

An underwater scene with two divers. One diver is in the foreground, swimming towards the left, with a large air tank on their back. Another diver is visible in the background, swimming towards the right. The water is blue and filled with bubbles. The lighting is dramatic, with a bright light source from the left creating a strong glow and long shadows.

ЕЛИЗАБЕТ
ЛОУЕЛ

НОЩНИЯТ
ГМУРКАЧ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ НОЩНИЯТ ГМУРКАЧ

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

След като загубва родителите си при трагичен инцидент, Кейт Донъли напуска Карибите завинаги. Или поне така си мисли. Поредица от слаби управленски решения едва не довежда до фалит семейната фирма за намиране на находки по морското дъно. По молба на брат си тя се завръща на остров Сейнт Винсент, за да помогне със счетоводните си познания. Кейт е принудена да се изправи срещу кошмара, който не спира да я преследва цели петнадесет години.

Холдън Камерън е бивш военен водолаз, пристрастен към адреналина, който едва не загива при подводна експлозия. Отървава се само с рана в крака, която обаче слага край на кариерата му. Британското правителство го изпраща да разследва семейството по подозрение в кражба на ценно пиратско съкровище. Из тропическия остров плъзват слухове, че водолазният кораб на семейство Донъли е прокълнат. Скоро от него започват да изчезват части от оборудване и дори опитни гмуркачи.

Кейт и Холдън са принудени да работят заедно, за да разкрият извършителя на престъпленията и да спасят семейния бизнес. Двамата се сближават и споделят най-големите си страхове и най-тъмните си тайни...

*На моите колеги писатели.
Вие ме поддържате във форма!*

ПРОЛОГ

В момента, в който Кейт Донъли чу прекалено ведрите приветствия на брат си в слушалката, съжали, че не беше отклонила обаждането към телефонния секретар. Обичаше Лари, но точно сега имаше за него само лоши новини.

И страх.

— Надявам се, че звъниш, за да ми кажеш, че нещата са наред — рече тя.

— Ако и ти беше тук, всичко щеше да е чудесно.

— Не — отсече Кейт малко по-рязко, отколкото бе възнамерявала. — Току-що приключих работния си ден с един много нервен собственик на галерия.

— В такъв случай имаш нужда от отдих. От малка отпуска на плаж с бял пясък, синьо небе, топло море и...

— Не — прекъсна го тя.

Ледени тръпки плъзнаха от шията чак до върха на пръстите ѝ. Пленителният тропически рай на Сейнт Винсент^[1] беше в центъра на всичките ѝ кошмари.

— О, я стига, Кити Кет — срязва я нетърпеливо той. — Трябва да го превъзмogneш. Това се случи преди близо петнайсет години.

— Ти не беше там. Аз бях. Не.

— Няма да приближаваш до водата. Честна дума.

И да се надявам да умра.

Тя се насили да си поеме дъх и бавно въздъхна, докато слушаше увещанията на брат си. В крайна сметка настойчивите му молби успяха да проникнат под най-стария ѝ кошмар след смъртта на родителите им.

И я накараха да се заслуша в думите му, докато гледаше отнесено през прозореца на апартамента си към мъглата, натежала от автомобилни газове.

По сателитната връзка гласът на Лари звучеше дрезгаво и остро.

— Стигнали сме до положение, в което не можеш да направиш нищо повече оттам. Имаме нужда да бъдеш тук.

— Вече? Та аз току-що започнах. Получих онези папки само преди два дни и едва успях да ги подреда, след като цял ден вършех своята работа. Да не говорим, че е твърде пресилено да се нарекат папки. Няколко кашона с разписки и касови бележки не могат да се приемат за официални документи.

— Наясно съм. Съжалявам. Отне ми много повече време да ги събера, отколкото предполагаш. Както знаеш, никога не ме е бивало с книгата и числата.

— Ти си отговорен за спасяването на бизнеса. Трябва да поддържаш документацията си изрядна или поне да наемеш някого, който да го прави вместо теб.

— Виж, опитвах да се задържа на повърхността, откакто ти избяга. Дядо мрази счетоводството. Всичко, което знам, съм го научил от теб, след като взе попечителството над мен. Все пак аз съм водолаз, а не бизнесмен.

Кейт затвори очите си, в които се беше събрала цялата синева на чистите води край Сейнт Винсент.

— Зная, че сметките ти дотягат, откакто бях десетгодишна и започнах да водя счетоводството на „Лунна роза“ ЕООД. Семейният им бизнес никога не е бил мащабен, ала им осигуряваше прехрана и покрив над главите.

— Никой не го оспорва. Ти си най-умната в рода ни, щом стане въпрос за цифри. Точно затова имаме нужда от теб. Моля те, сестричке! Ако не ни помогнеш, с нас е свършено, а това направо ще убие дядо.

Тя усети как капанът прищрака тихо и безмилостно. Сякаш потъна в топла солена вода. Нямаше да си прости, ако семейният бизнес фалираше само защото се страхуваше да се върне отново на мястото на трагедията.

Аз и сега едва се помирявам със себе си. Бягството не ме спаси от кошмара. Може би ще помогне, ако се изправя лице в лице с него. Разбира се, в момента нищо не ме задържа в Северна Каролина. Дори цветя нямам в стаята... Освен това си бях обещала ваканция.

Тези мисли я накараха да потръпне леко. Сейнт Винсент не би могъл да ѝ предложи почивка. Това би означавало да се срещне очи в

очи с неща, от които бе бягала през целия си съзнателен живот. Когато порасна, вече осъзнаваше колебливо, че трябва да превъзмогне миналото. Но част от нея стенеше от спомена за ужаса.

Дали мухите, попаднали в капана на кехлибара, пицяха?

Залезът се прокрадваше през огромния прозорец на апартамента ѝ, висок от пода до тавана, което правеше стаята по-гореща, отколкото би трябвало, ала в сенките на съзнанието ѝ цареше хлад.

— Поне си имала възможност да прочетеш договора, нали? — попита Лари.

— Достатъчно, за да съм наясно, че не би трябвало да го подписваш — отвърна тя с усещането, че е изгубила битката, но все още без желание да се предава.

— Бедняците нямат право на избор. Беше подписан с англичаните, за да не могат испанците да потопят или продадат кораба. А това щеше...

— Да, знам, да съсипе дядо — уморено довърши Кейт. — Лари, аз съветвам малкия и среден бизнес, а не върша чудеса. Трябваше да ми се обадите, преди да подготвите договора.

— Звъняхме, но ти беше в Юкон, прекалено заета с местните резбари. Опитвала си се да популяризираш занаята им, а ние щяхме да бъдем нещо като черешката на тортата след тях. Кейт, моля те, ти си последната ни надежда.

Тя отново затвори очи, борейки се с онова, което се опасяваше, че в крайна сметка щеше да се случи.

— Надежда ли? Та аз дори не знам как изобщо зареждаш резервоара с гориво. Авансовите ти разходи одобрени ли са?

— Още не. Британците изпращат някой си Холдън К., известен експерт, за да прецени дали гмуркането наистина струва толкова. В разгара сме на доста бурен сезон.

Побиха я ледени тръпки.

— Знам за бурите в Сейнт Винсент... — сковано въздъхна тя.

— Буквално сме притиснати в ъгъла. Ти ще намериш начин да убедиш този Холдън, че сме най-добрите. Разбираш от сметки по-добре от всеки друг.

— Лари...

— Говоря съвсем сериозно — припряно додаде той. — Ти си брилянтна. И си единственият човек, който може да убеди този приятел

да се съгласи да отложи екзекуцията ни.

Кейт отново въздъхна и разбра, че капанът беше щракнал.

— Кога пристига?

— Утре. Резервирах полета ти така, че да имаш възможност лично да го отведеш до малката къща, която наехме в началото на сезона за гмуркане. Ще те посрещна там, а ти ще отидеш с него до „Златна клонка“. Дори няма да ти се наложи да приближаваш до водата, ако си все още уплашена.

Уплашена. Колко лесен начин да опишеш човек, който се облива в ледена пот от ужас, помисли си тя.

— Е, добре — отвърна бързо, преди да изгуби смелост. — Ще го направя. Но няма да спя на лодката.

— Благодаря ти! Можеш да се настаниш в къща под наем. И бездруго, след като наехме допълнителни гмуркачи, няма свободна каюта на борда. Даже ще ми се наложи да накарам някого да зарежда хладилника...

Тя беше престанала да го слуша. Пое си дъх предпазливо, изпитвайки облекчение, че от нея не се очаква да стои на палубата на нещо, което плува.

Или пък потъва, какъвто беше случаят със семейния им бизнес. Нищо от онова, което под формата на разписки и фактури беше сортирала в продължение на часове, не ѝ вдъхваше увереност, че може да запази компанията жива. Заплатите и въздушните доставки, храната и горивото, поддръжката и вноските по кредита, както и хилядите други разходи, изсмукваха сметките. Три поколения от рода Донъли бяха прахосали труда си в една дълбока два километра дупка в морето, наречена „Златна клонка“.

И която беше нейният дом преди онази ужасна нощ.

Няма да мисля за това. Вече обещах да отида. Лари звучеше така, сякаш цялата тежест на света се е стоварила върху раменете му, повтаряше си настойчиво.

— ... И ще пазиш гърба ни от британците — напевно продължаваше брат ѝ. — Никой не може да се оправя със сметките по-добре от теб.

Тя понечи да възрази, но той говореше бързо, като изричаше всяка сричка с все по-очевидно облекчение. Слушаше го с половинчато

внимание, докато възхваляваше математическите ѝ способности. Беше приятно да чува в гласа му нещо различно от страх и поражение.

Вяло се запита как ли изглеждаше квартирата. Дядо Донъли не обичаше да харчи пари за нищо, свързано със земята.

— Няма да се гмуркам — заяви Кейт, когато Лари най-сетне млъкна, за да си поеме дъх.

— Не е необходимо дори да се качваш на борда, освен ако сама не пожелаеш. По дяволите, сестричке, ако се престрашиш да се приближиш до водата, най-сетне ще се отгласнем от дъното...

— Едва ли... Ако разбираше малко повече от сметки, щеше отдавна да си го осъзнал.

— Е, както и да е, обещавам ти, че няма да те карам да се гмуркаш.

— Чудесно. Ще остана колкото мога, но не повече от две седмици. И само ако се наложи, най-много три.

— Ти си най-невероятната сестра на света — заяви развълнуван Лари. — Резервирах ти място за полета утре в девет сутринта. Ще паркирам стария пикап на паркинга на летището с указания как да стигнеш до къщата. Тя има собствен малък кей, така че слизането и качването на лодката няма да е проблем.

Кейт погледна телефона. Фактът, че брат ѝ си бе направил труда да организира пътуването ѝ с такива подробности, я убеди по-добре от всички изречени думи колко притеснен беше.

— Ще се видим скоро, сестричке. Обичам те.

И прекъсна връзката, преди да беше успяла да каже каквото и да било.

Или да промени решението си.

Лари и дядо Донъли си приличаха толкова много, че понякога чак ѝ ставаше страшно, сякаш поглеждаше в огледало, в което времето беше застинало. Дядо им беше вадил съкровища от водата много дълго, за да бъде смятан просто за късметлия, прекалено умен или хитър. Той притежаваше по много и от трите. Докато брат ѝ се радваше единствено на късмет.

Много жалко, че родителите ни не можеха да го споделят, тъжно си помисли тя.

После затръшна вратата пред духовете от миналото. Нямахше време да се занимава с тях. Първо трябваше да се обади и да провери

дали Лари наистина ѝ беше резервирал място за следващия полет. Брат ѝ беше добронамерен, но дребните подробности на ежедневието бързо се размиваха в очароване на поредното гмуркане.

От летището я увериха, че билетът ѝ е платен.

Капанът щракна окончателно.

Не мисли за това. Дишай бавно. Едно... две... три.

След като престана да усеща тръпки по кожата си, Кейт отиде да се приготви за пътуването с деловитостта на човек, който винаги държеше поне един от куфарите си подреден. Целият ѝ живот се диктуваше от неизбежни, спешни повиквания от малки фирми, които разчитаха на нея да ги държи далече от плаващите пясъци на червеното мастило, застрашаващо хора, които бяха предприемачи, а не счетоводители.

Хора като дядо ѝ и Лари.

Прогони веднага тази мисъл от съзнанието си. С точни движения извади деловите костюми от куфара и на тяхно място сложи къси панталони, блузи без ръкав, сандали и няколко чифта бански. Спомни си палещото тропическо слънце и хвърли няколко дълги летни панталона и ризи, шапка и слънцезащитен крем. За разлика от повечето жители на Сейнт Винсент, не можеше да се похвали с плътна, тъмна кожа, която да ѝ позволи да не обръща внимание на жарките лъчи.

Щом приключи, огледа двата кашона с бизнес документацията, които бяха доставили пред вратата ѝ преди два дни. По отношение на счетоводството Лари беше сътворил истинска бъркотия. Който и да искаше да провери разходите, трябваше да прекара дни наред в подреждане на фактурите, преди да започне истинската работа по оформянето на електронни таблици, по които да проследи изхарчените средства.

Това няма значение. Подписаният договор гарантира огромни загуби за „Лунна роза“ ЕООД. Дори и да успееш да намерят натъпкан със злато галеон^[2], англичаните щяха да приберат всичко, а за Донъли щяха да останат само разходите и едва три процента от чистата печалба.

А тя се определя от британците. Артефактите, дадени на музеите, не са част от нея, защото са дарени, а не продадени.

Не можеше да повярва, че Лари беше подписал толкова неизгоден договор.

Зае се да почисти апартамента, защото мразеше да се завръща сред бъркотия след продължително пътуване. Докато работеше, мислено прехвърляше начините, по които би могла да помогне на семейството си. След като свърши, взе душ, нагласи будилника и се пъкна в леглото. Помъчи се да остане будна, за да дообмисли нещата, ала заспа още преди да докосне възглавницата...

И сънува сън.

Слънцето сипе брилянтни лъчи над тюркоазната вода и белия пясък. Лари пори пенестите вълни, които карат лодката да се издига и спуска с грацията на сладна балерина. Смеейки се, родителите им се шегуват помежду си, докато проверяват водолазното оборудване. И изведнъж смехът им преминава във викове, нощта се спуска, прогонва светлината на деня, вятърът и водата се завъртат в жървав водовъртеж от тъмнина и писъци.

Нейните собствени крясъци в момента, в който родителите им продължават да потъват, изтръгвайки се от ръцете ѝ... Тя се извива, протяга се към тъмнината, но нощното море ги повлича, увлича и нея, докато продължава да стене: Не, не...

Кейт се събуди, обляна в студена пот. Вероятно беше викала насън. Сърцето ѝ препускаше бясно, не можеше да си поеме дъх, а звънът на будилника отекваше оглушително в ушите ѝ.

Беше само сън, опита да се успокои тя.

Просто поредният от кошмарите...

Вече трябваше да е свикнала с тях. Появиха се още от нощта, в която бяха загинали родителите ѝ. Откакто не бе успяла да ги спаси от ненаситното море.

Нощното гмуркане беше опасно.

А сега се връщаше към най-големия си провал, към най-големия си страх.

[1] Сейнт Винсент — суверенна островна държава в Южна Америка от групата на Наветрените острови, които са част от архипелага Малки Антили, със столица Кингстаун. — Б.а. ↑

[2] Галеон — голям военен кораб, появил се през 14-и век. Испанците са ги използвали за транспортиране на войски и

снаряжение за завладяването на Америка, а по обратния път са носели съкровища, поради което често са ставали обект на нападения от страна на пирати. — Б.а. ↑

1.

Холдън Камерън огледа обстановката на скромното летище на Сейнт Винсент с очите на световен пътешественик, който беше живял и работил във военни зони. Инстинктивно търсеше скрита опасност в езика на телата на хората около него. Не че очакваше такава, но от личен опит се бе убедил, че неочакваното би могло да те убие.

Сега си пенсионер по болест. Нищо повече от обикновен консултант. И отиваш в семейство на крадци, напомни си той.

Всеки здравомислещ човек би се притеснил. Ала Холдън беше оцелял досега, защото не беше глупав. Ако имаше нужда това да му бъде припомняно, то болката в лявото му бедро вършеше чудесна работа. Белезите от шрапнела бяха избледнели, но налягането, причинено от полет или пък особено от гмуркане, го вкарваше в един негов собствен, весел ад.

Отнесено разтърка раненото място и се зачуди кой от всичките лутащи се наоколо местни жители на Сейнт Винсент ще бъде негов водач. Повечето от тях бяха облечени в широки, пъстроцветни дрехи, които им позволяваха да се чувстват комфортно в жегата на острова. Единствено изключение правеше англичанинът със сребриста коса и бледа кожа, който се беше качил заедно с него в самолета на летище „Хийтроу“

Горкото копеле, ще получи топлинен удар. Класическият костюм изобщо не е подходящ за климата на Сейнт Винсент, но трябва да се придържаме към приличния външен вид както пред местните, така и пред пришълците.

Леко развеселен, погледът на Холдън се стрелна покрай някакъв мъж, търсейки лицата на хора, които очакваха някого от пристигащите с последния полет. Изглежда никой не се интересуваше от него. Той отстъпи встрани от главния поток на движението. Притиснал гръб към стената, наблюдаваше и чакаше някой да го потърси, без да отвлича вниманието си от сновящите наоколо хора.

Почти всички на летището на Сейнт Винсент имаха черни коси като неговата, но значително по-къдрави. А различните оттенъци на цвета на кожата им се дължеше на стотиците години смесени бракове между европейци и африканци, някои от които навремето са били роби. Онова, което беше започнала генетиката, беше довършено от тропическото слънце. Шумът от напевните гласове действаше успокояващо, както плисъкът на вълните върху пустинен бряг.

Блясъкът на тъмночервеникава коса привлече вниманието му. Жената беше облечена небрежно-елегантно и изглеждаше малко неспокойна. Косата ѝ, стегната на конска опашка, беше лъскава и си личеше, че е по-скоро естествена, отколкото боядисана. Пропити от влагата кичури се спускаха около лицето и шията ѝ. Формите ѝ биха били комплимент за всяка екзотична танцорка. Кожата ѝ беше бледа, с достатъчно лунички, за да го изкуши да ги докосне.

Въпреки че Холдън си падаше по жени с всякакви фигури, винаги бе имал слабост към червенокосите. Съзря светлия тюркоазен оттенък на тропическите плитчини в очите ѝ, когато тя го погледна за миг, ала се поколеба и се извърна, сякаш в търсене на някой друг.

Жалко, помисли си той, наблюдавайки рижавата непозната през огледалните стъкла на слънчевите си очила. *С удоволствие бих прекарал няколко седмици, изтягайки се с нея на плажа, докосвайки с устни всяка една от луничките ѝ. Но съм тук, за да проверя водолазите, които грабят повече, отколкото би трябвало да получават.*

Човешката алчност беше толкова реална, колкото и гравитацията.

Раздвижи се, за да прехвърли тежестта на куфара си от ранения крак, като продължаваше да чака и да наблюдава. Ако в най-скоро време никой не се появеше, това щеше да бъде поредната черна точка в досието на „Лунна роза“ ЕООД.

Тълпата се раздвижи, завъртя се и се понесе като пъстроцветна водна струя.

Кейт продължаваше да търси англичанин с бледа кожа, но не виждаше никого, който да отговаря на описанието.

Да не би да е изпуснал полета?, помисли тя, после инстинктивно отхвърли предположението.

Счетоводителите бяха изключително прецизни. Това се дължеше на работата им. По-вероятно Лари беше объркал часа на пристигането, а може би дори и деня. Гмуркачите имаха собствена представа за времето. Двамата с брат ѝ бяха родени и отраснали на борда на „Златна клонка“, ала тя притежаваше уменията бързо да превключва към реалността, в която живееше. А Лари просто се придържаше към идеята, че времето се делеше на по-късно, много по-късно и никога.

Отново огледа пристигналите европейци. Мъжът, облегал се на стената, който наблюдаваше множеството през огледалните стъкла на слънчевите си очила, излъчваше прекалено осезаемо физическо присъствие, за да прилича на счетоводител. Другият, облечен в тропически костюм и с огромен корем, изговаряше думите по-скоро с руски, отколкото с английски акцент. Следващият, на чиято ръка се беше провесила зашеметяваща красавица, говореше определено като коренен жител на Бронкс. Бледият, слаб мъж в строг костюм беше стеснителен и сякаш търсеше някого, при това беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо.

Вниманието ѝ отново се съсредоточи към непознатия, облегал на стената. Той привличаше доста женски погледи, но не поздрави нито една от тези, които го заглеждаха. Тъмносинята му риза беше с къси ръкави и равен подгъв, предназначена да се носи върху панталоните му в цвят каки. В краката му лежаха два водоустойчиви брезентови сака. Без дори да помръдне, присъствието му се усещаше навсякъде. Чертите му бяха странна смесица от сила и финес, лицето му издаваше келтски произход, а кадифената му кожа имаше меден оттенък.

Интересно какъв ли цвят са очите му?, запита се тя.

После побърза да се укори мислено. Бе прекарала на острова съвсем малко време, колкото да нахвърли багажа си в стария пикап, който Лари беше оставил на паркинга, а ето, че вече се поддаваше на ленивата чувственост на Сейнт Винсент... Тук езикът звучеше като музика, температурата подходеше за полуголи тела, а повърхността на морето винаги беше светла и топла.

Морето.

Кейт разтри с длани настръхналите си ръце. И внезапно направи своя избор. Бледият мъж може и да беше по-възрастен, отколкото беше очаквала, но останалите ѝ изглеждаха напълно неподходящи. Той беше

застанал само на няколко крачки от привлекателния пътник с двете брезентови раници в краката си.

Мършавият човек с посребряла коса очевидно бе започнал да се притеснява. Очите му бяха бледосини. Тежестта на костюма му сякаш го смъкваше още по-надолу.

— Добре дошли на Сейнт Винсент, мистър Холдън — каза тя и му протегна ръка. — Аз съм Кейт Донъли от „Лунна роза“ ЕООД. Тук съм, за да ви посрещна.

Възрастният джентълмен стисна леко дланта ѝ и се усмихна.

— Много мило от ваша страна, но изглежда е станала някаква грешка. Очаквах да видя снаха си. Той огледа тълпата с присвити очи. — А, ето я и нея.

Смутена, тя наблюдаваше как жена, чиято кожа имаше цвят на абанос, прегърна усмихнатия англичанин. Той отвърна на жеста и веднага започна да разпитва за внуците си.

Е, добре. Обърках човека, помисли си Кейт.

— Извинете ме — разнесе се плътен глас зад гърба ѝ. — Дочух неволно разговора ви — акцентът беше английски от висок клас, с нещо особено, прозиращо под него. — Аз очаквам човек от „Лунна роза“ ЕООД.

Тя се извърна и се насили да се овладее... Беше мъжът, който изобщо не приличаше на счетоводител.

— Аз съм Кейт Донъли. Фирмата е собственост на семейството ми.

— На вашите услуги.

Де да беше така, мислено отбеляза младата жена. Но на глас каза само:

— Вие сте счетоводителят, изпратен от британското правителство. Да не би да сте дошли, за да замените някого от сънародниците ви на борда?

— Не съвсем. Доколкото знам, Фарнсуърт ще остане, за да записва резултатите от всяко гмуркане. Аз съм само консултант по проекта. Работата ми е да наблюдавам дали всичко е наред.

— Грешката е моя. Радвам се да се запозная с вас, мистър Холдън — изрече смутено тя, поемайки протегнатата му ръка.

Стисна я силно, но я пусна веднага след това. Беше се научила, че точно такъв поздрав прави добро впечатление в средите на бизнеса.

А тук не ставаше въпрос за нищо друго, освен за бизнес.

Тогава мъжът свали очилата си и Кейт забрави всичко за безупречните делови маниери. Той имаше най-поразителните очи, които някога беше виждала. Сякаш парчета от сини, зелени и златисти кристали се бяха подредили като калейдоскоп, а след това бяха застинали на едно място.

— Всъщност името ми е Холдън Камерън — додаде мъжът.

Бяха й необходими няколко секунди, за да разбере.

— Извинявайте. Написали са ми само К. Холдън. За мен е удоволствие да се запозная с вас, мистър Камерън.

Мъжът само леко повдигна рамене и отново сложи слънчевите си очила.

— Жалко, че удоволствието не бива да се смесва с работата. Но правилата са такива и трябва да се спазват.

Е, добре, мислено отбеляза тя. Значи работа и само работа. Можеш да използваш този глас, за да замразиш целия остров.

— Носите ли друг багаж, освен двата сака? — попита го делово.

— Не. Ще остана тук само колкото да преценя дали този проект трябва да се закрие.

— А може и да се изненадате колко добре вървят гмурканията — хладнокръвно излъга Кейт, прикривайки страха си, че беше пристигнала твърде късно, за да бъде полезна с нещо.

Но единственото, което той каза, беше:

— Е, ще започваме ли?

Това прозвуча като заповед, а не като молба.

Кейт стисна зъби. Първият мъж от години насам, който беше в състояние да я изтръгне от сексуалната й летаргия, беше студен като водата в морските дълбини.

— Колкото по-рано започнем, толкова по-скоро ще приключим — измърмори насилено тя и додаде: — Последвайте ме.

Когато се насочи към напечения от слънцето паркинг, се запита как този леден англичанин с изумителните очи щеше да понесе условията на кораба за гмуркане.

Това си е проблем на Лари.

А пък аз нямам търпение да му го прехвърля.

Без да си прави труда да се обърне назад, за да провери дали счетоводителят я следва, тя пое напяркo през оредяващата тълпа,

направо към паркинга.

Холдън откри, че за него не представляваше никакъв проблем да върви след жената с огнени коси и прекрасни, пълни с тревога очи. В движенията и походката ѝ имаше нещо, което събуждаше в мъжката му душа хищнически инстинкти. Питаше се дали тя не беше просто „червена херинга“^[1], опитваща се да му попречи да стигне до дъното на онова, което лежеше под съмнителното счетоводство на „Лунна роза“ ЕООД и жалките им опити за оцеляване. Мисълта беше опияняваща — сексът винаги е бил ефикасно оръжие.

Но колкото повече мислеше за това, толкова по-малко вероятно му се струваше. Тя се бе държала с типичната за американците приятелска непринуденост, ала щом той влезе в тона на арогантното английско копеле, бе отрязала категорично всякакви опити за евентуален флирт.

Жалко, че работата ми изисква да съм такъв сухар. Но пък смуркачите са странно племе. Те не зачитат никого, който не е като тях, мрачно си помисли Холдън.

Никой не би могъл да знае това по-добре от него. Защото е един от тях.

Или поне беше...

Следваше леко поклащащите се бедра на Кейт, докато се озоваха навън, където въздухът беше горещ и влажен. И тежко напоен със смесица от аромат на тропически растения и бензинови пари от движещите се празни таксита. Натрапчиво зелените храсти бяха отрупани с розови и виолетови цветове. Две редици палми маркираха пътя към пъстро боядисаната сграда на летището, процеждайки слънчевата светлина през отчетливо нарязаните си ветрилообразни листа.

Хвърляната от тях разпокъсана сянка беше краткотрайна. Холдън започна да се поти още преди да стигнат покрития с избелял, сивкав асфалт паркинг. Макар температурата да не беше като тази в пустините на Северна Африка, влагата лепнеше неприятно, като мокро одеяло. Знаеше, че трябваше да престане да я забелязва след няколко часа или дни, затова изобщо не ѝ обърна внимание и в момента. Потта беше нещо съвсем обичайно в живота му, също като болката в бедрото или необикновените му очи.

— Хвърлете саковете отзад — кратко нареди Кейт.

Той погледна непретенциозния пикап. Нищо чудно, че вратите не бяха заключени и прозорците бяха свалени. Нито един уважаващ себе си крадец не би посегнал на подобно антично превозно средство. Гюрукът беше с различен цвят от колата, гумите бяха износени, капакът на багажника липсваше, вратите не се затваряха плътно и всичко беше по-избеляло и от сивкавия асфалт.

Кейт се усмихна широко, оголвайки белите си зъби.

— Дядо ми влага пари единствено в неща, които плуват или се гмуркат.

Холдън повдигна черните си вежди и сложи багажа си в задната част на пикапа, до ръждясала метална кутия с инструменти. Огледа се за колани, с които да захване саковете, но най-подходящото, което успя да открие, беше протъркано въже, явно често използвано в морето. С няколко сложни възела обезопаси багажа.

Кейт го забеляза какво прави и понечи да му каже, че няма да кара толкова бързо, та нещо да изпадне от колата, но после просто се качи в кабината. Завъртя ключа в стартера и след четвъртия опит ауспухът изплю кълбо дизелов дим, а моторът забръмча в неравен ритъм.

С помощта на няколко удара с юмрук капакът на жабката най-накрая се отвори. Картата с обозначеното място на наетата квартира беше елементарна, но след информацията, която беше успяла да събере в интернет сутринта, нямаше да се изгуби.

Най-после мрачният ѝ гост заряза багажа си и се настани на седалката до нея. Тя превключи скоростите с изненадваща лекота.

Не съм виждала по-студен човек. Вероятно консултанти от този тип се използват като посредници при дипломатически спорове. Стрелят право в целта, помисли си Кейт.

— Вие гмуркате ли се? — обади се тя.

— Защо питате?

— Защото ми изглеждате доста пъргав. Гмуркачите обикновено нямат излишни килограми. Изгарят ги бързо.

— Интересно — каза само мъжът.

Глъчката около колата им и пронизителният крясък на птиците запълни онова, което иначе щеше да бъде неловко мълчание след неутралния му коментар.

Какъв сладкодумен събеседник. Момче, предстои ни весело пътуване. Нека да видим: петнайсет минути през града и още малко повече от километър до наетата къща, мислено отбеляза тя.

Смени предавката, отпускна съединителя и пое бавно по шосето от летището.

— Много път ли има до лодката? — попита Холдън.

— Зависи от разписанието за гмуркане на Лари.

— Защо?

— Ще ви вземе от квартирата, наета от компанията за приятеля ви. Тя се намира на около десетина минути пеш от кея за зареждане, бакалията и търговското пристанище, което брат ми използва. Островът не е голям.

Фактът, че той следеше внимателно незначителния разговор, й даде да разбере, че Холдън беше много по-интелигентен от повечето водолази.

— Малкълм Фарнсуърт е служител на трудов договор, какъвто съм и аз — заяви той. — Не го познавам лично, още по-малко бих го нарекъл свой приятел.

— Това изобщо не ме изненадва.

По лицето му пробягна някакво подобие на усмивка, но се задоволи само да каже:

— Мислех, че Фарнсуърт ще отседне на борда на „Златна клонка“.

Жената повдигна рамене с безразличие.

— Лари сигурно знае. Аз току-що пристигнах.

— Което обяснява всичко.

Колкото и да не й се искаше да любопитства, не можа да се въздържа:

— Обяснява какво?

— Бялата ви кожа. Трудно се поддържа в тропиците, освен ако не излизате само през нощта.

— Съжалявам, но ще ви разочаровам. В семейство Донъли няма вампири, бродещи посред нощ.

Той я погледна отстрани.

— Е, радвам се, че е така...

— А освен това не съм чувала за гмуркащ се вампир.

Нещо, което можеше да е и усмивка, изкриви устните на Холдън.

— Имате ли представа колко време ще ни отнеме пътуването до квартирата?

— Не. Но вече ви обясних, че островът е малък.

В продължение на пет минути покрай тях се носеше гъста зеленина, разкъсвана от време на време от брилянтни гледки към океана.

— Тук винаги ли е толкова топло? — попита мъжът.

— Трябва да попитате министъра на туризма. Не съм се връщала по тези места от години.

— Но сте една от водолазите на Донъли, нали?

— Вече не се гмуркам.

Тонът ѝ не окуражаваше задаването на още въпроси, но все пак Холдън си помисли дали да не продължи да настоява. Преди да я срещне на летището, не беше чувал да се споменава жена на име Кейт Донъли, която да фигурира сред персонала или на борда на водолазния кораб „Златна клонка“. За повече информация трябваше да се обърне към Отдела по антиките.

— Не са ви понесли мазолестите ръце и увреденият слух? — отново попита той. — Или пък нервното напрежение ви е накарало да се откажете от гмуркането?

— Бях изключително предпазлив гмуркач. Не съм получавала никакви травми.

— Сигурно сте се оттеглила доста млада.

— Достатъчно млада.

— Значи няма опасност да развиете дисбарична остеонекроза^[2] — отбеляза Холдън. — Мъдър избор.

— Разбрах само половината от онова, което ми говорите. Остео... Да не би да имате предвид артрит? В крайна сметка много от гмуркачите го хващат. В това число и дядо ми. Вие да не сте лекар? — погледна към него, после отново се съсредоточи върху пътя.

— Гмуркането може да докара артрит — съгласи се той. — Понякога се стига само до подмяна на стави вследствие на унищожените костни клетки, откъдето идва и името остеонекроза. Иначе не, не съм лекар. Но съм научил от собствен опит някои неща за работата под водата. Иначе нямаше да съм полезен на сегашната си длъжност.

Запази за себе си подробностите, че това беше първата му и единствена работа като цивилен след тежката контузия.

Хората от Отдела по антиките се бяха посъветвали с военен доктор и бяха решили, че е годен да стане консултант по безопасно гмуркане, особено в случаите, когато трябваше да открие причина то да бъде забранено. От него самия не се очакваше да се спуска в дълбините на морето.

Холдън не се чувстваше нещастен от това положение на нещата. До злополуката се беше гмуркал достатъчно дълго, за да се увери, че травмата е по-поносима под водата. Болката беше жестока, но поне можеше да продължи да практикува любимото занимание.

Кейт намали, за да изравни скоростта на пикапа с туристическия автобус пред тях. Рейсът беше боядисан в яркозелено и приличаше на огромен бръмбар, който пълзеше по пътя. Десетките протегнати през отворените му прозорци ръце приличаха на цветя, които приветстваха карибското слънце.

Когато мълчанието се проточи прекалено дълго, тя прецени, че любезността не върши работа, затова реши да бъде по-директна:

— Брат ми не е съвсем наясно в какво се състои работата ви, затова нямам представа какви сведения ще са ви нужни.

— Наричайте ме консултант по гмурканията.

— Такива могат да се нарекат дядо ми и Лари — отбеляза тя с неутрален тон. — Каква точно е вашата конкретна цел?

— Да оценя дали е оправдано подобно начинание... Брат ви със сигурност е споменал, че не разполагат с много аргументи, за да оправдаят всичките си гмуркания. Отделът по антиките ме изпрати да запълня финансовите дупки, така да се каже. Нашите метеоролози предричат поне една силна буря в рамките на седмицата. Какъв е смисълът да се поддържа един губещ проект, след като времето не го позволява?

— Според фактурите, с които имах възможност да се запозная, няма никакви „финансови дупки“, освен обичайните разходи при едно гмуркане.

Той понечи да отбележи, че беше изпратен тук заради подозрения в некомпетентност или кражба, а може би и за двете, но реши да го отложи за друг път. Ако се съдеше от документите, които му бяха дали, „Лунна роза“ ЕООД си беше чист пладнешки обир.

Колко жалко, колко тъжно е, че провалът е нещо по-обичайно от успеха, размишляваше Холдън. Тази жена от фамилията Донъли, която отдавна се е отказала от гмуркането, може и да е най-красивата жена, раждала се някога на света, но това нямаше да промени крайния резултат. Всяко спускане до морското дъно, субсидирано от държавата, трябва да носи или печалба, или престиж, като взните, естествено, клонят към печалбата.

— Ако наистина липсват „финансови дупки“, за мен няма да е проблем да го установя — заяви той.

Останалата част от разстоянието пропътуваха в мълчание, нарушавано единствено от полъха на вятъра през отворените прозорци и крясъците на птиците от време на време.

Наетата квартира се намираще на земя, отвоювана от джунглата от онова, на което някога са били засети ниви. Както изискваше тропическият рай, пясъкът на плажа беше ослепително бял на слънчевата светлина, палмите се извисяваха елегантно, а морето беше чисто и гладко. В Сейнт Винсент имаше няколко километра ивица с черен пясък, дължащ се на намиращия се в близост вулкан, но къщата беше далече от нея.

Кейт спря тракащия пикап в края на прашния път, който завиваше към покритата с чакъл алея. Постара се да избере място, откъдето нямаше гледка към водата. Мирисът и шумът от плискането на вълните ѝ бяха съвсем достатъчни.

Даже ѝ идваха малко в повече.

Стисна волана с лепкавите си от пот ръце и се съсредоточи върху дишането си. След като вече не беше съсредоточена върху шофирането, заобикалящата я реалност се стовари върху ѝ като разбита в брега вълна, която бавно и мощно я теглеше навътре.

Холдън удостои пейзажа с бегъл поглед, от който не убягваше нищо, докато се плъзгаше от полегатия кей към алуминиевата лодка, хлабаво закотвена за него. До дока водеше една тясна пътека от къщата, която в действителност приличаше по-скоро на колиба. В задния двор нямаше нищо друго, освен храсталаци, дървета и протегнала във всички посоки ластарите си асма.

Самата селска постройка беше пред разруха. Ако външните дъски преди изобщо бяха боядисвани, то боята отдавна се беше излющила. Основата ѝ беше излята от цимент, положен от аматьори.

Покривът, покрит някога с тънки плочи, сега представляваше смесица от различни гофрирани плоскости, приковавани на местата, където течът се беше превръщал в сериозен проблем.

Без да каже и дума, Кейт слезе от пикапа, изнесе картонените кутии с документацията и тръгна по каменистата алея към къщата. Вратата беше отключена. Тя внесе кутиите вътре и само с един бърз поглед установи, че обзавеждането беше вехто като самата барака. Поне имаше електричество, ако можеше да се съди по силното бръмчене на хладилника.

Жената повдигна рамене. Естествено, познавайки добре и дядо си, и финансовите проблеми на борещата се за оцеляване семейна компания, не можеше да очаква, че ще се озове в хотел „Риц“. След кратка обиколка успя да открие две малки спални, баня и кухненски бокс. Задната врата водеше направо към джунглата.

Когато се върна при пикапа за багажа си, Холдън все още разглеждаше къщата и околността през огледалните стъкла на слънчевите си очила.

— Не е кой знае какво — отбеляза тя, — но ще свърши работа. В спалнята отзад има легло на два етажа, което щеделите с колегата ви.

— Отседнал съм и на по-лоши места — отговори той.

— Колко сте уверен... А дори още не сте надникнал вътре.

— Няма значение. Ще спим на „Златна клонка“.

Кейт се поколеба, спомняйки си думите на брат си за това, колко пренаселен беше корабът. После реши, че къде ще спи Холдън, си беше проблем на Лари. Единственото, което я интересуваше, беше, че тя щеше да остане на твърда земя. За постоянно. С малко усилия и много съсредоточеност щеше да разчисти смехотворното счетоводство на фирмата и дори нямаше да забележи, че се намира само на една ръка разстояние от най-големия си кошмар.

А ако си го повтаряше достатъчно често, може би щеше и да повярва.

Холдън я пресрещна до входната врата, понесъл в ръце багажа й.

— В коя стая? — попита той.

— В онази с единичното легло. Благодаря ви.

Кейт наблюдаваше леката му походка, докато минаваха по тесния коридор, и отново си помисли колко е жалко, че в такова чудесно тяло беше затворена ледена душа. Тогава погледът й попадна на къс хартия,

прикрепена към малкия хладилник с магнит във формата на цветна риба:

Здрасти, сестричке,
Добре дошла у дома. Планът на гмурканията се промени. Ще го доведеш на кораба, нали? Л.

Тя прочете бележката три пъти, преди бученето в ушите ѝ да заглъхне и да си напомни, че трябва да се овладее...

Той не може да ми причини това!

Но го беше направил.

[1] „Червена херинга“ — израз, използван от американците в смисъл на „погрешна следа“ или опит да се отклони вниманието. — Б.а. ↑

[2] Дисбарична остеонекроза — заболяване на костните клетки, причинено от промяна на налягането. Класифицира се като професионално заболяване сред водолазите и хора, работещи под вода. — Б.а. ↑

2.

Импулсивната ѝ реакция беше да си грабне багажа и да поеме веднага към летището, отпрацайки по дяволите семейния бизнес. Но вече беше избягала веднъж, преди години. И все още бягаше. Без значение колко голямо беше изкушението в момента, ако сега се поддадеше на страха си, в бъдеще нямаше да достигне там, където искаше.

Тежко въздъхна, после пое въздух с отворена уста. Повтори упражнението няколко пъти, докато главата ѝ вече не заплашваше да се пръсне.

Всичко е спокойно и слънчево. Дори пасатът си е взел почивка, както прави винаги през август и септември. Работих на кораба, откакто навърших осем години. Мога да го направя и сега. Това беше една от причините да се върна, нали така? Да преодоля случилото се. И да престана да се будя с писъци посред нощ.

Продължи да диша дълбоко, докато се поуспокои.

Холдън влезе в кухненския бокс и я завари да стои сковано, стискайки в юмрук нещо, което приличаше на къс хартия.

— Наред ли са нещата? — попита той.

— Всичко е песен... — отвърна през стиснати зъби младата жена. *Толкова добре, че ми идва да убия брат си.*

Мъжът повдигна черните си вежди, но не каза нищо повече.

— По всичко личи, че в края на краищата няма да ви се наложи да чакате Лари да дойде да ви вземе — продължи тя, като хвърли бележката в малко кошче за боклук. — Ще ви заведе на „Златна клонка“ още сега. *Преди яростта ми да е преминала в ужас.*

— Отлично — беше единственият му коментар.

Но се зачуди защо изглеждаше ядосана, ожесточена и уплашена като притиснато в ъгъла животно.

Докато той се върна до пикапа, за да вземе двата си брезентови сака, тя измъкна от багажа си тънко яке и шапка. Холдън я последва, когато тя закрачи решително надолу към кея. Въпреки че раменете ѝ

бяха стегнати, лекотата, с която се движеше по клатушкация се, нестабилен док, му подсказа, че плискането на водата под краката ѝ не е нещо ново за нея. За същото говореха грациозните ѝ движения, с които се прехвърли от пристана към перилата на лодката, а след това и към откритата кабина.

Холдън огледа отблизо алуминиевия съд. Беше дълъг между пет и шест метра, задвижваше се от два мощни двигателя и се управляваше от помещение, в което зад панорамното стъкло имаше място само за две дъсчени седалки с облегалки. Резервоарът се забелязваше под едната от тях. В товарния отсек бяха нахвърляни различни скоби, котви и въжета. Повечето от тях очевидно се използваша често за закрепване на аквалангите, варелите с гориво и кутиите с храна, които очакваха да бъдат натоварени на „Златна клонка“.

Върху корпуса се беше образувала патината на често използван метал, върху който бяха останали хиляди белези и драскотини. На външната страна на фалшборда личаха следи от грапава повърхност на стара гума. Бяха над трайната линия, която не беше особено равна, но вършеше работа. По цялата кърма беше изписано: *Туристически кораб „Златна клонка“*.

Единият от двата кораба, спечелили търга. Чудя се къде ли е другият, както и луксозната моторница, която използва Фарнсуърт, отбеляза Холдън, като мислено сравняваше оборудването с описаното в договора.

Секунди след като Кейт влезе в откритата кабина, двигателят на лодката запали, произвеждайки по-малко шум и смрад от този на пикапа. Холдън внимателно огледа алуминиевото дъно. В средата имаше тъмна следа от съвсем малко вода, но иначе нищо неочаквано...

Така. Семейство Донъли не са прекратили гмурканията и поддържат снаряжението в приличен вид, продължи да размишлява той.

Кейт излезе от кабината и го погледна въпросително, сякаш питаше мълчаливо защо стои още на пристана.

— Искате ли да го развържа? — кимна той към въжето.

— Не е необходимо. Нашите тендери^[1] са предвидени за управление от сам човек.

Холдън прие това като покана и стъпи от перилата към централната линия на лодката, с което изобщо не повлия на движението ѝ.

Контузеният му крак веднага реагира, но той беше свикнал с това. Пъхна двата сака под седалката в откритата кабина, докато наблюдаваше как Кейт скочи на кея и без каквото и да било суетене развърза въжето.

Отблъсна с крак лодката от кея, прехвърли се с лекота на борда и се отправи бързо, но предпазливо към уредите. Съвсем скоро достигна максимално допустимата скорост. Докато управляваше, непрекъснато следеше посоката на обикновен навигационен екран. Множеството пунктирани линии водеха към океана и се събираха някъде в далечината.

Въпреки напрегнатото ѝ изражение, той беше наясно, че тя знае как да се оправи с лодката, може би по-добре и от него. Тялото ѝ откликваше на променливото движение на водата, тя се ориентираше по уредите с лекота и все пак създаваше впечатлението на човек, принуден да върши нещо ужасно плашещо.

— Не обичате да плавате с лодка, нали? — попита той, като се опитваше да надвика рева на моторите.

За момент жената не реагира, сякаш не го беше чула.

— Не обичам и зеле, но го ям — каза накрая. — Животът рядко ни предлага онова, което ни се иска.

Още докато говореше, усети как напрежението ѝ се отлива... Тя се отпусна. Можеше да се справи. Наистина можеше. Достатъчно беше да не позволи постоянно повтарящият се кошмар да затъмни разума ѝ.

Океанът около Сейнт Винсент е прекрасен, напомни си тя. С всички тези ясни, блестящи нюанси на синьото.

Решително задържа погледа си върху повърхността на водата, където малките вълни изглеждаха топли, лениви и пълни със светлина.

— Мястото за гмуркане е на около пет километра от тези островчета, нали? — попита Холдън, като сочеше към очертанятия им на хоризонта, които ставаха все по-големи.

Крехкото ѝ спокойствие се изпари при думата гмуркане. Родителите ѝ бяха загинали точно край тези островчета в търсене на легендарните съкровища на кораба „Лунна роза“.

— Нямам представа — отвърна тя. — Просто следвам посоката, която някой е въвел в навигационната програма на компютъра.

Но докато говореше, някаква смесица от спомени, потиснати инстинкти и кошмари отново я изпълни с тревога. Беше уверена, че „Златна клонка“ беше пуснала котва в обезпокоителна близост до мястото, където майка ѝ беше изчезнала, а самата тя бе изтеглила от бурното море разтърсваното от конвулсии тяло на баща ѝ.

Кейт изтласка неприятната мисъл в дъното на съзнанието си, където винаги цареше тъмнина. Съсредоточи цялото си внимание върху появяващите се в далечината контури на семейния кораб. Тъмният му корпус и боядисаните в червено палубни съоръжения се открояваха на фона на синевата на морето и небето като предупредителен знак. Колкото повече приближаваше, толкова по-ясно виждаше, че съдът бе прекарал във водата доста дълго време. Скосените му страни и боята бяха идеално чисти.

Не виждам как дядо ще изкара достатъчно пари, за да продължи да поддържа това отвратително нещо...

За да надвие паниката, напиратца изпод привидното ѝ самообладание, Кейт се опита да отдели очертанията на истинския кораб „Златна клонка“ от призрачния му образ в кошмарите си.

Накиченият с антени и радари команден мостик на кораба се намирал на предната издигната палуба. Беше плод на безброй ремонти и изглеждаше като закърпен. Много детайли бяха добавяни в продължение на десетилетия. Огромна метална стрелка се извисяваше над кърмата. Грес и хидравлична смазка се стичаха по всяка сглобка, от което личеше, че „Златна клонка“ работеше неуморно. Подобно на капитана си, категорично отказваше да остане забравена в миналото.

Няма от какво да се страхувам. Абсолютно от нищо, мислено се увещаваеше Кейт.

— Определено не изглежда прехвърлил шейсетте — сухо отбеляза Холдън.

— Корабът е купен през 1966-а, но е произведен през 1959-а в Провидънс от корабостроителница „Купър“ — отнесено поясни тя. — След като последният му собственик фалира, дядо ми го откупи от него.

Мъжът кимна одобрително. Строителят се ползваше с отлична репутация от двете страни на Атлантика с изключително надеждните

си и достъпни плавателни съдове.

— В наше време е трудно да се намери такова качество — продължи той.

— И дядо ми го повтаря непрекъснато.

Кейт се облегна на дроселите, защото вече приближаваха към десния борд, на който повечето от перилата на ниската част от палубата се отваряха навътре. Някои от моряците и гмуркачите подаваха глави над парапета и гледаха към тях с любопитство. Тя им махна с ръка, приближавайки предпазливо тендера към входа.

Холдън направи мислена оценка на кораба. Въпреки очевидната липса на лукс и блясък, той не отстъпваше на никой друг плавателен съд в океана, тъй като двигателите му бяха съвестно поддържани. Много често външното лустро имаше за цел единствено да прикрие лошото стопанисване.

— Лари е там — подхвърли Кейт, като остави дроселите да работят на празен ход, тъй като тендерът леко се удари в по-голямата лодка. — Ще слезе всеки момент. Хвърлете саковете на палубата. Ще се придържам възможно най-близо, за да можете да скочите от перилата на долната част на кораба.

— Трябва ли да се наредя на опашка? — попита шеговито Холдън.

— Не, аз си тръгвам — отвърна тя.

Чу собствения си глас, одрезгавял от обзелия я страх, и се намръщи. *Чудесен начин да се печелят приятели. Мисли за привлекателната му външност, а не за работа...* — Моята роля е на сушата. Благодаря ви. Ще изчакам само да разтоварят продуктите.

Едва бе успяла да изрече последната дума, когато брат ѝ се развика:

— Качвай се бързо, сестричке! Не съм те виждал от по-миналата Коледа!

Кейт погледна нагоре към надничащите към нея лица, чиито оттеньци минаваха от абанос, през кафявото и накрая, до зачервената от слънцето и покрита с лунички кожа на брат ѝ. Кичури рижа коса се подаваха изпод шапката му.

За един кратък момент отново се почувства на пет години, загледана в познатото шеговито изражение на баща им. Очите ѝ се напълниха с парещи сълзи.

Проклет да си, Лари. Знаеш, че не искам никога повече да се качвам на борда. Но сега ще ми се наложи. И ще го направя. Но няма да се гмуркам. В Карибско море няма достатъчно съкровища, които да ме накарат да вляза отново под водата.

Холдън хвърли въжето към Лари и той го завърза ловко. Междувременно наблюдаваше как красивата му водачка пребледнява, след това се изчервява, после отново пребледнява... Накрая Кейт изключи двигателите. Сочните ѝ, пълни устни бяха свити в тънка линия, изразяваща мрачна решителност. Обикновено те караха мъжете да си мечтаят за целувки и ласки, но сега подобни представи бяха неуместни. Това беше служебно пътуване, а не почивка с приятно очакване за нещо повече...

Жалко, че умът и тялото му продължаваха инстинктивно да се движат в тази посока.

— След вас — каза любезно той.

Не откъсна очи от нея, докато тя се прехвърли от тендера на кораба с пъргавината на подплашена котка. Мъжът, който очевидно беше брат ѝ, я сграбчи в широка, топла прегръдка. За няколко секунди тя остана скована на мястото си, после също обви ръце около него.

Завидя на брат ѝ, после бързо стръска глава. Приглушеният разговор сред екипажа му напомни, че трябваше да престане да мисли за тази жена и да се съсредоточи върху задачите си.

Според получените сведения, Лари беше капитан на кораба и ръководител на гмурканията, които винаги поверявал на по-възрастния Донъли. Патрик Донъли беше в най-добрия случай мошеник, а в най-лошия — крадец. Беше също така легендарен ловец на съкровища, изгубил сина и снаха си при гмуркане в търсене на пиратско имане. Като за всички други иманяри нито една плячка не можеше да се сравни с онова, което оставаше скрито в дълбините в очакване да бъде открито именно от него. Смъртта на сина му дори не го бе накарала да си вземе кратка почивка.

Това е мания, болестно състояние. Или пък лудост. Във всеки случай е успял да зарази и внука си с нея. Но не и своята стройна, съблазнителна внучка, помисли си Холдън.

Отново се насили да изгони Кейт от съзнанието си и да се съсредоточи върху екипажа, който идваше да ги посрещне. Ако се съдеше по тъмната им кожа, повечето бяха родом от някоя част на

Карибите. Имаха типичните стройни, мускулести тела на водолази. Също като четвъртия мъж, въпреки че с рошавата си черна коса и кафеникав тен приличаше повече на испанец или южноамериканец. Всички бяха гладко избръснати. Гмуркачите си позволяваха косми по лицето само през свободното си време. Мустаци или бради можеха да нарушат уплътнението на кислородната маска и по този начин сериозно да застрашат оцеляването под водата.

Към тях приближи русоляв мъж с подобна на грива коса, вързана на опашка с кожена лента. Брадата му и изцапаната с тесто дървена бъркалка, която размахваше, издаваха, че беше готвачът.

Всички до един наблюдаваха Холдън с подозрение.

Много добре. Не съм дошъл тук, за да спечеля одобрението им или да бъда новият приятел, който ще им поръчва пиене в бара. Крайно време е да изкарам на светло далаверите на това копеле, помисли си той с мрачно задоволство.

Хвърли саковете на палубата и стъпи на борда.

Кейт усети присъствието му зад себе си, поколеба се, после прошепна на Лари:

— Ако се опиташ да ме подлъжеш да облека водолазен костюм, ще взема регулатора за налягането и ще ти го завра отзад толкова дълбоко, че ще започнеш да плюеш метал.

Брат ѝ застина за момент на мястото си, после избухна в смях.

— Ето го предишното ми котенце! Добре дошла у дома!

Тя отметна назад косата си, за да му даде да разбере, че държи на всяка изречена дума, и се обърна към Холдън. Ала преди да успее да продума, Лари пристъпи напред и протегна ръка:

— Вие ли сте мистър Холдън? — попита той.

Новодошлият поклати глава, като притисна с хладна любезност дланта му.

— Всъщност мистър Камерън. Ще проверя документацията ви. Можете да ми я донесете, след като ми покажете къде да се настаня.

Кейт го изгледа отстрани. Очевидно имаше намерение да покаже най-непривлекателните черти от характера си.

— Ще спите на брега — заяви категорично Лари. — Тук нямаме свободни каюти. После махна с ръка към палубата: — Това не е туристически кораб.

— Отлично. Аз също не съм турист. Ще ми намерите място, друже — Холдън наблюдаваше през непроницаемите стъкла на слънчевите си очила как лицето на младия мъж поруменя. — А сега ми покажете къде да отседна, ако обичате.

Зад гърба на Лари екипажът се размърда неспокойно. Недоволството на мъжете беше изместено от любопитство кой щеше да надделее в този вече пряк сблъсък.

Въпреки че Холдън даваше вид, че не ги забелязва, беше наясно с всяко тяхно движение. Реакцията им щеше да му подсказе дали Лари беше шефът само на думи, или гмуркачите щяха да го защитят при сбиване.

Но в момента хората просто чакаха и наблюдаваха.

Както и Кейт. Ала скептичното ѝ изражение показваше, че поведението му не бе успяло да я подведе. Той изпита съжаление, че не изглеждаше като абсолютно копеле в очите ѝ, но не успя. Привличаше го прекалено много, а интелигентността беше част от чара ѝ.

За щастие брат ѝ се връзваше по-лесно. Вече беше готов да хвърли Холдън зад борда.

— Още не е дошъл, а се прави на господ... — измърмори Лари.

Холдън го чу.

— Трябва ли да повтарям? Ще проверявам документацията ви. В договора е упоменато изрично, че сте длъжни да предоставите храна и квартира, на който и да е представител на Отдела по антиките...

— Добре, ще ви нахраним и ще ви настаним — прекъсна го Лари. — Само че не и на кораб за гмуркане. Ще останете на сушата с Кейт и Малкълм, освен когато той ще ни трябва тук, за да описва находките в дневниците.

— Това е малко вероятно — отвърна Холдън и се усмихна презрително. — Като се има предвид, че намирате предметите без никаква стойност, няма да се нуждаете често от специализираните му услуги.

Кейт дискретно стисна китката на брат си. В най-добрия случай за него можеше да се каже, че имаше неуравновесен характер. Когато го притискаха, неизменно избухваше.

— Всъщност — обърна се тя към Холдън — да се открие и опише парче от глинен съд, отнема точно толкова време, колкото и

златен дублон^[2]. Тонът ѝ подсказваше, че това би трябвало да му е известно.

— Жалко, че глинени парчета не изплащат разноските — отбеляза той.

— Последния път, когато проверих — изстреля в отговор Лари, — вие бяхте тези, които трябваше да свършите една работа и не можехте. Как се справихме ние, не би трябвало да е ваш проблем.

— Работата все още предстои да се свърши — каза Холдън.

— И това е ваш проблем.

Кейт стисна по-силно китката на брат си, притискайки свития му в юмрук към тялото му.

— Имате късмет, че открихме поне това — процеди Лари.

— Бурята миналата година, която изрови останките на потъналия кораб, разпиля почти толкова, колкото и разкри.

— И една следваща може да зарови всичко — отбеляза Холдън. — Като се имат предвид сегашните условия, Британската метеорологична служба прогнозира, че тази зона се намира на пътя на циклон, който ще се активизира в рамките на шест, до осем дни.

— Но миналогодишната... — подхвана Лари, после промени тактиката: — Вероятността от два последователни удара на едно и също място за една година е минимална...

— Климатът, мистър Донъли, изобщо не се интересува от вашето мнение. Ако хвърляте монета и десет пъти подред ви се падне ези, каква е гаранцията, че ще се случи и на единадесетия?

Холдън наблюдаваше как Лари мислено прави някакви сметки. Ала личеше, че не му се удаваха. Сигурно това се дължеше на тъмните кръгове от умора под очите или на застоялия мирис на бира в дъха му. Но най-вероятно просто не беше добър в математиката, за разлика от привлекателната си, доста по-малка сестра.

— Шансът е... — започна Кейт, но той я прекъсна:

— Попитах брат ви.

— По-малък от две на сто — отвърна Лари.

Тя въздъхна.

— Грешка — каза Холдън. — Вероятността е петдесет на петдесет. Очевидно ви липсват още много неща, наред с неспособността ви да разчитате и водите обикновена документация. В настоящия момент Отделът по антиките смята, че останките на Х-37

крият много повече от онова, което е описано в каталога ви. Заради приближаващата буря разполагаме със съвсем ограничено време да открием съкровище и да го извадим. И това, мистър Донъли, е проблем и за двама ни. Ще се заемем ли с разрешаването му?

Вкопчените пръсти на Кейт възпряха Лари да изрече първите думи, които дойдоха на езика му. Целият екипаж сега наблюдаваше Холдън със затаен дъх. Не го подкрепяха, но признаваха, че за момента печелеше по точки.

— Няма гаранция, че долу има съкровище — заяви категорично младата жена. — В договора е уточнено единствено, че Службата за историческото наследство, която е клон на Отдела по антиките, има право да задържи изваденото от „Лунна роза“ ЕООД. Без митническа декларация и категорична идентификация на останките на въпросния кораб, никой не може да знае какво има на дъното, още по-малко пък дали е ценно.

За разлика от Лари, тя не се държеше отбранително. Като по-малка сестра беше научила, че нападението е най-добрата защита.

— Значи Отделът по антиките трябва да бъде доволен от евтините дрънкулки, които сте извадили досега? — попита Холдън. — Знаете ли колко ни струва...

— Точно това е уредено чрез подписването на договора и годишните такси — прекъсна го Кейт. — Което, между другото, е много по-малко, отколкото щеше да ви излезе, ако бяхте довели тук английски военноморски екипаж. Естествено, ако изобщо ви отделят такъв и ако предположим, че бихте стигнали до мястото преди края на затишието.

— Да — потвърди Лари, като обви ръка около раменете на сестра си, сякаш искаше да ѝ каже: *Видя ли? Ето защо имаме нужда от теб.* — Не вие, а ние сме си сложили главата в торбата. Така че няма защо да идвате тук и да плюете върху всичко, което сме свършили.

— Във всеки случай — продължи Кейт — извадихме стотина сребърни кюлчета и разпръснати бижута. Всяко едно от тях бихте могли да претопите и да вкарате в кралската хазна. При това положение едва ли може да се каже, че сте с празни ръце.

— Дори и да се установи, че нещата нямат историческа стойност и се претопят — възрази Холдън, — при цената на среброто на пазара

днес работодателите ми далеч няма да могат да възстановят инвестицията си.

— Затова и се нарича търсене на съкровища — отсече тя. — Няма никаква гаранция за успех.

— Едно на нула за прекрасната дама... Холдън се усмихна против волята си. Обърна се и погледна открито екипажа:

— Трябва да се погрижим за формалностите. В момента времето е от съществено значение. Връщайте се на работа. Ако се наложи, ще разговарям с всеки един поотделно за гмурканията ви.

Мъжете се раздвижиха неуверено, но тръгнаха, подчинявайки се на нареждането.

Кое то беше и целта на този малък фарс. На добрия стар Лари вече няма да му се налага да размишлява дали мълнията може да удари два пъти на едно и също място. Той още дълго ще усеща високото напрежение, мислено отбеляза Холдън.

Кейт не помръдна. Усмивката му ускори пулса ѝ.

Подозираше, че хладното му поведение прикрива повече нюанси, отколкото голям диамант...

[1] Тендер — вид плавателен съд със скосени платна, имащи една мачта и бушприт, на които са поставени гротът, стакселът и един-два кливера /триъгълни платна/. — Б.а. ↑

[2] Дублон — стара испанска монета. — Б.а. ↑

3.

Кейт забеляза, че Холдън наблюдава дядо й, застанал на горната палуба. Вероятно го бе правил още от самото начало. Тя вече знаеше, че нищо не убягваше от поразителните му очи.

Нещо в споделеното мълчание между него и дядо й я възпираше да изтича до щурвала и да прегърне жилавото му тяло. Облян от светлината на слънцето, издигнало се над него, старият човек изглеждаше едновременно непоколебим и драматичен. Около плешивото му теме като ресни се спускаха редки бели кичури. Кожата му беше придобила цвета на абанос от продължителния престой на открито и контрастираше на избелелите къси панталони. Позата му беше нехайна, но издаваше някаква вътрешна вгълбеност и решителност. Между зъбите си стискаше незапалена лула, лактите му бяха подпрени на перилата, а бледите му очи, вперени в посетителя, излъчваха интелигентност.

— Вие сте Патрик Донъли, предполагам... — започна Холдън.

— На „Златна клонка“ ме наричат капитан.

Холдън повдигна черните си вежди. Според документите тази титла принадлежеше на внук му Лари. Действителността обаче често беше по-различна от тази, описана върху хартията. И точно тази разлика му осигуряваше работа.

— Сигурен съм, че ще намерите време да поговорите с мен, след като проверя центъра за гмуркане — каза той и думите му отново прозвучаха повече като заповед, отколкото като молба.

— На ваше разположение съм... Стоя си тук, на мястото.

— Да, и аз си помислих, че е за предпочитане да сте тук, отколкото да се гмуркате заради някакви съкровища — невъзможно каза Холдън.

— Пиявиците от правителството са по-лоши от застрахователните компании. Но не виждам някой от тях да рискува изнежения си задник, за да се гмурка. Аз проучвам, гмуркам се, рискувам и от време на време вадя по нещо ценно. Аз, а не вашите

гнили бюрократи. Според морските закони онова, което съм намерил, си е мое.

— Някога е било така — съгласи се Холдън. — Но за ваше съжаление, това време е отминало отдавна.

— Долни, мръсни лешояди — изруга Патрик.

Мъжът не го прие лично. Беше преглеждал папки, пълни със съдебни протоколи и не толкова официални вестникарски статии, в които Патрик Донъли беше цитиран дословно. В един период на него даже бяха гледали като на местен герой, след като бе заплюл в лицата няколко министри и адвокати. Но в началото на двайсет и първи век това уважение беше изчезнало.

Не че Патрик Донъли си е извадил поука от това. Нищо не е в състояние да промени свадливото старо копеле, освен смъртта, мислено отбеляза Холдън.

Кейт мълчаливо наблюдаваше как дядо Донъли отмести поглед от лицето на посетителя към източния хоризонт. С едва забележима гримаса за пореден път завъртя навътре щурвала.

Тя въздъхна, несъзнателно беше задържала дъха си този момент. От мястото, на което стоеше, беше съвсем очевидно, че Лари беше понижен до обикновен участник в драмата на „Златна клонка“. Дядо й и Холдън щяха да се изправят един срещу друг в борбата за надмощие.

Горкият Лари. Презрението от страна на дядо е едно, но да живее със своето собствено, сигурно ще му е много трудно.

Ала брат й някак си се справяше. Той винаги успяваше.

— Първо ще огледам центъра за гмуркане — заяви Холдън, без да откъсва очи от Лари.

Брат й не помръдна. Ако се съдеше по избилите по загорялото му лице петна, той полагаше върховни усилия да запази самообладание.

— Променяли ли сте мястото на центъра от времето, когато татко го ръководеше? — попита Кейт.

Лари поклати глава.

— Всичко си е съвсем същото, само малко по-пренаселено. Струпали сме навсякъде оборудване и резервни части, за да намалим до минимум връщането до брега. Горивото е скъпо. Което ми напомня, че... — И подвижна към един мъж от екипажа, когото забеляза наблизо: — Разтоварете тендера.

— Очевидно мен са ме определили за екскурзовод — каза тя на Холдън, като се стараяше гласът ѝ да звучи равно.

Достатъчно лошо беше, че отново се намираще на борда на „Златна клонка“. Още по-ужасно щеше да бъде да слезе под палубата със спомените, които от години се бяха вкопчили в нея. Пое си дълбоко дъх, отвори побелялата от солта врата и пристъпи в тъмното помещение.

В миналото често беше обслужвала центъра за гмуркане, но онова, което я раздираше вътрешно с ледени нокти, беше споменът за последния път, когато беше стояла на същия този праг.

„Зелените индикатори на камерите показваха, че гмуркачите се издигаха от дъното прекалено бързо и дори не спряха до станцията за декомпресия, която беше ясно отбелязана върху висящата от шамандурата тежест.

— Какво не е наред? Какво става? Татко, отговори ми! — крещеше в микрофона тя.

В началото той не ѝ отговаряше.

После вече нямаше нужда.

Очевидно нещо се беше случило с акваланга на майка ѝ. Тялото ѝ се беше отпуснало, докато баща ѝ се издигаше с безумна скорост към повърхността.

— О, Господи! Не! Татко, завоите!

Ако я беше чул, не ѝ обърна никакво внимание, защото всичките му усилия бяха насочени към това да извади съпругата си колкото може по-скоро на повърхността.“

Холдън беше единственият, който забеляза неестествената скованост на младата жена. Свали слънчевите си очила, влезе бързо след нея и я прикри от погледа на брат ѝ. С леко докосване по студената ѝ буза я извади от унеса.

Тя потръпна конвулсивно от допира му. Неговите необикновени, напомнящи разбит кристал очи я изтръгнаха от спомените за ужаса.

— Готова ли сте да отидем до центъра за гмуркане? — попита с нисък глас.

— Очите ви... — прошепна Кейт. — Толкова са красиви. Очи на дракон.

И тогава стреснато се върна в реалността. По пребледнелите ѝ страни плъзна руменина.

— Готова съм — излъга решително тя. Трябваше да е готова. Всичко зависеше от това. — Ти също, Лари — обърна се към брат си с рязък тон. — Сигурна съм, че нашият гост има въпроси, на които не бих могла да отговоря сама.

— Идвам след минута — подвижна откъм палубата брат й. — Искам да се уверя, че хората ще складират правилно доставките.

Веднага щом очите й привикнаха и успя да се овладее, тя пристъпи навътре в мрачното помещение. Още само една крачка, после надясно, едно стъпало и след него по-широки стълби, обезопасени с парапет и водещи към основната палуба. При вида й като ледени вълни върху й се изсипаха още спомени.

„Катери се нагоре по люлеещата се стълба... Изпълнена е по-скоро с отчаяние, отколкото с обвинения.

Креци...

Насочва тендера към буйния прилив. Ослепителни мълнии раздират бурните води и тъмнината.

Креци...

Опитва се отново и отново да ги изтегли върху тендера, въпреки полуделия океан и гръмотевиците, от които тялото й се тресе.

Креци...

Майка й изчезва от погледа й под повърхността. Баща й се гърчи, заплетен във възлите, когато все пак успява да го извлече на борда и отчаяно продължава да оглежда тъмната вода за майка си.

Креци...

— Съжалявам, мамо. Съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам!“

— Кейт? — Холдън леко докосна лепкавата й от пот кожа. — Успокойте се. Тук сте в безопасност.

Без да осъзнава, тя се вкопчи в тази утеха, от която така отчаяно се нуждаеше, когато беше на седемнайсет и не успя да спаси родителите си. Беше прекарала часове наред в търсене на майка си, докато баща й беше изстивал на дъното на тендера.

Тялото й така и не беше намерено, превръщайки се в поредната жертва, взета от опустошителното море и проклетата руина, наречена „Лунна роза“.

Една силна ръка я обгърна, залюля я леко и дълбок мъжки глас зашепна успокоителни думи в ухото й. Притисна се още по-плътно

към топлината му и остана така, докато виковете на брат ѝ към някого от екипажа развалиха вълшебния момент.

Тя се стегна и припряно се отдръпна от Холдън.

— Просто се опитвам да се ориентирам — оправда се тя, без да го поглежда. — Не съм се качвала на този кораб, откакто навърших осемнайсет.

— Разбира се — отвърна той, но тонът му подсказваше, че е наясно как тя му казва само част от истината, при това помаловажната.

А непременно щеше да научи цялата.

Можеше да се оправдава, че любопитството му се подклаждаше единствено от работата му, ако не беше пределно честен пред себе си. С едно последно докосване до хладната кожа на лицето ѝ той я отстрани леко, точно когато Лари прекрачваше прага на помещението, все още крещейки заповеди през рамо.

Загледана право напред, Кейт пое към центъра за гмуркане, без да обръща внимание на ярко боядисаните врати от двете страни на тесния коридор, водещи към каютите на екипажа. Една от тях беше леко откряната и разкриваше разхвърляни легла. Полъх от застоял алкохол се смесваше с обичайната миризма на моторно масло и море.

Холдън спря и надникна в малката каюта. Не можеше да е сигурен, но му се стори, че празна бутилка от ром беше захвърлена в единия ъгъл заедно с купчина мръсни дрехи. Очевидно употребата на спиртни напитки на борда или не се контролираше, или въобще се пренебрегваше.

Кейт почука на последната врата и отвътре се разнесе крясък:

— Отвори си сам, проклетнико, щото съм зает!

Гласът беше равен, носов и нетърпелив. Акцентът беше по-скоро холандски или немски, отколкото английски.

Кейт отвори широко металното крило и направи знак на Холдън да я последва вътре. Той забеляза, че погледът ѝ се спря за момент върху очите му, и мислено въздъхна. Вероятно на всички мъже им беше необходимо известно време, за да привикнат към необичайния им цвят.

Преднамерено мина пред нея и огледа отделението за гмуркане.

Никой не ги посрещна. Човекът, който ръководеше центъра, дори не си направи труда да види кой е дошъл. Холдън отново реши да не го

приема лично. Когато водолаз работи на дъното на морето, той заслужава цялото внимание на свързката си на повърхността.

Тъй като зоната за гмуркане се намиреше в носовата част на кораба, пространството имаше формата на фуния, обърната с широката си част към входа. В стеснения край извита редица от бледи, премигващи монитори заемаше почти цялото помещение. На един от екраните, точно от дясната страна на оператора, се виждаше морското дъно, разграфено на топографски квадранти, в очакване на появата на гмуркача или просто показваше част от обсега, в който в момента се извършваше проучвателна дейност.

Холдън прецени на око купчината електронно оборудване. От по-голямата му част излизаха успоредно опънати открити кабели, приличащи на гнездо на змии и свързани в контактите на стената. От онова, което успя да види, заключите невралгичният център на кораба за гмуркане беше скалъпен от различни части — от черните кутии с аеродинамична форма, от модерни японски компютри, създадени, за да спестят на потребителите досадната плетеница от жици и проводници, до зелените дънни платки, чието място отдавна беше в някой технологичен музей.

Ала елементарната техника очевидно вършеше добра работа. Видеосигналят от работещия в момента водолаз изпълваше целия основен монитор. Останките бяха достатъчно дълбоко, за да попаднат в зоната на здрача, където всичко изглеждаше воднисто, сивкаво синьо, с изключение на ивиците светлина от мощния прожектор. Там коралите показваха истинските си цветове в порядъка на дъгата.

Повечето от тежката работа по отстраняването на пласта от пясък и тиня вече беше свършена чрез минаваща през тръба въздушна струя от витлата на кораба, която отмиваше ронливите напластявания към дъното. Тъй като процесът поглъщаше голяма част от скъпото дизелово гориво за работата на основния двигател, бяха почистени само местата, където имаше най-голяма вероятност да се открие съкровище. Останалите чакаха, засипани с трупани векове наред наноси.

По-фините дейности, като преминаването през пукнатини, цепнатини и други зони, където тежкият метал бе потъвал бавно през рехавото морско дъно на дълбочина понякога на стотици метри, оставаше за гмуркачите. Един от тях сега се провираше през пясъците,

навяни върху голям коралов риф. При всяко движение на ръката му песьчинките се разпръсваха като бавно, безмълвно ехо.

На Холдън му беше позната странната дезориентация на гмуркачите, попаднали едва няколко пъти близо до морското дъно. За хората водата под повърхността беше един движещ се на забавен каданс свят, подобен на старите кадри с астронавтите, стъпили на Луната. Сякаш всичко се случваше някак отложено във времето.

Спомняше си това неземно усещане при гмуркането, този неестествен танц, който можеше да се получи само когато гравитацията донякъде беше изключена от уравнението. Донякъде, но не изцяло. Тежки предмети биха могли да паднат и да повлекат някой водолаз с лош късмет, а под водата никой не можеше да се движи с бързината, с която се движеше на сушата.

Не и толкова бързо, колкото шрапнел от избухнала подводна мина, мислено отбеляза Холдън, като отнесено разтърка бедрото си. Кръвта му е била мътнозелена, докато са го изтегляли от водата и са го сложили в барокамерата под надзора на дежурния лекар. А на сушата е станала червена, съсирваща се до черно.

С периферното си зрение той наблюдаваше реакцията на Кейт в тясното, претъпкано с апаратура пространство под шубата. Лицето ѝ лъщеше от пот, но това би могло да се дължи и на липсата на вентилация в задушното отделение. Изражението ѝ беше спокойно, ръцете ѝ не потрепваха. Изглеждаше много добре. Всъщност много красива...

Ще трябва внимателно да се поровя в миналото ѝ. Няма да стана първият следовател, уловен в мрежата на сексапилна крадла.

Разсъждавайки прагматично, той се надяваше, че тя наистина беше участник в семейната измама, защото така нещата щяха да бъдат много по-прости. Но дълбоко в себе си чувстваше, че тя беше точно толкова почтена, колкото и привлекателна. И си даваше сметка, че в живота му беше настъпил сложен, неочакван обрат...

Миниатюрният компютър на китката на водолаза проблесна, отразявайки снопа светлина от прожектора. Мигновеният проблясък привлече вниманието на Холдън.

Сиво-зеленикавите водорасли танцуваха лениво в полумрака, следвайки някакъв свой вълнообразен ритъм, докато облечените в неопренова ръкавица пръсти бръснеха като непохватна метла морското

дъно. Движението караше пясъка да се вдига на мързеливи спирали и да се спуска към крайника на маркуча в десния ъгъл на екрана. Невидима, предизвикана от човека струя бавно издухваше пясъка, наслаждайки го като някакъв призрачен облак около тъмната ръка на водолаза.

Огромна тигрова акула се появи на монитора с лекотата на господстващ хищник. Холдън се стегна инстинктивно. Кейт също. Лари само се почеса по бузата с абсолютна липса на интерес.

Гмуркачът изобщо не й обърна внимание.

А операторът в центъра за гмуркане беше прекалено зает да бърка в кесия с пържен бекон, за да реагира на каквото и да било. Не обръщаше внимание и на хората зад гърба му. Ако се съдеше по месестите му врат и бузи, той прекарваше много повече време в ядене, отколкото в упражнения.

Тоя не е водолаз, мислено реши Холдън. Прекалено много тлъстини е натрупал. Виждаше с отегчени гмуркачи да се тъпчат като невидели, ала изгаряха веднага калориите, щом се върнеха на работа.

Из цялото помещение се разнесе хрускане, когато операторът сложи поредната препържена хапка в устата си.

— По дяволите, Волкърт! — разнесе се глас от високоговорителя. — Все едно, че дъвчеш направо в ухото ми.

— Умирам от скука тук, горе — с пълно безразличие отвърна Волкърт.

— Да не мислиш, че на мен ми е по-добре? Каза, че този път ме пращаш на правилното място — тросна се с измъчен тон водолазът. — Ала досега нищичко не съм намерил, а резервоарът ми вече е само на пари.

Акцентът му беше испански, но с ритмичната мелодика, типична за Карибите. После мъжът добави няколко пиперливи израза на испански.

Холдън погледна Кейт.

Доловила вниманието му, тя се усмихна мрачно и каза тихо:

— Израснала съм сред гмуркачи. Можех да псувам на три езика и пет диалекта още преди да навърша четири години. Ако псувните не са насочени към мен, изобщо не ги отразявам.

Самият той беше работил в армията с няколко жени с подобно поведение. Бяха компетентни точно колкото мъжете и използваша също

толкова вулгарен език.

— Здравсти — раздаде се нов глас от друг високоговорител. — Здравсти, „Златна клонка“.

Холдън за нищо на света не би могъл да обърка лондонския акцент.

— Говори Малкълм от борда. Някой да вдигне, моля.

Волкърт бутна настрана микрофона и се извъртя към вътрешната централа.

— Чувам те, Малкълм. Казвай.

— О, чудесно — отговори Фарнсуърт, сякаш фактът, че апаратът работеше, беше нещо неочаквано и радостно. — Получих последната партида и я вписах в каталога за нашите господари от Великобритания. Трябва ли да очаквам нещо да изскочи скоро, или да си седя със скръстени ръце през останалата част от деня?

Единственият от английските клиенти, който можеше да го чуе, повдигна извитите си черни вежди.

— И кога пристига проклетото копеле? — продължи Фарнсуърт. — Утре сутринта?

Лари се изсмя.

Волкърт се извърна, срещна за първи път пронизителните очи на Холдън и си направи неизбежното заключение.

Холдън протегна ръка към апарата.

Поглеждайки към Лари, който се прозяваше толкова широко, че в устата му можеше да се пъхне юмрук, Волкърт подаде микрофона.

— Фарнсуърт, нали? — започна Холдън, като изговаряше всяка дума като добре образован англичанин, какъвто и беше. Въпреки че говореше няколко езика, както и няколко наречия, в това число и американски английски, беше открил, че именно този акцент въздейства най-добре върху англоговорещите. Той предполагаше превъзходство и надмощие. — Изглежда вашите английски „господари“ са ви изпреварили. „Проклетото копеле“ е вече тук.

От другата страна на линията се чу шумна въздишка. После Малкълм се покашля.

— Нищо лично, сър. Просто се опитах да се пошегувам. Гмурканията могат да бъдат и досадни.

— Не думай. Има ли някакви по-ценни находки след отчета от двайсет и трети август? — попита Холдън.

— Следващият няма да излезе, докато... — започна Фарнсуърт.

— Не това беше въпросът ми! — срязва го мъжът.

— Да, разбира се, ей сега... — разнесе се тропане по клавиатура и шумолене на хартия. — Един момент. Изчакайте. Някъде тук е. И отново шумолене.

Холдън си го представи как рови из разхвърляната каюта, търсейки дневника, в който се отразяваха гмурканията. Очевидно Лари не беше единственият на борда с непоносимост към изрядната документация.

— А, ето го — чу се отново гласът на Малкълм. — Да. О, отлично. Чудесно. Сребърни слитъци, маркирани с М 23 и М 56. Това са около седем килограма и шейсет и пет грама. Няма как да знаем, докато не се почистят от корозията.

Холдън бързо пресметна наум.

— Това прави от четиристотин до осемстотин паунда. При днешните цени на среброто тази находка трудно може да се нарече съкровище, заради което си струва да се танцува и да се креци от радост. Особено като се имат предвид нанесените в счетоводната книга разходи по операцията.

— Може да представляват историческа ценност или да донесат допълнителни печалби от металургична обработка — отбеляза Фарнсуърт.

Холдън си спомни кратките, категорични заповеди, които беше получил.

— Не забравяйте, че това е сребро от кралската хазна и Короната иска да го пусне в обръщение, а не да го остави да мухлясва в някой музей.

Кейт го изгледа остро. Със същата алчност и страст в гласа си би могъл да говори и за метални отпадъци за скрап.

Той не е като моите родители, заплени от смъртоносното очарование на съкровището. Нито като Лари, влюбен в самото море и използващ съкровището само като оправдание, за да се гмурка, което така или иначе щеше да прави.

Или като дядо, движен само от необходимостта да доказва, че смъртта на единственото му дете не е била напразна.

— Наистина, мистър Камерън — каза Фарнсуърт. — Съвсем вярно. Интересува ли ви отчетът за керамичните и порцелановите

находки?

— Запазени артефакти ли са? — попита Холдън.

— Ами, не. За такива неща щях да напиша допълнителен доклад. Какъвто ще изготвя и за сребърните слитъци — припряно отвърна Малкълм.

— Да е готов до довечера — нареди мъжът. — И не забравяйте да изпратите копие на електронната ми поща.

— Разбира се, сър. — Покорно въздъхна Фарнсуърт.

— Значи истинската ви работа — обади се Кейт — е да ровите при нас за дребни пари.

— Това е работата на брат ви — отвърна Холдън. — А моята е да се уверя, че цялото ресто се пуска в спестовната касичка.

— Лари никога не би... — подхвана тя.

— Какви ги говорите, по дяволите? — извика брат й. — Това, че не сме намерили много, не означава, че крадем!

— Дори не съм го допуснал — заяви Холдън. — Но щом така или иначе повдигнахте въпроса, ще ви кажа, че някои хора, работили с договор при вас, са откривали доста повече, отколкото е било докладвано. Подобно нещо под мой контрол няма да се случи.

4.

Тишината в центъра за гмуркания беше толкова дълбока, че Кейт можеше да чуе ударите на сърцето си. Дори Волкърт беше престанал да дъвче. Тогава се разнесе някакъв звук откъм високоговорителя на водолаза.

— Мили Боже! — прошепна мъжът едва разбираемо изпод кислородната маска. — Мамка му, мамка му... „Златна клонка“, и вие ли виждате това, което виждам аз? Или съм стоял под водата твърде дълго?

Кейт погледна към монитора и затаи дъх, което привлече вниманието на Холдън и той откъсна очи от Лари. Волкърт изтри дебелите си пръсти и започна да мърмори нещо на родния си южноафрикански език.

Ръкавицата на гмуркача се обагри в червено, когато я приближи към камерата и светлината, която прогонваше естествения синкав цвят на дълбоката вода. В ръката си държеше нещо, което просветваше с блясък, какъвто можеше да има само висококачествено злато. Верижките бяха с дължина на обикновен молив.

— Нещо като миниатюрен вариант на банкомат от шестнадесети век — промълви Кейт, спомняйки си книгите, които бяха изпълвали детството ѝ. — Верижките са от чисто злато и достатъчно меки, за да се разделят и отново да се съединяват без помощта на инструменти. Ако имаш нужда от одеяло, от храна или от кон, просто си откъсни правилното тегло от верижката и плащай на място.

И колко хубаво, че бяха открити при пристигането ми. Холдън извади смартфона от джоба на панталона си и снима екрана.

— Точно навреме, а? Ала това може да не се окаже празна работа в края на краищата. С бързо движение се наведе и взе слушалките на Волкърт. — Каква е общата дължина на верижките?

Резкият въпрос стресна водолаза и го върна към по-приличен английски език.

— Няколко лакти... Вероятно около два метра. Може да има още, но ми свършва въздухът.

— Добре. Чудесна работа. Холдън върна слушалките на Волкърт и се обърна към Лари: — Кажете на гмуркачите си да се съсредоточат към тази част на квадранта. Ще се видим в големия салон, след като се обадя на Отдела за антики. Осигурете присъствието на дядо ви на малката ни среща.

Лари кимна и се отдръпна.

Кейт не помръдна.

Холдън я погледна и веднага съжали, че не разполагаше с повече време, за да я наблюдава на фона на мъглявата светлина на мониторите.

— Ще ми кажете ли какво става? — попита тя с равен глас.

— Точно това смятам да обсъдя с човека, който всъщност командва парада — Патрик Донъли. Присъединете се към нас.

Въпреки че думите бяха изречени любезно, отново прозвучаха като заповед.

Холдън тръгна навън, преди тя да успее да му каже какъв прекрасен човек е...

Кейт изчака няколко секунди, за да овладее гнева си, наклони глава към вратата и погледна към брат си.

— Какво? — попита Лари и се прозя. И добави: — О, по дяволите, Кити Кет, по това време обикновено лягам да подремна.

Последва я навън и я изчака да затвори вратата.

— Трябва да си наемеш постоянен мениджър, а не да дремеш — скара му се тя.

— Лесно ти е да го кажеш. Наложих ми се да вземам няколко допълнителни смени. Проклетите гмуркачи напоследък повече пият, отколкото работят.

— При заплатите, които им даваш, това не бива да те учудва.

Той повдигна рамене.

— Ако надхвърлим определената сума за разходи, ще ни глобят. Точно затова поискахме аванс, но получихме проклетия Холдън Камерън.

— Изобщо не трябваше да подписваш този договор — отсече Кейт.

— Ти ще оправяш нещата.

— Водили сме този разговор и преди. Тя се поколеба, сниши глас и зачекна въпроса, който отдавна я притесняваше: — Добре ли познаваш екипа от водолази?

— Те са евтини и достатъчно компетентни. Същото се отнася и за Волкърт. С изключение на количеството храна, което поглъща, няма да ни излезе скъпо.

— Не това попитах. Надеждни хора ли са?

Бледосините очи на Лари леко се присвиха.

— Само защото мразиш всичко, свързано с гмуркането, не означава, че гмуркачите са негодници.

— Допускаш ли, че някой от тях може да е крадец? — продължи да настоява тя.

— Не наемам крадци — обидено отговори брат й. — Това, че не сме попаднали на голяма плячка, не значи, че на борда е пълно с мошеници. Да не говорим, че току-що намерихме злато. Би трябвало да празнуваме, а не да се караме.

— Няма нужда да крещиш. Чувам те чудесно.

— Нещо не си личи.

Кейт разтърка челото си, за да облекчи надигащата се болка в главата й.

— Извинявай. Знаеш, че те обичам. Чу думите си и издаде задавен звук: — Машината на времето наистина съществува.

Лари я изгледа шокиран.

— Добре ли си?

— Да. Просто за момент се върнах в миналото.

Брат й изглеждаше искрено притеснен.

— Помниш ли, когато ме дърпаше за конската опашка и аз започвах да крещя? А после извърташе разговора така, че да ти се извинявам, задето косата ми случайно се е изпречила на пътя ти?

— Естествено. Беше много забавно — замислено отвърна той.

— Може би за теб. Ала на мен ми беше омръзнало винаги аз да съм виновната.

— Обичам те, Кити Кет. Това не се е променило.

Тя потърка леко чело в рамото му.

— Знам. И това е единствената причина да не съм те убила досега. Хайде. Да идем да гледаме как дядо и красивият англичанин ще се изправят един срещу друг.

— Красив ли? Това арогантно копеле?

— Той се държи така заради ситуацията — отвърна тя, без да може да си обясни защо си прави труда да защитава Холдън. — Другата причина е битът. Ти си свикнал със спокойната атмосфера на острова, а той — с напрегнатата динамика на големия град.

— Хммм, битът... — изсумтя Лари и отново се прозя. — А пък аз го мислех просто за нещастник.

— Има нещо такова. Дори подозирам, че това е основният момент в биографията му.

Продължаваше да чува как смехът на брат ѝ я следва, докато изкачваха стълбите към основната палуба. Звукът му ѝ помогна да превъзмогне дълбаещия душата ѝ ужас от спомена за онази нощ, когато бе тичала по същото това стълбище, сякаш петите ѝ горяха.

Ала нямаше огън, а само буря и ненаситно море.

Не мисли за това. Нищо няма да постигнеш. Само ще ти попречи да помогнеш на семейството си, каза си тя.

Наистина ми се иска да ме бяха изчакали, преди да подпишат онзи ужасен договор. Е, както и да е. Като се обърне каруцата, пътища много...

Изкачи стъпалата към щурвала, четейки думите, които дядо ѝ беше изписал с боя много отдавна и оттогава ги освежаваше всяка година:

ВСЕКИ МОЖЕ ДА ДЪРЖИ КОРМИЛОТО, КОГАТО МОРЕТО Е ТИХО.

Публий^[1]

Това почти я накара да се усмихне. Фразата толкова подходеше на дядо ѝ. Каквото и да му поднесе морето, успяваше да го преодолее. Каквото и да му откажеше, се примиряваше. Каквото и да му отнемеше — скърбеше. Но не задълго.

Поведение, което все още беше непостижимо за Кейт.

Поколеба се, преди да почука на стоманената врата на кабината.

Илюминаторът, както обикновено отворен, за да влиза чист въздух, отразяваше слънчевата светлина на ослепителни проблясъци, танцуващи в такт с ленивото поклащане на кораба.

Толкова спокойно. Толкова красиво.

Толкова измамно.

Зад гърба ѝ се разнесе гласът на Лари, който обясняваше на гмуркачите новия периметър на проучванията.

Кейт почука силно на сивата врата.

— Дядо, аз съм.

— Влизай Кити Кет, миличка. Само след минута целият ще съм твой.

Въпреки че беше второ поколение американец, мелодиката на графство Корк обвиваше като прегръдка всяка дума и показваше, че старецът е в добро настроение.

Намирането на златото ще свърши работа, помисли си тя и отвори вратата.

Щурвалът беше изработен от едновременна неръждаема стомана и лакиран тик, от нови и стари материали, по-скоро с цел да върши работа, отколкото да изглежда добре. Върху сонарен екран ярки сини, червени и жълти светлини маркираха дъното, като променяха местоположението си, докато „Златна клонка“ се клатушкаше мързеливо на котва. Спираловидният кабел на телефона висеше близо до кормилото, подобно на навита като тирбушон змия. Друг монитор беше покрит със светлосиня памучна риза.

— Виждам, че все още пазиш екраните чисти — отбеляза Кейт, като вдигна дрехата и я закачи на хромираната закачалка от вътрешната страна на вратата. Като се обърна назад видя, че мониторът показва сателитна снимка на метеорологичната обстановка, наложена върху графична карта на района. — Никакъв намек за бурята, от която Холдън толкова се страхува.

— Тя идва — спокойно отвърна старият човек. — Няма нужда да ми го показват някакви измислени машини. Чувствам го по движението на морето. Ако не в някой от следващите дни, то другата седмица. Записа нещо в капитанския дневник, преди да продължи: — Значи Холдън, така ли? Да не би да си се увлякла по новия англичанин?

— Има прекрасни очи — подметна тя и се разсмя, когато дядо ѝ се обърна бързо към нея. — Хвана се!

— Така е, Кити Кет. Ела да прегърнеш стареца.

— Ти не си старец. Ти си моят дядо.

Хвърли се в обятията му и веднага се потопи в ароматите на миналото — на море, тютюн и изпития снощи ром. Оределите кичури

коса гъделичкаха бузата ѝ. С изненада установи, че беше висока почти колкото него. Възрастта го беше смалила, от което обсипаните с белези ръце с дебели пръсти изглеждаха някак прекалено големи за жилавото тяло. Като малка беше свикнала да вярва, че с тези ръце би могъл да докосне и небето.

Всичко на борда на „Златна клонка“ беше толкова познато. Почти можеше да чуе родителите ѝ да се смеят на площадката за гмуркане.

Нещо в нея се стегна в очакване кошмарът ѝ да се отприщи.

Но не се долавяше нищо, освен дрънченето и скърцането на работната лодка, примесени с бръмченето на генератора, осигуряващ електричеството.

— Чу ли какво извади гмуркачът? — попита тя.

— Имаш предвид Минго — подхвърли дядо ѝ.

— Какво?

— Момчето се казва Минго.

— А, така ли... Той измъкна почти два метра златна верижка.

— Крайно време беше тоя хлапак да заработи прехраната си.

— А едно време щеше да подскачаш до небето заради подобна находка.

— Тогава съкровището си беше мое. Не пиляя енергията си за злато, което принадлежи на друг. И така, какво мислиш за англичанина? Ти винаги си била малка хитруша.

— Не се подвеждай по външното му поведение... Той не е просто надут глупак.

Дядото изсумтя.

— Лари го нарича Глупавия вълк...

Отне ѝ няколко секунди да осъзнае, че брат ѝ вече бе успял да го информира набързо.

Също като едно време. Нищо лично. Аз съм малко момиченце, а не пораснал мъж. Приятно за закачки, прилична готвачка, добър гмуркач и незаменим счетоводител.

А ако Лари смяташе Холдън за Глупавия вълк от приказката, със сигурност го очакваше неприятна изненада.

— Е — философски заключи дядо ѝ, — може би новият англичанин ще бъде по-полезен от маниака Малкълм. Ако нещо не е записано в дневника, така и няма да го види. Но, от друга страна, поне

не ти застава на пътя. Надявам се, че и тоя приятел Камерън няма да го прави.

— Акулите не ти застават на пътя — посочи Кейт. — Те просто следват зъбите си.

— Акула, а? Сигурно ще трябва да му уредя среща с Бенчли, за да му покажа как изглеждат истинските зъби.

— Кой е Бенчли?

— Четиринайсетметрова тигрова акула, която започна да се навърта около „Златна клонка“ малко след като пуснахме котва тук.

Кейт си спомни мощната черна сянка, появила се на монитора като огромна риба в правоъгълен аквариум.

— Гмуркате се с тигрова акула?

— Личи си, че от доста дълго време си била далеч оттук — подсмихна се дядо Донъли. — Акулите са част от ежедневието на гмуркача. За нашите хора Бенчли е нещо като талисман, поне когато не е гладен. Ако тоя Камерън започне много да ни се пречка, ще нахраним Бенчли с него.

— Това няма да помогне. Англичаните ще пратят някой друг. Който вероятно няма да изглежда като Холдън, с неговата самоувереност и очи на дракон.

Веднага изхвърли тази мисъл. Очевидно връщането ѝ на борда ѝ беше дошло в повече.

— Може пък да изгубят интерес — допусна дядо ѝ.

— Няма как да стане. Още повече сега, когато намерихме нови доказателства, че това са останки на стар испански кораб.

Дядо Донъли се усмихна горчиво.

— Онова, което Минго държи в ръцете си, е дреболия. Аз съм вадил верижки, които биха могли да обвият три пъти щурвала, при това да останат достатъчно пари да заредим лодката с гориво за едномесечен круиз.

— Дядо, ти извади късмет дори само с откриването на тази развалина. А съвсем наблизо е останало още толкова много.

— Кой ти каза, че съм я открил? Аз съм само наемно момче, което се гмурка по зададени му от друг координати. Но е дяволски сигурно, че досега щях да съм я намерил. Бяхме толкова близо... — той сви рамене. — Но не достатъчно. Това е същото, като да гониш

тоя, дето духа... Проклети бюрократи. Морето трябваше да бъде свободно за всеки, който има ума и куража да оцелее в него.

— Така е било в Новия свят някога. Сега всеки има претенции към него.

— Хищниците се хранят с труповете на човешките мечти.

— Поне не ти предстои съдебна битка — успокой го Кейт. — Това е добрата страна, дядо.

Той измърмори нещо и ухапа лулата си.

— И ще се налага да се слиза само на около двеста и петдесет, най-много двеста и седемдесет метра, в случай че с до наклонена скала. Голямо облекчение за гмуркачите.

После додаде припряно:

— А също така и по-бързо спасение.

— Няма никакъв смисъл да си трошиш топките за онези заседнали на големи дълбочини руини. През повечето време поглъщат милиони за оборудване, за застраховки, а после и за цял батальон от адвокати, които да държат правителството в шах. Обезщетението като стойност е много повече от всяко съкровище. Освен това да имаш работи, които да отменят хората, е безумие. Това е работа за обратните и бюрократите. А аз не съм нито едното, нито другото.

Кейт се стегна в очакване на предстоящата тирада. Още когато беше малка, дядо ѝ мразеше модерните технологии почти толкова силно, колкото модерните закони и правителствата, които ги измисляха.

Той се страхува. Миналото вече го няма, а той не може да се приспособи към настоящето, внезапно осъзна тя.

— Извинявай — каза тя меко.

— За какво? Последния път, когато беше при мен, ти ми изглеждаше като част от семейството, а не от проклетото правителство.

Затова, че съм млада. Че се вписвам в настоящето по-добре от теб, помисли си Кейт.

— Моля те, не си го изкарвай на вестносеца — опита да се пошегува тя.

— На теб ли?

— Не, на Холдън Камерън.

— Това нещастно копеле. Кой е той, че да ни нарича крадци?

Кейт влезе в обичайната си семейна роля. На умиротворител.

— Доколкото разбирам, ако англичаните искаха да прекратят операцията и да разтрогнат договора, Холдън щеше да го направи в момента, в който се качи на лодката ни. Или дори по-рано. Всичко можеше да се уреди само с един разговор по радиовръзката.

— Значи е дошъл да шпионира — изсумтя дядо й.

Тя въздъхна.

— По-скоро играе ролята на гарант, че „Златна клонка“ няма да изчезне по залез, натоварена със съкровището, към което има претенции английското правителство.

Той я изгледа с присвити очи.

— Ако имах такива намерения, никога нямаше да подпиша онзи договор.

— Ти не си го направил, а Лари. Отдолу стои неговият подпис.

— Той е добро момче, но не може да върже дори моряшки възел, без някой да му напомни как става. Докато на теб е достатъчно да ти се покаже само веднъж — отвърна дядото, като я погледна право в лицето. В избледнелите му зелени очи се четеше съжаление заради несбъднатата му мечта. — Ти трябваше да командваш парада. И тогава нямаше да се окажем в тая каша...

— Не започвай отново — прекъсна го Кейт. — Не се върнах, за да слушам обвиненията ти, че съм изоставила семейството си.

— Ти притежаваш интелигентността на баща ти и въодушевлението на майка ти. Бегла усмивка смекчи обветрените му черти. — Добре, Кити Кет, миличка. Точка по този въпрос. А сега ми кажи, намери ли начин да източиш червеното мастило^[2], което е напълнило трюма?

Кейт поклати глава.

— За човек, който е толкова старомоден, колкото ти твърдиш, че си, тази операция струва безбожно много пари, хвърлени за електроника и оборудване за гмуркачите.

— Тези неща са дело на Лари. Момчето си е навило на пръста, че ще намери потънали богатства за стотици милиони долари. Аз съм категорично против апаратите с възвратни клапани. Той може да си играе колкото иска с модерните си играчки, но за мен старата леководолазна екипировка е достатъчно добра. При това, доста по-евтина.

Нито единият от двамата не спомена, че родителите ѝ бяха загинали, използвайки апарати с възвратни клапани.

— Дори Лари да намери находката на живота си — отвърна тя, — а ти успееш да стигнеш до нея, все някое правителство ще предяви претенциите си. Испанското, португалското, английското, френското... Та дори страни като Мексико и Южна Америка се опитват да докажат собственост върху стари останки на потънали кораби. Хората са изключително алчни по отношение на историята.

— Само когато си струва парите — цинично отбеляза дядо и. — До този момент тази работа носи единствено загуби и неудовлетворение. Ще можеш ли да ни задържиш на повърхността?

— Ще се опитам да рефинансирам няколко стари и нови кредити. Които изобщо не трябваше да бъдат теглени. Ако обслужвате по-малко задължения, шансът е по-голям. Поколеба се, после додаде: — Не подписвайте повече договори, без да се посъветвате с мен. „Лунна роза“ няма да издържи.

— Не аз съм капитанът.

— Но на Холдън каза точно обратното...

Старецът отново пъхна лулата в устата си.

— Лари не може да се справи с надутия глупак. Аз мога.

Кейт пропусна забележката покрай ушите си.

— Какво ще кажеш за екипажа? Поне с тях оправя ли се?

— Той ги нае.

— Това не е отговор.

Старецът стисна здраво лулата със зъби.

— Цял живот си работил с гмуркачи — настоя тя. — Тези хора почтени ли са?

— Толкова, колкото и всички останали. — После допълни нетърпеливо: — Лари е официалният капитан на „Златна клонка“ вече пет години.

— Той е най-добрият първи помощник, когото можеш да намериш. И още по-добър гмуркач — заяви Кейт. — Но само след две минути на борда ми стана ясно, че е капитан само на хартия.

— Аз съм стар човек, миличка. Никога не съм предполагал, че нещата ще се обърнат така. Баща ти загина, ти си отиде, а Лари остана.

Със смразена душа тя разтърсваше отпуснатото тяло на баща си и крещеше: Къде е мама? Кога я изгуби? Къде е майка ми?

Нямаше друг отговор, освен солените пръски върху перилата на работната лодка.

И никой никога не го намери.

Тя решително изтласка спомените. Не можеше да промени миналото. Просто трябваше да живее с него.

— Ще направя каквото мога — каза накрая Кейт, — но няма как да ви помогна, ако знаете повече от мен. Струва ми се, че Холдън Камерън е от този тип хора, които шефовете изпращат, когато нямат доверие на останалите ревизори.

— И какво от това? Ако разполагах със съкровището, щях да го взема и да го продам във Венецуела или всяка друга страна, която иска да се изплюе в лицето на Запада. Но щом съм тук, значи не е у мен.

— Не бъди толкова опърничав — срязва го тя. — Познавам теб и брат си, но не знам нищо за хората, които работят тук. Положението е сериозно. Холдън направи снимки на намерената златна верижка, сякаш се съмняваше, че ще бъде вписана в каталога.

— Противни бюрократи...

— И аз не съм много щастлива да съм сред противното море, но ето ме тук. — Тогава си спомни за къщата му във Флорида, за колекциите му и обяснението, което наистина не искаше да чуе: — Дядо, ти не плащаш гмурканията от собствения си джоб, нали?

Той отново захапа лулата и присви очи.

И не отговори на въпроса.

— Освен твоята пенсия — каза тя замислено — и наследството на Лари от родителите ни, вие двамата нямате никакви доходи!

Старецът се загледа в далечния хоризонт, където някак свенливо се надигаше буря.

Искаше й се да му се разкрещи, да го разтърси, да го накара да я слуша. Но не можеше да се гневи на човек, чийто очи бяха съвсем същите като на баща й. Можеше само да се опита да направи най-доброто с онова, с което разполагаше в момента.

— Ела с мен — нареди тя уморено накрая. — Време е да се срещнем с нашия личен бюрократ.

— Моето място е тук... — заинати се дядо й.

— Ние сме на котва, а и разполагаш с алармена система. — Тя посочи към малка диаграма върху навигационния екран. — Ако

котвата се размести, цялата лодка ще се разлюлее и ти много добре го знаеш. Престани да се опъваш.

С тези думи отвори решително металната врата, за да се озове точно срещу поразителните очи на Холдън. Беше застанал в тесния коридор до кабината.

— А, ето ви — започна той. — Лари ни очаква. Казах му, че ще ви заведе заедно с дядо ви.

Колко ли време е стоял отвън? Възможно ли е да ни е чул?, зачуди се тя.

Тогава си спомни отворения илюминатор.

Разбира се, че ни е чул.

— На лодката пространството е прекалено малко, за да остане нещо в тайна — подхвърли зад гърба ѝ старецът.

Холдън се усмихна.

Но този път нямаше нищо общо със съблазнителната усмивка, която я беше впечатлила по-рано.

[1] Публий Сир — древноримски мимически поет от епохата на Цезар и Август. Известен е с нравоучителните фрази, вплетени в сюжетите на драматичните му произведения. — Б.а. ↑

[2] Червено мастило — идиом, използван при финансови проблеми или задължения. — Б.а. ↑

5.

Лари не беше помръднал от мястото, където го беше оставил Холдън. Седеше отпуснато върху един от занитените към палубата въртящи се столове, притворил очи и подпрял глава върху кръстосаните върху масата ръце. Холдън беше виждал достатъчно войници след тежки битки, за да е наясно, че Лари все още не се беше предал, но беше близо до изтощението. Беше вече на четиридесет и четири години, а гмуркането беше игра за млади момчета.

Застоялият мирис на алкохол в дъха му не помагаше, но и не беше толкова зле като при неспасяемите алкохолици. Ако компанията отстраняваше всеки водолаз, който пиеше, щяха да останат едва няколко души.

Дядо Донъли се настани до внука си, за да го държи нащрек. Холдън седна срещу тях. Забелязал, че Кейт се колебае, ѝ отправи съвсем различна усмивка, сочейки стола до себе си.

— Няма да ви ухапя — каза той. — *Въпреки че ако става въпрос за нещо друго. Да, това би ми харесало.*

Тя зае предпазливо мястото си. Столовете бяха разположени толкова близо един до друг, че при всяко негово вдишване усещаше топлината на тялото му като призрачна ласка. Опита се да не обръща внимание. Останалите със сигурност не си даваха сметка какво се криеше зад хладното му поведение, но тя не можеше да мисли за нищо друго, когато той беше до нея.

— Сега, след като имах възможност да направя бърза ревизия, се оказа, че това гмуркане не е толкова безнадеждно, колкото се опасявах моите шефове — започна той. — Лично аз подозирам, че нещата стоят далеч по-зле, но докато не разполагам с достатъчно доказателства, съм просто поредният английски педант. Или, както каза старецът, проклет бюрократ.

— Значи не е пълен провал в крайна сметка? — обади се с немощен глас Лари.

Старият Донъли изсумтя презрително.

— Да не би да сте изпратен да закриете проекта? — безцеремонно попита Кейт.

— Не и след като току-що попаднахме на златна жилка — заяви самодоволно дядо й. — Нали така, мистър Камерън?

— Не, засега не — съгласи се Холдън. — Интересът на моите работодатели се базираше на една-единствена монета, сечена в средата на седемнадесети век. Била е намерена недалеч от скалистия бряг, след...

— След като буря връхлетя няколко коралови рифа и като цяло пренареди морското дъно миналата година — прекъсна го вяло Лари и се прозя. — Това го знаем всички.

— Морето наистина е капризна кучка — продължи Холдън. — Монетата би могла да дойде отвсякъде. Може да е първата от голямо съкровище или просто да е донесена от теченията. Но ние вярваме, че ще ни отведе до нещо по-голямо. Шепата монети и ръждясали метални парчета, които сте намерили досега, са добре дошли, но не са неоспоримите доказателства, които шефовете ми очакваха.

— А те се притесняваха, че са объркали мястото на гмуркане и ще понесат съответните загуби — обади се отново Лари. — Или пък, че на борда на „Златна клонка“ има крадец. И това знаем.

Кейт се размърда, колебаейки се дали ще може да скрита брат си под масата.

Холдън закова в него необикновените си очи.

— В този смисъл мненията в Отдела по антиките са доста разнообразни. Както и да е, след като беше намерена златната верижка, всички единодушно решиха, че сте попаднали на правилната следа.

— Леле, колко умно от тяхна страна... — подметна язвително Лари и погледна към сестра си.

Тя повдигна към него вежди предупредително.

Холдън се надяваше да не му личи колко се забавлява от ситуацията. При други обстоятелства вероятно би се сприятелил с Лари, който сигурно беше незаменима компания за гмуркане или за едно питие. Положението обаче не беше розово... Братът можеше да се окаже или крадец, или некомпетентен капитан, който пиеше, когато напрежението станеше непоносимо. И в двата случая крайният резултат беше един и същ. Авансова сума нямаше да бъде отпусната и проектът щеше да бъде закрит.

— Отделът по антиките се надява, че съкровището не е разпръснато по цялото морско дъно между Сейнт Винсент и Гренада — заяви той. — Ала мнението им е отново раздвоено. Казаха ми, че в момента се води много оживена дискусия. Всичко открито от вас ще бъде внимателно оценено, за да се вземе решение дали да ви се отпуснат авансово поисканите средства. Или пък, като се вземат предвид и климатичните условия, гмуркането да бъде преустановено.

— Вижте, това не е нещо ново — скочи нетърпеливо Лари. — Качвате се на борда с претенциите си, а не знаете повече от нас какво има отдолу. Очаквате голяма печалба, но всъщност протягате ръце наслуки...

— Така ли мислите? — попита Холдън и насочи цялото си внимание към дядото.

Старият човек повдигна рамене.

— Единственото сигурно нещо е смъртта.

— Какво сте чули за монетата, от която започна цялата тая надпревара?

— Беше златна — отвърна със сарказъм Лари.

Холдън продължаваше да гледа истинския капитан, който най-сетне проговори:

— Златен суверен с диаметър не повече от два и половина сантиметра. Сечена е в Англия, а не просто излята и щампована в Ямайка или направена в испански леярски калъп от Новия свят. На едната ѝ страна е изобразена главата на Чарлс II. — Гласът на дядо Донъли беше сух и твърд, шепот от кръстопътя, където Ирландия се срещаше с Ямайка. — На другата ѝ страна има кръст и гербовете на четири кралства. На портретната страна дългият нос на краля сочи наляво. Не са сечени много такива монети.

— Което днес ги прави още по-ценни — отбеляза Холдън.

— Но на вас и вашите проклети бюрократи всички тези подробности вече ви бяха известни, нали? Това беше единствената причина да ни предложите договора за спасяването на компанията ни.

— Дядо — намеси се строго Кейт, — моля те, не забравяй разликата между меда и жилото...

Холдън трябваше да положи доста усилия, за да не покаже колко го забавляваше усилието ѝ да укроти стария морски вълк.

— Монетите са английски и Англия се опитва да си ги върне — обърна се към него тя. — В това няма нищо изненадващо.

Докато говореше, по кожата ѝ плъзнаха някакви призрачни пръсти. Беше ѝ известно, че това е единственото съкровище, съдържащо сечени в Англия монети, върху които портретната страна беше добре запазена. Родителите ѝ бяха загинали, докато го търсеха.

Не!, извика мислено, усещайки, че пулсът ѝ се ускорява от ужас. *Не може да бъде.*

— Те съвсем не са обичайни разменни монети — поясни Холдън. — Съществува легенда, че са били нещо като незаконна валута, използвана като отплата за измяна и други тайни начинания. Историята разказва, че самият Блъди Грийн е струвал сто такива суверена, или една десета от съществуващите според слуховете подобни монети. Това е наградата на Короната за главата на английския пират ренегат Дъклан Хорацио Смит — Фотърджил, по-известен като Блъди Грийн.

Кейт заби нокти в дланите си. Ала усети вниманието на Холдън и бавно отпусна юмруци. Но не можеше да направи нищо срещу напрежението, обхванало тялото ѝ, и леда, смразяващ кръвта ѝ... Видението за един мъртъв човек, който ѝ беше баща, проснат на дъното на малка лодка.

Дишай. Просто дишай.

По един или друг начин ще минеш през това.

С периферното си зрение Холдън наблюдаваше как цветът постепенно се възвръща на лицето ѝ. Искаше му се да я привлече отново към себе си, да вдъхне неповторимия ѝ аромат на слънце и цветя и да почувства скритата ѝ женственост, която го привличаше неустоймо...

— Предполагам, знаете тази история? — обърна се той към мъжете на отсрещната страна на масата.

Лари отново се прозя.

— Коя по-точно? — попита старецът, като извади незапалената лула от устата си. — За героя или злодея, любовника или изнасилвача, капера или пирата?

— Съгласен съм — кимна Холдън. — По-скоро зависи от гледната точка на човека, който изучава Блъди Грийн. Според версията, която поддържа Отделът по антиките, той не е бил по-добър,

отколкото е било необходимо, и е бил от голяма полза за Короната. Веднъж, докато е плякосвал, или пък помагал, на потъващ търговски кораб, с риск на живота си е спасил красива, млада аристократка. Очевидно е било любов от пръв поглед, ако се съди по продължението на историята.

— Моите родители... — започна с отпаднал глас Кейт, после се покашля. — Те казваха, че и при тях е било така.

— Вярно е, Кити Кет — пресипнало потвърди дядо й. — Истинска благословия беше, че загинаха заедно.

Не и за мен, но запази горчивите думи за себе си.

— Във всеки случай — продължи Холдън, като отвлече вниманието на всички от напирещите сълзи и ужаса в очите на Кейт, — семейството й направо побесняло. Изглежда са омъжили насила момичето за възрастен богаташ, който на практика го откупил. Но са имали достатъчно влияние върху съда, за да накарат Короната да обяви награда за главата на Блъди Грийн.

— Едва ли е бил първият път, когато благородна кръв се смесва с богатство без титла — подметна между две прозевки Лари. — Онази част от легендата, която родителите ми харесваха най-много, беше следната: за да задържи момичето и да си върне благоразположението на Короната, Блъди Грийн грабел и плякосвал, докато събрал теглото на девойката в скъпоценности и злато. И монетите за наградата. Обзалагам се, че си е скъсал задника от смях, когато се е добрал до тях. После предложил всичко на бащата в замяна на дъщеря му. Той приел, Короната му простила и Блъди Грийн отново станал достоен и доста състоятелен гражданин.

Холдън слушаше внимателно. Лари говореше с тон на човек, който толкова често беше разказвал историята, че тя се бе превърнала в част от него.

— Щастливите влюбени и съкровището отплавали за Лондон на пиратски кораб с името „Лунна роза“ — намеси се старият Донъли. — Той изчезнал, както и търговският „Кръстът на Мадрид“, който придружавал Блъди Грийн. Нахвърлихме ли основните моменти?

— При това възхитително — усмихна се Холдън и кимна. — От името на компанията ви моите работодатели заключиха, че познавате добре легендата.

Старецът сви рамене.

— Тук всеки я знае.

— Но не всеки кръщава фирмата си на пиратски кораб.

— Е, мама и татко го направиха — каза Лари. — Оставиха цял сандък карти и предположения за местонахождението на двата кораба, когато се спуснаха в дълбините. Някога беше нещо като семейна игра да се проследяват възможни бури, течения и стари записки.

— Снаха ми много харесваше историята за Блъди Грийн глухо отрони старецът.

Холдън го погледна: очите му познаваха морето и тъгата много повече, отколкото всеки от тях.

И съкровището.

— Родителите ни загинаха в търсене на останките на „Лунна роза“ — равно заяви Кейт. — Това не е любимата ми история. Да не намекваш, че сега сме се закотвили над това старо корито?

Думите ѝ бяха последвани от мълчание.

С нещастно изражение дядо Донъли премести лулата в другия край на устата си.

— Това е само предположение — предпазливо отбеляза Холдън. — Експертите в Лондон са решили, че шпангоутите^[1] на потъналия кораб не са достатъчно големи, за да бъдат от търговски съд с размерите на „Кръстът на Мадрид“.

Мисълта, че може да са пуснали котва над небелязания гроб на майка ѝ, накара Кейт да скочи на крака и да се втурне навън, борейки се за глътка въздух. Вкопчи се в перилата, отпусна се тежко върху тях и се насили да диша, за да прогони надигания се пристъп на паника.

Не мога да остана повече тук. През онзи ден морето ми отне твърде много. Единствената причина да не осиротея изцяло беше, че Лари с дядо бяха на сушата заради тежката операция от спукан апендицит. Ако се намираха на кораба, морето щеше да погълне и тях. Нима не го разбират? Не знаят ли, че океанът е все още гладен?

Зад гърба ѝ някой прихлопна вратата.

— Ей — подвижна Лари. — Все още ли имаш пристъпи на паника? Оттогава минаха години, Кейт.

Не и за мен. Споменът е пресен като следващия ми кошмар. А без съмнение щеше да сънува такъв още същата нощ.

И това не я караше да очаква вечерта с нетърпение.

— Добре де... — продължи той меко. — Би трябвало да се радваш, че може да сме попаднали на наистина безценни находки. Дори с този обвързващ договор ще направим крачка напред.

— Ако допуснем, че сме на правилното място, а не откриваме само случайно разпръснати предмети — отвърна сковано тя.

— Не — увери я Лари. — Този път имам добро предчувствие. Това е големият удар, който чакахме цял живот.

— Всеки ловец на съкровища изпитва подобно чувство и следвайки го, отива прекалено далече — ядосано възрази тя. — Това е маниакалност, пристрастяване като при хазарта...

— Знам, че мислиш за мама и татко — въздъхна брат й. — Но не можеш да ги виниш, че са преследвали мечтата си.

— Напротив, мога. Особено когато тяхната мечта се превърна в мой кошмар.

Още докато изричаше думите, Кейт знаеше, че не е права. И все пак се чувстваше точно по този начин. Това не се бе променило, откакто беше почти на осемнайсет и бе открила, че всичко може да ти бъде отнето без предупреждение. Морето, което някога толкова много беше обичала, се бе оказало непредсказуемо и коварно.

— Те бяха и мои родители — отбеляза Лари. — Мислила ли си някога за това?

Тя въздъхна предпазливо и млъкна за момент.

— Зная, че не съм справедлива — рече Кейт колебливо. — Ала, по дяволите, ти вече беше мъж, когато загинаха. Аз бях само на седемнайсет и на практика бях прекарала целия си живот на борда. Просто едно дете, което трябваше да понесе цялата онази трагедия. И през нощта все още съм такава. Изпадам в паника, изпитвам ужас и крещя. За днес свърших достатъчно — заяви рязко тя. — Дори твърде много. Мисълта, че се намирам на борда, направо ме подлудява.

— Ти сама се подлудяваш.

— Защото осъзнавам, че когато съм тук, съм оставена на милостта на морето, а то не я познава.

— Добре, добре, върни се в квартирата. Само недей да бягаш. Имаме нужда от теб. През повечето време умът ти работи като часовник. Знаеш, че ние с дядо не притежаваме твоите качества, акълът ни стига, колкото да си налеем чаша кафе.

Злорада усмивка трепна на устните й.

— Виж, това е вярно.

— Ето това е, моето котенце... — примирително каза той. Измъчените бръчки около очите и устата му се отпуснаха. — Готова ли си да се върнем вътре, преди дядо да е направил някоя глупост, като например да цапардоса англичанина?

Детето в нея искаше да даде воля на надигация се вик. Ала съзнаваше съвсем ясно, че трябва да намери друг начин да живее с миналото си. Пое дълбоко дъх и решително тръгна обратно. Още щом влезе вътре, се увери, че наистина имаше нужда от нея. Дядо ѝ се беше изправил и сочеше с лулата си към Холдън.

Което означаваше, че всеки момент щеше да изпусне нервите си.

— Не съм поискал капитанската каюта — разумно го увещаваше гостът. — Помолих ви само за място за нощуване на борда. Трудно е да се следи операцията от брега.

— Ние не се гмуркаме през нощта — поясни Лари. — При заплатите, отпуснати от вашия Отдел по антиките, изкарахме късмет, че успяхме да наберем хора за през деня. Кейт може да ви откарва и връща обратно, заедно с доставките.

— Нямам време да пазарувам... — подхвана сестра му.

— На лодката няма място — срязва я той с раздражението на човек, лишаван дълго време от сън. — Видяхте каютите на екипажа, когато отивахте към центъра за гмуркане. Мъжете и така се тъпчат по двама в едно помещение...

Холдън си помисли, че бъркотията, която беше видял през отворените врати, вероятно наистина се дължеше на тази пренаселеност. Ала много повече го заинтригува фактът, че никой не го искаше на борда.

— Договорът... — започна той.

— Изисква от нас да осигурим квартира и храна за надзорниците — отсече дядото. — Не се уточнява къде. Отделихме от бездруго скромните си средства, за да наемем къща за английските отрепки, и ти ще отседнеш там. Ако не ти харесва, оплачи се на шефовете си.

— Негодник! — измърмори Холдън, после се обърна към Кейт: — Извинете ме.

Тя повдигна рамене.

— Защо? Беше много освежаващо.

Лари се изсмя.

— Всъщност можете да споделите постелята с някоя от другите отрепки. Братът на Минго се е настанил в склада с керамичните чирепи, които открихме недалече от златната верижка. Там Малкълм ще прави снимки и измервания, а после ще ги вписва в дневника до изгрев-слънце.

— А къде спи? — равнодушно попита Холдън.

— В една бърлога с размерите на ковчег, с крака върху масата и подпрял облегалката на стола на вратата. Със сигурност бихте предпочели да нощувате на сушата, както и ще стане.

Изоставяйки ги да спорят, Кейт тръгна към работната лодка и се качи в нея. Тя леко се люлееше от слабото следобедно вълнение. Запали мотора от втория опит и го остави да реве, показвайки по този начин, че търпението ѝ се беше изчерпало.

— Водното такси ще тръгне след минута — заяви тя, надниквайки грохота.

Холдън взе истинско управленско решение и скочи до нея.

Краткото пътуване обратно до сушата премина в тишина, нарушавана единствено от шума на двигателя. Зад слънчевите си очила той премисляше ситуацията: Колко нетърпеливи бяха членовете на семейство Донъли да се отърват от него...

Възможно е да крият нещо.

Или пък просто реагират на постоянната ми липса на чар.

Към момента възможностите бяха равни, но това не променяше дадените заповеди. Ако не друго, Отделът по антиките беше по-нетърпелив от всякога да продължат със спасяването на ценностите. С прикрита циничност той непрекъснато се връщаше към момента на откриване на златната верижка, малко след като се бе качил на борда. Моментът беше много удобен за него. Но от друга страна, признаваше, че това беше чисто съвпадение. Нали точно затова думата съществуваше в английския език.

Осъзна, че за днес вече беше приключил. Търсенето на отговорите трябваше да почака до утре. Което означаваше, че тази вечер може да отдъхне...

Съсредоточи вниманието си към профила на Кейт. Тя беше интересна жена, която очевидно не си даваше сметка за собствената си красота и не правеше никакви опити да спечели благоразположението на мъжа, който държеше съдбата на семейството ѝ в ръцете си. Все пак

няколко пъти я беше улавял да го наблюдава по начин, с който обикновено се гледа на мъж, който те е заинтригувал. За краткото време, откакто бяха заедно, тя се бе мятала между страха, гнева и отчуждението по-често, отколкото повечето жени, които познаваше от години.

Въпреки това не смяташе, че непостоянството беше обичайното ѝ състояние. Липсваше тревожният, нервен поглед на човек, намиращ се непрекъснато на ръба на паниката.

Ръцете ѝ въртяха щурвала толкова умело, колкото самоуверена беше стойката ѝ. А и сега с всяка изминала минута изглеждаше все по-спокойна.

Може би семейството ѝ я изнервя.

Дълго време нямаше да забрави изписания ужас на лицето ѝ, при вида на тясното стълбище, водещо към основната палуба. А още по-дълго щеше да го преследва усещането да я държи в обятията си. Прегръдката трябваше да бъде успокояваща, но тялото му потръпна още в мига, когато той почувства женствената ѝ топлина. Тя се беше пробудила в нея веднага щом страхът я беше напуснал.

И искаше да я почувства отново.

Скоро.

Действаш прибързано, укори се мислено той.

Но тялото не го послуша.

Аз съм зрял мъж, а не похотлив хлапак.

То остана глухо и за този аргумент.

Изпита истинско облекчение, когато пред погледа му се появи наетият кей. Слънцето се бе спуснало до самия хоризонт, от което небето и морето изглеждаха като обхванати от пламъци, а дървеният док се поклащаше леко като приветстваща го ръка. Бученето на двигателя затихна до бръмчене, когато Кейт намали скоростта, преди да спре.

Приливите и отливите в тропиците не бяха така ярко изразени, както в Северно море. Те причиняваха само леко вълнение и не бяха причина за подпорите, върху които бяха строени повечето сгради по крайбрежието. Беше заради бурите, които задвижваха огромни маси вода, променяха морското дъно само за няколко часа и прекрояваха плажовете и бреговата ивица по пътя си.

— Удивително е, че тази колиба не е била отнесена — обади се Холдън.

— Намира се на подветрената страна на острова, което я предпазва от силните пориви на вятъра — обясни Кейт, като придърпваше лодката към кея. — Ако се разбушува бурята, от която толкова се страхувате, може да се намокрим, но няма да ни се наложи да плуваме.

Докато тя връзваше въжетата, той грабна саковете си и скочи пъргаво на платформата. Както всеки път от злополуката насам, бедрото му реагира болезнено. И както винаги, не му обърна внимание. Повечето мъже от екипа му щяха да са щастливи, ако се бяха отървали с толкова лека травма.

— Изобщо не се притеснявам от бурята — каза, когато тя приближи до него. — Шефовете ми се безпокоят.

— На някого изобщо хрумвала ли му е мисълта, че предполагаемото съкровище може да е измислено от някогашен счетоводител, за да бъдат прикрити загуби или дори кражба? — попита Кейт.

— Да, на мен. Но не беше добре прието предположение.

Докато говореше, Холдън отново си помисли за безспорната ѝ интелигентност, скрита зад големите ѝ тюркоазни очи. Беше способен да пренебрегне прелъстителните форми, но умните жени винаги го привличаха безусловно.

Кейт не забелязваше преценяващия му поглед. С всяка крачка, която я отдалечаваше от водата, усещаше, че нервите ѝ се отпускат.

— Идеята за „броячи на боб“^[2], обхванати от иманярска треска, би била забавна, ако не беше замесен семейният ни бизнес — отбеляза тя.

— О, ние, „броячите на боб“ също си имаме своите романтични моменти.

Този път жената се разсмя.

— Не ми ли вярвате? — престори се на обиден той.

— Холдън, вие не сте такъв и двамата много добре го знаем.

Нерешителният брыз на унието го докосна леко като пръсти на любовница.

— Изглеждате доста сигурна.

— Греша ли? Кейт го погледна право в лицето, докато приближаваха разкривената веранда на къщата.

— И какво ме издаде?

— Преди всичко очите ви. След това силното ви тяло...

— Куцам, когато се уморя — каза той, без да се замисли.

— И какво от това? Виждала съм мъже в инвалидни колички в невероятна форма.

— Още една точка за прекрасната дама — усмихна се Холдън. — Колкото до останалото, очите ми са такива по рождение, а не защото работата ми го изисква. И са нещо съвсем обичайно за някои части на света, представляващи кръстопът на цивилизациите, така да се каже. Дължат се на срещата на пущуните^[3] с войниците на Британската империя на територия, която сега наричаме Индия, Пакистан и Афганистан. В по-близко минало имам баба ирландка и майка американска емигрантка. Мъжете от рода ми са имали изключителна слабост към червенокосите жени.

— Които пък, от своя страна, имат слабост към високите, мургавите и различните. — Кейт отвори с рамо входната врата. От влагата дървото беше станало лепкаво. — Английският ви е перфектен.

— Това правят лондонските интернати с човека — отвърна той и вдигна очилата на главата си. Така и не можеше да разбере модната превземка излишните очила да се носят на врата, където неминуемо се запотяваха.

— Трябва да имате добър слух за акцентите — отбеляза тя. — Понякога се долавя разлика в интонацията ви и използвате думи, които са по-скоро американски.

— Пак ме хванахте натясно. Отгледан съм в доста смесено домакинство от лингвистична гледна точка. Както ви казах, майка ми е американка, а детството на баща ми е било поделено между фамилията на неговия баща и собствения му избор да предпочете живота в Уелс. Ако не съм особено внимателен — а и наистина, защо пък трябва да бъда, имам голям избор от акценти и думи.

— Надявам се, че един от езиците, които добре владеете, с готвенето.

Той я изгледа скептично:

— Това няма да е забавно. Ще се примиря с всичко, което става за ядене. А вие не готвите ли?

— И то през цялото време. Освен това чистя пак през цялото време. Ще поема само част от задълженията. Любовта към домакинската работа не се предава генетично по женска линия.

Мъжът се разсмя.

— Струва ми се съвсем честно.

Кейт се вторачи в него. Смехът му беше красив, богат, плътен и топъл, а драконовските очи проблеснаха сред мрака в къщата.

— Трябва да престанете да го правите — отбеляза Кейт.

— Кое?

— Да бъдете човек. След това превъплъщението ви в робот изглежда още по-объркващо — прошепна тя.

След това включи бързо осветлението, прогонвайки опасното усещане за интимност, което създаваше приглушеният сумрак...

[1] Шпангоут — напречен елемент, дървен или метален, в силовата конструкция на кораб, осигуряващ не само напречната форма на корпуса, но и необходимата здравина. — Б.а. ↑

[2] Брояч на боб (англ. bean counter) — нарицателно за човек, обикновено счетоводител или бюрократ, който акцентира прекалено върху контрола на разходите. — Б.а. ↑

[3] Пущунци — европейден ираноезичен народ, населяващ югоизточната част на Афганистан и северните райони на Пакистан. Говорят различни диалекти на пущунския език. — Б.а. ↑

6.

Холдън огледа обстановката в квартирата. Нищо не се беше променило отпреди. Спартанска, беше първата дума, която му хрумна. После допълни мислено: също и занемарена. Беше толкова чиста, колкото изобщо нещо можеше да бъде чисто на тропиците, където зеленината и насекомите се бореха с хората за всеки сантиметър пространство.

— Уютно е... — изрече на глас.

— Това е определение, за което не бих се сетила — измърмори Кейт. — Моята реакция по-скоро клонеше към изумление, че тази руина все още се държи.

— Тази имитация на дървена ламперия е доста изискана, не намирате ли? Контрастът със счупените летви на прозорците е доста остроумен.

Изречената със съвсем сериозен тон шега ѝ подейства ободрително и я развесели. Като се добавеше облекчението, че отново беше на сушата, резултатът беше замайващ.

Или пък причината е съвсем друга...

— Надявам се, че сте привърженик на ранните вечери — каза тя.

— Нещо леко за хапване. Или чай.

— О, роботът се завръща и ние отново минаваме на обичайния език.

— Като дете в училище често ми се подиграваха безмилостно заради „странния“ ми говор — отвърна Холдън. — Затова се научих да учудвам с него само американците.

Мисълта за него като за малко, уязвимо дете с екзотични очи, почти я извади от равновесие. Толкова по-лесно беше да гледа на него като на роботизиран англичанин от висшата класа.

И по-безопасно.

Тогавя всяка човешка интонация щеше да ѝ напомня, че той беше мъж, при това много привлекателен. Като се прибавяше чувството му

за хумор, интелигентността и топлината, която я караше да настръхва, вече беше в беда.

— Гладна съм — заяви рязко Кейт. — А вие?

— И на мен ми се ще да похапнем...

Опасният блясък в очите му я накара да потръпне...

И побърза да се извърне.

Холдън се опитваше да реши дали да не обходи с устни тялото ѝ вместо вечеря, когато събра разпилените си мисли. Прегледа набързо кухненския бокс, който се състоеше от няколко единични котлона, включени към открита разпределителна кутия, малък хладилник, мивка на четири крака с поцинкована отводна тръба и съмнителна горелка, поставена накриво върху малка газова бутилка. Вдигна бутилката и я разклати. Беше почти празна.

— Имате ли резервна? — попита той.

— Не знам. Не видях да има оставена до задната врата.

— Ясно. Значи ще използваме котлоните.

Отвори квадратния хладилник, поставен върху скован надвенатри палет от употребявани дъски.

— И така, за протеини разполагаме с риба. — Помириса я и додаде: — Прясна е. Чудесно. — После продължи с огледа: — Чесън. Кана студен чай. И лук, който отдавна е трябвало да бъде употребен. Никакво вино, никаква бира.

— Няма проблем. И без това рядко пия. Не ми харесва вкусът.

Докато Холдън преглеждаше съдържанието на хладилника, Кейт затършува из бюфета.

— Ориз, кафе, чай, захар, сол, консервирано мляко, подправки, купа пресни плодове и кокосови орехи — обяви тя. — О, и бутилка наистина чудесен зехтин. Мислите ли, че Фарнсуърт се радва на позареден килер?

— Съмнявам се. Плодовете пресни ли са?

— Съвсем свежи са. Портокалите изглеждат много съблазнително — отговори му, след като ги огледа внимателно.

— Това ще разреши въпроса със скорбута.

— Мислех, че се отнася за зелените лимони.

— Всички цитруси вършат работа — каза той, като затвори вратата на хладилника, — но зелените лимони наистина ще ни дойдат добре.

— Е, тук има няколко.

С периферното си зрение Кейт го наблюдаваше как готви. Беше сръчен и умееше да импровизира. След като си изми ръцете, отвори кокосовия орех с помощта на кухненски нож, който приличаше на мачете и сигурно беше използван по предназначение срещу храсталаците в градината. Изсипа млякото в малка кана, после се обърна за ориза.

— Бързо сваряващ е — отбеляза, като погледна кутията. — Това е отделна глава от теорията на килерната кулинария.

— Бързи кулинарни удоволствия... — подсмихна се многозначително Кейт.

— Някой път са за предпочитане.

Тя се усмихна отново и още повече се отпусна.

Той изсипа ориза в тенджерата, добави вода и я сложи върху един от електрическите котлони. За негова изненада се нагря неочаквано бързо. Стри няколко вида подправки и сложи една от трите различни чинии вместо капак. За учудващо кратко време из цялото помещение се разнесе аромат на подправки, кокос, пресни плодове и рибено филе, запържено в зехтин. Холдън си опари дланта на дръжката на чугунения тиган и изруга, че няма нито една проклета ръкохватка. После нави част от ризата си около горещия метал, преди да прехвърли недоизпърженото парче в чинията върху тенджерата с ориза. Излизащата пара щеше да довърши готвенето на филетата.

— Имате късмет, че токът още не е спрял — обади се Кейт, като се стараше да не гледа лакомо нито храната, нито мъжа. — Достатъчна е само една дървесна жаба или малко по-голяма хлебарка да попадне в разпределителната кутия и ето ни обратно в Тъмните векове^[1].

— Суровата риба в кокосово мляко е много вкусна — обясни Холдън — Но аз се съгласих да готвя, а мариноването не изчерпва ангажимента ми.

Тя мълчаливо отбеляза, че той е човек, който държи на думата си дори когато ставаше въпрос за такава дреболия. Повечето мъже не правеха това в личния си живот, а само в бизнеса. Познаваше и такива, които биха излъгали, за да вкарат жената в леглото си. Но, от друга страна, беше срещала и неискрени жени.

Той изцеди лимоновия сок във все още цвърчащия тиган с рибата и го остави да къкри, докато нареждаше резенчета от плода върху двете различни чинии. Сипа от ориза, сложи филетата върху купчинките и поля всичко с горещия сос.

Кейт се запита дали някога бе яла пикантна храна, приготвена от висок, мургав и чаровен мъж. После се зачуди дали би било повърхностно от нейна страна, ако се остави да бъде прелъстена от красавеца, който на всичко отгоре умееше да готви.

Слава богу, че не си сложи престилка. Щеше да изгуби цялото си достойнство.

Напуши я беззвучен смях.

— Има ли чаши? — попита той.

— Ще погледна. — Тя отвори бюфета и успя да намери две спукани чаени чаши.

Холдън ги напълни със студен чай от каната и сложи всичко върху малкия нащърбен барплот, до който имаше две табуретки.

— Колебая се дали да попитам за вилици — каза той. — Или поне пръчици за хранене.

— Вилиците са в кошницата на плота — отвърна тя, докато миеше ръцете си.

Кейт се настани на една от табуретките, докато той поднасяше храната. Когато най-после седна, ѝ се стори, че едва успява да диша. Явно това се дължеше на ограниченото пространство, но преди всичко на него. По някаква необяснима причина Холдън заемаше прекалено много място.

И двамата се нахвърлиха върху храната със сдържана лакомия.

— Чудесно е — отбеляза тя след първите няколко хапки. — Обявявам ви за главен готвач.

— Отказвам. Знае ли се какво ще намерим в хладилника утре?

— Каквото и да е, ще пригответе от него нещо вкусно.

— Пробвали ли сте змия в кокосово мляко?

— О, не... Убедихте ме, утре ще сготвя аз.

Той приветства думите ѝ, вдигайки чаената чаша като за наздравица.

В приятна тишина Кейт унищожаваше храната. Поклати глава, когато той стана да си сипе още, и отпи от чая си. Обзе я някаква сънливост, вероятно от смяната на времето, преяждането и умората.

Лениво се запита колко резултата щеше да получи за Холдън Камерън от Обединеното кралство, ако се поровеше в интернет.

— Няколко, предполагам — каза той.

Тя го погледна стреснато.

— Да не би да четете мисли?

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Само когато хората ги изричат на глас.

— О! — сподавено възкликна тя и усети обливащата я топлина. Беше сигурна, че лицето ѝ се е зачервило като домати. — Искате ли да ми спестите усилието?

— Вие тук дори нямате интернет — отбеляза Холдън, като старателно обираше остатъците от втората порция с последния зальк хляб.

— Навсякъде из острова има мрежа. Сейнт Винсент целият е опасан с жици. Но когато става дума за тропиците, кулите са много по-евтини за поддържане от кабелите. Разкажете ми за себе си и ми спестете разходката до спалнята за лаптопа ми.

— Какво толкова искате да знаете? — попита той.

— С какво сте се занимавал, преди да започнете работа в Отдела по антиките?

— Бях моряк.

— И разбивахте девичи сърца на всяко пристанище — подметна Кейт, загледана в ръцете му. Златистокафяви, мускулести, покрити с тъмни косми. Съвсем различни от тези на хората, които ѝ бяха клиенти в Канада. — Колко време служихте?

— Вярвам, че отговорих на един въпрос за тази вечер. Можете да опитате отново утре.

— Гугъл никога не спи.

— Ако сте толкова любопитна, предлагам да се допитате до него.

— Непременно — закани се Кейт. — Значи сте бил моряк...

Холдън я стрелна с поглед.

— В Кралския флот. ABCD.

— А какво се случи с останалите букви от азбуката?

Той поклати глава и вдигна чашата си с ням въпрос. Кейт му подаде своята. Наля още чай първо на нея, после и за себе си.

— ABCD е рангът ми — поясни накрая. — Правоспособен военноморски разчистващ гмуркач.

Ленивото ѝ любопитство веднага се изпари.

— Вие сте гмуркач? — Даваше си сметка, че не трябва да бъде изненадана, още по-малко пък разочарована, но въпреки това не можеше да овладее емоцията си.

— Гмуркането с цел разчистване едва ли е привлекателна работа за семейство, което се спуска на дъното в търсене на съкровища — отбеляза той.

— И с какво по-точно се занимава такъв гмуркач? Разчиства отломки или прокарва морски пътища?

— През по-голямата част от времето си деактивирах мини.

— Мини ли? — учуди се тя. Гмуркането за съкровища внезапно ѝ се стори безопасен начин за изкарване на прехраната.

— Да. Ужасна работа.

— Нямах представа, че в английските пристанища са останали толкова много мини от Втората световна война.

— Което обяснява защо работех предимно на други места. — Забелязал, че се готви да му зададе друг въпрос, той поклати глава: — Сега е мой ред. Къде отраснахте?

— Защо питате?

— Храните се като че ли се намирате в столова, заобиколена от доста по-големи мъже.

Кейт почти се разсмя.

— Е, това е много подходящо описание на детството ми. Винаги съм била най-малката на масата.

— Отгледана сте в интернат?

— Не, но може би трябваше да ме изпратят там след случилото се.

Холдън я изгледа с очи, в които недвусмислено се четеше, че очаква пълния отговор.

— Цялото си детство прекарах на кораба, на който току-що бяхме. В тона ѝ се долавяше нежелание да говори за това.

— Живели сте на борда на „Златна клонка“?

— С дядо, родителите ми, брат ми и няколко гмуркачи.

— Доста пренаселено — отбеляза той.

Кейт се изправи и започна да разчиства чиниите.

— Не можете да си представите... Трябваше да споделям една каюта с Лари, докато това стана невъзможно. Тогава той отиде да спи

при дядо.

Изплакна чиниите, сапуниса ги, после ги изплакна отново. Нямаше нито кърпа, нито сушилня за съдове. Мислено потръпна и ги подреди обратно в бюфета.

— Разбирам колко силно е било желанието ви да избягате оттам — наруши мълчанието Холдън. — Как останалите от семейството се отнесоха към заминаването ви?

— Дядо се ядоса. Лари изпита облекчение, защото ако бях останала, аз щях да стана капитан. Старецът беше категоричен по този въпрос. — Гласът ѝ беше безмилостно безизразен.

— Както казват, внимавай какво си пожелаваш... — отбеляза Холдън. — Брат ви изглежда напълно изтощен. Да разбирам ли, че са ви извикали да поразкрасите документацията?

— Да я разкрася. Да не би това да е английският израз за подправяне на документи?

Той погледна предпазливо вилицата в ръката ѝ.

— Не.

— Добър отговор — каза тя и отново се обърна към мивката. — Повикаха ме да превода ексцентричния начин за водене на счетоводство от Лари в нещо, което може да се чете.

— С радост ще ви помогна. Може ли?

— Гмуркач и счетоводител ведно. Великолепно. — Но тонът ѝ казваше точно обратното. — Много жалко, че не сте били на борда през цялото време.

Металните прибори бяха захвърлени в кошницата със звън.

— Това да ли означава, или не? — осведоми се Холдън.

— Съжалявам, какъв беше въпросът?

— Мога ли да ви помогна с документите?

— Ако се натъкна на непреодолима стена, ще развея бялото знаме — отвърна Кейт. — А сега ме извинете, но трябва да изтъркам тигана на брега. Това ще ви осигури достатъчно време да претърсите нещата ми. Само след това сложете всичко обратно, както си е било, и двамата ще се престорим, че не се е случило.

Усещаше, че той следи всяка нейна крачка. Спря на мястото, където вълните срещаша сухия плаж, наведе се и като загреба пълна шепа пясък, започна да търка тигана. Наложил се да повтори няколко

пъти, но най-накрая върху металното дъно се усещаше само мирисът на океана.

Когато се върна в стаята, Холдън не се виждаше никъде. Боботещ плътен глас, идващ откъм задната част на къщата, и подсказа, че се беше прибрал в стаята си. И сега или си говореше сам, или разговаряше с някого от Отдела по антиките.

Кашоните с папките изглеждаха точно така, както ги беше оставила, преди да излезе. В пълна бъркотия.

С въздишка остави тигана, извади компютъра от багажа си, зареди електронната таблица, върху която последно беше работила, и я настрои за часово въвеждане и сортиране.

От задната стая Холдън чуваше лекия шум, който Кейт вдигаше, докато подреждаше книгата. Чу я как изпусна нещо, изруга тихо и започна да почуква върху клавиатурата.

Вероятно въвежда цифрите в колони, макар че това няма да помогне кой знае колко. Каквото и да измъкне от купищата документи в ония кутии, няма да е достатъчно да спаси гмуркането, така че защо изобщо семейството ѝ си е направило труда да я забърква?

Не се сети за нито един отговор, освен очевидния — малко сексуално отвличане на вниманието на проверяващия. Най-старата игра на света. Защото работеше безотказно.

Не можеше да отрече, че е привлечен. Но чак пък заблуден?

Мътните да го вземат. Да, поотнесен съм. Размотавам се тук около нея и завиждам на всяка хапка храна, която се докосва до устните ѝ. Сексапилни устни. Сочни, създадени за...

С една фраза на пуцу^[2] събра разпилените си мисли, измъкна мобилния си телефон и набра номера на Фарнсуърт.

Докато чакаше да му отговори, затръшна вратата на малката спалня и включи собствения си компютър.

— Малкълм слуша.

— Крайно време беше — изръмжа Холдън.

— Основният генератор отново отказа. В момента сме на фенери, защото капитанът е прекалено стиснат да отпусне малко дизел поне за единия от двигателите. Пробвал ли си някога да описваш, въвеждаш и снимаш при такива условия? Отне ми време дори да си намеря телефона.

— Опитай да направиш всичко това под вода и тогава ела да ми се оплакваш. Какво му е на генератора?

— Ами, по-стар е от света. Онзи, старият Донъли, е долу при него и ругае страшно, докато се опитва да го оправи. Екипажът се върна с тендера на брега. Под палубата е адски горещо.

— А ти защо не отиде с тях?

— Имам вече всичко необходимо в каютата — отвърна Фарнсуърт. — Не за първи път съм в тропиците. Всъщност предпочитам жегата.

— Ставаш местен, така ли?

— Не и преди да се пенсионирам.

— Къде е златната верижка, която гмуркачът извади? — попита Холдън.

— У мен. Лично нося на сушата всички по-важни находки. Аз единствен имам ключ от склада, където опаковам всяка поотделно за пътуването до Лондон. Останалото го подреждат местните.

— А те честни хора ли са?

— Няма значение — заяви Фарнсуърт. — Сандъците с ценната стока са занитени за пода на помещението. И заключени, разбира се. Пак само аз имам ключ.

А ти буден ли си по всяко време на деня?, помисли си Холдън, но предварително знаеше отговора.

Имаше намерение да каже на Фарнсуърт колко ненадеждна беше охраната му, но не го направи. Когато беше повдигнал въпроса, в Лондон му бяха отговорили, че сигурността не е в неговата компетентност и следва да остави професионалистите да си вършат работата.

— Ще хвърля едно око и на склада, разбира се — обади се той.

— По всяко време, но не точно в този момент, надявам се. Зает съм до гуша да въвеждам чирепи и всякакви други поща. Тъй като не поверявам ключа на никого, лично ще те отведа наоколо.

Холдън се запита колко ли дубликата на ключа имаше в обращение, защото в края на краищата човекът все пак трябваше и да поспи. Но на глас каза само:

— Изникна ли нещо ценно между парчетата от китайски порцелан, намерени днес?

— Дреболии. Златен пръстен, на който може би е имало камък. Парче метал, което може да е от портмоне или пък от кухнята. Огъната калаена купа. Още едно парче злато, най-вероятно част от брошка или обеща. Много красив червеникав халцедон, или по-точно би могъл да бъде, ако оцелее след промиването. И нещо, което отгоре прилича на оръдие. Ще изпратя снимките на Отдела по антиките, за да преценят дали си струва да съсредоточим вниманието си върху още едно оръдие и с колко време разполагаме, преди да се разрази бурята.

Холдън превключи на софтуерната програма за гмуркане. Тя отвори снимка на морското дъно в светлосиньо и черно. На нея се виждаше нещо подобно на гръден кош — извити във формата на дълги форми, редуващи се на определени, макар и неравни интервали. Натисна още няколко клавиша и върху останките се появи мрежа.

— В кой отсек е претърсвано последно? — попита той.

Докато другият говореше, въведе записките в програмата и каза:

— Тези останки нещо не се връзват с другите.

— Дъното се е променяло поне един, два пъти — сухо отбеляза Фарнсуърт.

— Шпангоутите и килът изглеждат добре запазени под кораловия риф.

— Няма как да знам. Моята работа е да вписвам в каталог находките, а не да се гмуркам. Отделът наистина ли има намерение да прекрати операцията?

Холдън включи програмата за прогнозата на времето, която винаги стоеше на десктопа на компютъра му в готовност да сигнализира при всяка значима промяна в метеорологичните условия.

— Доколкото знам — отвърна той, — главният офис е в режим на изчакване. Бурята засега е в застой. Нищо не предвещава опасност поне в близките два, три дни. Ала петдневните прогнози не са сигурни, за да можем да сме наясно. Ненужните дреболии, които преди малко ми описа, определено няма да вдъхнат особени надежди на никого от отдела...

Фарнсуърт въздъхна.

— Някакви новини от черния пазар?

— Той се справя значително по-добре с намирането на съкровища от „Лунна роза“ отколкото ние — обясни с ехидна нотка в гласа Холдън.

— Глупости. Трябваше отдавна да закопчат това копеле.

— Кое по-точно? — попита Холдън.

— Идиотът, който си мислеше, че може да се изплъзне на ченгетата, като снася информация за засечени дрънкулки на черния пазар за антики в Сейнт Винсент. Така шефът на Отдела научи за монетите.

— А, онзи... — Холдън сви рамене. — Като се има предвид размерът на кражбите, той е по-скоро ловък.

— Нашият шеф Стенли Чатъм е крадец?

— Имах предвид Невестулката, която решила да каже на Короната всичко за някакви тъмни сделки, които започвали от Сейнт Винсент и свършвали с тайни аукциони. Тъй като информацията му се оказала полезна, му било разрешено да се плъзне отново в хралупата си и да продължи работата си на воля, вместо да го одерат и опекаат, което и заслужава.

Докато говореше, Холдън отново превключи екрана. Гледката, разкрила се пред очите му, спираше дъха.

— Много бих искал да поговоря с Невестулката за Герба на Маркес — продължи, без да откъсва поглед от монитора.

— Това пък какво е?

— Изключително ценен пръстен. Казват, че златото било взето от разтопена езическа статуя — на инките, струва ми се. Човекът, поръчал украшението, очевидно е изпитал огромно задоволство, че е помогнал да покорят езичниците, а междувременно е станал чудовищно богат.

— Ех, защо не съм бил роден в това семейство — измърмори Фарнсуърт.

— Е, гроздето е кисело... — закачи го Холдън.

— Я се разкарай — тросна се другият мъж без злоба.

— Пръстенът е бил украсен с тринайсет квадратни изумруда, оформени като тамплиерски кръст. Бил е символ на обществено положение и богатство и изтънчен намек към църквата, че капитан Габриел Мигнола Брандън Маркес е помнил заповедта, която самият папа искал да забрави.

— Ти виждал ли си го?

— На две снимки. Едната от неназован източник, а другата — близък план на стара картина, на която гордият капитан показва

богатството си. Корабът му се наричал „Кръстът на Мадрид“, видян за последно в компанията на „Лунна роза“, което е нещо като чифтосване на тлъста риба тон с акула. По всяка вероятност Блъди Грийн е носел герба на маркиза, когато „Лунна роза“ е срещнала съдбата си.

Фарнсуърт си пое шумно дъх.

— Лари ми разказа легендата за „Лунна роза“. Цяло състояние от злато и скъпоценни камъни. Нищо чудно, че Отделът за антики проявява такъв жив интерес.

— Получих заповедта за Сейнт Винсент малко след като Чатъм откри, че пръстенът е бил продаден на търг на черния пазар — поясни Холдън.

— Значи той смята, че Донъли не вадят всичко, което откриват, за да ми го предадат и да бъде включено в описите?

— Това е едната възможност. Но има и други. Самите гмуркачи също са долно племе. Много лесно могат да скрият дребни неща като пръстени или монети и да ги продадат на сушата. Подводните камери не могат да са едновременно навсякъде. А и във всеки случай са предназначени за осигуряване на безопасност и водене на исторически записки, а не като обезпечение на съкровището.

— Абе, и Волкърт е една свиня... — обади се Малкълм.

— Не го познавам.

— Има си гадже на брега, ако можеш да си я представиш.

— Мога да си представя, че е добре платена за стандарта на острова, но това не означава нищо. Ако е незаконно да си имаш жена на сушата, повечето моряци щяха да са в затвора.

Фарнсуърт се разсмя.

— И така, от коя зона идват керамиката и бижутата? — попита Холдън.

Докато другият му диктуваше цифрите и показанията на компаса, той записваше. Скоро му стана съвсем неудобно да пише и едновременно с това да притиска телефона между наклонената си на една страна глава и рамото. Затворената врата пречеше на движението на въздуха. В стаята беше станало горещо като във фурна.

— Задръж така.

Преди Фарнсуърт да успее да каже нещо, Холдън скочи на крака и излезе...

[1] Тъмните векове (англ. Dark ages) — период в Западна Европа между падането на Римската империя и Средновековието (500 — 1100 г.), през който германски племена върлували в Европа и Северна Африка, като често атакували и разрушавали градове и населени места. — Б.а. ↑

[2] Пуцу — език от групата на иранските езици, официален в Афганистан. — Б.а. ↑

7.

Холдън нарочно вдигаше силен шум, когато отвори вратата на спалнята, прекоси късия коридор и влезе в тясната дневна. Първото нещо, което видя, беше Кейт, заспала върху документите.

Бих се радвал да имах правото да я положа в леглото. До мен. Гола, помисли си той.

Но нямаше, затова се върна примирено в своята стая. Остави вратата отворена, за да влиза въздух, съблече се по бельо и отново взе мобилния си телефон.

— Включвам те на високоговорител — каза той. — Иначе ми е дяволски трудно да пиша.

— Докъде бяхме стигнали? — попита Фарнсуърт, като потисна една прозявка.

— До картата на мястото с всичките й двайсет и пет сектора.

— А, да. Последва кратко мълчание. — Не знам какво са ти дали от Отдела за антики.

— Ти просто ми кажи каквото имаш — нареди Холдън. — Аз ще мисля за съпоставката с информацията, получена от тях.

— Лично аз ще се съглася с мнението на Лари, че останките са на прекалено малък кораб, за да бъде той „Кръстът ма Мадрид“. Според него размерът по-скоро говори за двуетажен платноход, който е теглил по-големи и по-бавни съдове.

— Търговски кораби — предположи Холдън.

— Точно така. Те не са били съпровождани като натоварен със съкровище галеон от въоръжени платноходи...

— Което потвърждава теорията на Чатъм, че става въпрос за „Лунна роза“.

— Но това не е ли чудесно? — възкликна Фарнсуърт. — От Отдела по антиките споменаха за тлъста премия, ако находките надхвърлят определена стойност.

— В договора за гмуркане, който видях, нямаше такава клауза.

— Е, екипажът няма да получи кой знае какво. Говорех лично. Въпреки че това е почти толкова възможно, колкото да намериш игла в купа сено. „Лунна роза“ е заровена в пясъка поне двајсетина метра под ватерлинията според документацията. В момента е плъснат като хвърлено от втория етаж яйце върху бетон.

— Това е проблемът с дървените кораби — съгласи се Холдън. — Морското дъно непрекъснато се променя, кораловите колонии растат, бурите рушат останките. Но те наистина се намират там, долу. Напоследък някой изследвал ли ги е с металотърсач?

— Волкърт би трябвало да знае. Или Лари, стига да можеш да го хванеш буден или над водата. Горкият дявол върши работа за трима. Последните данни от сканирането, което получих. — Чу се шумолене на листове, тракане върху клавиатурата и Фарнсуърт продължи: — От сектор С2, малко встрани от основния корпус. Точно там бяха открити слитъците и шепа златни монети. Две от тях са уникални. Чудесни екземпляри с толкова много история в изсечените образи. В Отдела по антиките бяха във възторг и ме предупредиха да не обелвам нито дума.

Холдън не беше уведомен за откриването на по-специални монети, но това обясняваше защо хората от Отдела настояваха твърдо операцията да продължи. Надяваше се шефовете му да се окажат прави. Огледа внимателно изображението на останките върху монитора.

— На теория всеки отсек би трябвало да крие нещо, пък било то и само керамика.

— Златната верижка беше невероятна.

— Електронната ми поща е пълна със специални изисквания един или друг отсек да бъде засмукан нагоре и изваден на платформата — съобщи Холдън.

— Дадоха ли ти точната дълбочина на всяка зона? — настойчиво попита Фарнсуърт.

— Не. Обърнах внимание на Чатъм за този пропуск. Отговори ми, че правят всичко възможно с наличната информация. А ако имам нужда от допълнителна, трябва да си я набавя сам, без това да пречи на дейностите по намиране на съкровището.

— Струва ми се, че ще бъде трудно и само ще си изгубиш времето. И, като заговорихме за пропиляното време, да те питам. От

Отдела по антиките не са изискали копия от докладите за гмурканията, нали?

Холдън си помисли за безбройните тягостни часове, които бяха необходими, за да се оформят докладите за всяко гмуркане и да се архивират като отделни файлове. Да се заровиш в тях би било по-безинтересно, отколкото да наблюдаваш как расте тревата.

— Някой жалък търтей в Лондон прекарва дните си, вършейки именно това — каза той. — Ако мисис Пинкъм беше открила нещо нередно, местните полицаи вече щяха да са на борда на „Златна клонка“ и да са заключили всичко.

— Това не е ли твоя работа?

— Съвсем не. Аз съм тук, за да оценя ефикасността на самото гмуркане — обясни Холдън. Това не беше цялата истина, но не беше необходимо Фарнсуърт всичко да знае. — Ти си прекарал доста време на борда. Забелязал ли си нещо необичайно сред екипажа, докато са на палубата, или работят под водата?

— Съжалявам. Обикновено действам на сушата. Едва за втори път се качвам на кораба. Не бих могъл да знам какво с обичайно, още по-малко пък нередно.

Холдън опита друг подход.

— Какво е впечатлението ти от стария Донъли?

— Почти не съм си имал работа с него. Но внукът му изглежда много работливо момче.

— А внучката?

— Лари спомена един или два пъти, че има сестра. Съжалявам, друже, ала не ти помагам много, нали?

— Защо не попитайте мен? — разнесе се леден глас откъм вратата.

Беше гласът на Кейт.

Холдън рязко прекъсна връзката с Фарнсуърт и се обърна към нея. Едва когато забележа широко отворените ѝ очи, се сети, че беше само по слипове.

— Ако това ви притеснява — подхвана той, — веднага ще се облека.

— Не — отсече тя и тежко преглътна. Опита да овладее гласа си, докато отместваше очи от полуголото му тяло. — Израснала съм на

кораб за гмуркане. Научих по какво се различават мъжете от жените още преди да можех да опиша тези неща с думи.

Това беше точно така. Ала другата истина беше, че Холдън Камерън имаше тяло, каквото древните гърци са увековечавали в мрамор. Само дето беше много по-топъл от белия камък. Кожата му беше със златисто бронзов оттенък, мускулите му се движеха плавно като морето. Сенките се плъзгаха по него като пръсти на любовница.

Не се вирай така. Не се вирай. Недей. Господи, би ли било грешка да го докосна?

Да, абсолютна грешка..., повтаряше си строго тя.

Отново погледна към тялото му, ала пак отмести очи, изричайки първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Обзалагам се, че този белег си има история.

Холдън погледна към лявото си бедро, белязано от шрапнела от избухналата мина. Белегът беше дълъг няколко сантиметра.

— Рискът на професията. Мините имат неприятния навик да се взривяват.

Кейт застина на мястото си.

— На каква дълбочина се намирахте?

— На недостатъчна, за да ме убие.

— Мисля, че е било кошмарно. Ужасяващо. — Накрая все пак успя да каже: — Болезнено.

— През повечето време гледката е по-неприятна от усещането — отвърна Холдън, като автоматично разтри белега. — Заздравя неправилно, вследствие на което се образува киста. Промяната в налягането обостря болката, докато нещата се нормализират, така че съм незаменим в предсказване на времето.

Погледът ѝ се задържа още малко върху раната. Затвори очи за момент, после ги впи в лицето му.

— В такъв случай при всеки един полет със самолет вероятно тялото ви се втвърдява от болка?

Втвърдява. Не може ли да подбереш някоя друга, не толкова еротична дума? И, като заговорихме за натоварването...

Тя се помоли мълчаливо изражението ѝ да не е издало греховните ѝ помисли.

— По-малките самолети наистина могат да ми създадат проблеми поради честата промяна в налягането — отвърна той, обзет

от желание тя да беше поне толкова разголена, колкото и той. Въпреки че блузата ѝ висеше свободно, покриваше най-интригуващите места. Надяваше се, че успява да контролира погледа си по-добре от нея. — Големите са херметизирани, така че болката трае не повече от половин час.

— Помня странното усещане, което изпитвах по цялото си тяло, когато се издигах на повърхността след гмуркане на голяма дълбочина. Дори когато го правех според правилата, чувството беше неприятно, поне първите няколко пъти. — Кейт се поколеба. Ако пътуването с малки самолети му причиняваше болка, тогава далеч по-голямото налягане под водата трябваше да му въздейства още по-лошо. — Вече не се гмуркате, нали?

— Лекарите ми казаха, че могат да отстранят кистата по всяко време, ако започне да ми пречи. Но мисълта за месеците физиотерапия не ме привлича.

— Физиотерапия?

— Нещо като раздвижване под лекарско наблюдение.

— И гмуркането не ви ли липсва?

— А на вас?

В съзнанието ѝ отекна ехото на ужас, отрицание и гняв, на надигащата се вълна от емоции у тийнейджърката, която беше тогава. Пое си предпазливо дъх:

— Не, изобщо не ми липсва.

— Странно...

— Защо?

— Да се гмуркаш за съкровища със семейството си още от най-ранна възраст е мечта за много деца по света — отбеляза Холдън.

Тя отново се насили да откъсне поглед от бронзовия загар на кожата му.

— Това беше единственото, което умеех да правя.

— С една дума, било е съвсем естествено.

Кейт кимна и надникна в променливите му очи, които изглеждаха почти златисти в сумрака.

— Когато постъпих в колежа, ми се струваше екзотично и странно, защото всички си имаха постоянни адреси, които не бяха просто пощенски кутии. А класните стаи не се носеха по водата и

можех да се разхождам през целия ден, без да се връщам там, откъдето бях тръгнала.

— Все пак да си получаваш издръжката в дублони трябва да е било много приятно — подметна той.

Тя прие шегата му с лекота, която би трябвало да я разтревожи. Сякаш го познаваше от години, а не само от няколко часа.

— Издръжка? Защо да ми е нужно подобно нещо? Бях сита, имах покрив над главата си през повечето време и единственото, което се изискваше от мен, беше да вземам уроци, за да държим далече администрацията на щата Флорида. Кое десетгодишно хлапе не би било щастливо?

— Но не и осемнайсетгодишна тийнейджърка?

— Човек расте — повдигна рамене тя. — Дава си сметка, че нещата, върху които е изградил живота си, не могат да продължават вечно. Особено когато конкуренцията разполага с ресурсите на Обединеното кралство, да кажем...

— Ние не сме ви конкуренция. Ние сме ваши клиенти.

— Не и по начина, по който го вижда дядо. Не забравяйте, че някога останките на дъното на океана са били негови. Просто не е бил настъпил моментът да извади златото.

— Или пък не го е намерил — разумно отбеляза Холдън.

— Уместна забележка — махна пренебрежително с ръка Кейт. — За него откриването му беше само въпрос на време, упорита работа и късмет. А той се радва на късмета на ирландец. — При мисълта, че щастливите времена бяха отминали безвъзвратно, сянка помрачи погледа й. — След като намери златото, работи много, в случай че морето променеше решението си да му осигури достъп до съкровището.

С няколко точни движения Холдън облече ризата си. Имаше нужда от нещо, което да прикрие възбудата му, която нарастваше въпреки всичките усилия да я потисне.

Кейт одобри решението му, но едновременно с това и съжаляваше. Пред нея стоеше мъжът, когото желаше, а и той самият я искаше толкова силно. Това подкопаваше слабия контрол върху блуждаещия й поглед. Усещането беше обезпокоително, нещо като първото гмуркане в дълбините — смесица от вълнение, нервност, очарование и оживление, поддържащи всяка частица от нея жива.

Даде си сметка, че в момента не бива да мисли за това. Зърната ѝ бяха твърди и стегнати, копнеещи за докосване. Отчаяно затърси нещо, което да я отвлече от опасните помисли, и забеляза компютъра му. Въпреки че екранът беше тъмен, Кейт си спомни какво беше видяла, когато влезе в стаята.

— Защо са ви специализираните карти? — попита тя.

Холдън си пое внимателно дъх, опитвайки се да потисне сексуалното напрежение в тялото си...

— Не са много хората, които биха разпознали тази програма — отбеляза той. Гласът му беше прекалено дълбок, леко одрезгавял и звучеше по-скоро като стон, но той не му обърна внимание, точно както се опитваше да не забелязва болезнено стегнатото си тяло.

— Не са много и хората от моето детство... — отбеляза жената, втренчила поглед в екрана, защото беше най-безопасното място наоколо. — Предназначена беше да разчита картите на Института за системи за изследване на околната среда^[1] още от времето, когато дядо за първи път инсталира компютър на борда, тъй като баща ми не го оставяше на мира.

Погледът ѝ се смекчи от милия спомен.

— После татко поръча специални софтуерни модули, които директно да картографират резултатите от радара и сонара в реално време. Така всичко, качено на „Златна клонка“, можеше да бъде маркирано и добавяно към постоянната база данни без проблеми. Разбира се, дядо реши, че това са глупави, скъпи играчки.

Холдън се улови за разговора, сякаш от това зависеше животът му, отблъсквайки най-сетне опасните сексуални приливи, надигащи се между него и Кейт.

— Преди време бяха създадени няколко варианта на програмата. Но най-старата все още се използва като стандарт за маркиране на подводните зони.

— Значи можете по всяко време да разчитате цифровите данни на кораба.

— Ако бяха качвани правилно, наистина нямаше да имам проблем. Очевидно преди около седмица операторите в центъра за гмуркане са се сменили. Волкърт още не е започнал да оправя бъркотията, оставена от предшественика му. Или от

предшествениците. В таблицата за заплатите има само цифри, но липсват имената.

— При парите, които Лари дава, трябваше да очаквате голямо текучество.

— Това е неефективно.

— Но евтино. Получавах онова, за което плащаш. Ако кашата, която е заварил Волкърт, е като тази, с която се оправям аз, искрено му съчувствам. Гмуркачите са ужасни бизнесмени.

— Затова умните си наемат някого, който да се погрижи за досадните подробности — отбеляза Холдън.

— Не гледайте към мен — оправда се тя и поклати глава. — Наемането предполага някакво заплащане. А аз съм тук на почивка.

Той я стрелна с променливия си поглед, напомняйки ѝ, че драконите се считаха за толкова интелигентни, колкото и опасни.

Господи, какви необикновени очи. Хипнотизиращи. Секси...

Жалко, че не съм наистина на почивка. Можеше да се получи един див флирт, който да ми осигури горещи спомени за студените нощи до края на живота ми.

— На почивка, така ли? — гласът му беше дълбок и скептичен. — И защо една жена, която изобщо не се интересува от океана, ще дойде на острова през уикенда?

— Заради семейството си.

— С което не сте се срещала, откакто сте навършила осемнайсет?

— Говорите доста уверено. Да не би да сте ме проверявали?

— Струва ми се доста странно, че влизате в този проект шест месеца след подписването на договора и три, след като корабът пуска котва на мястото на някогашното крушение. Онова, което прави ситуацията още по-любопитна, е, че официално нямате нищо общо с „Лунна роза“ ЕООД малко след смъртта на баща ви и обявяването на майка ви за изчезнала в морето.

Кейт замръзна на място.

— Била сте на седемнайсет, когато сте се озовала съвсем сама на палубата в нощта на инцидента — продължи той. — Изтеглила сте баща си и сте търсила майка си в бурята, ала безуспешно. Затова невъзвратимата загуба ви преследва и досега...

Мълчаливо и ожесточено тя се бореше със спомените, отблъскваше ги все по-назад и по-назад, докато така овладя емоциите си, че можеше да заговори, вместо да се разкрещи.

— Виждам, че не съм единствената, която използва Гугъл като източник на информация — каза сковано.

Мъжът се загледа в прозрачно бледата ѝ кожа, върху която всяка луничка лъщеше като златна точка, и широко отворените ѝ, уплашени очи. Не искаше нищо друго, освен да я прегърне и да я стопли, докато върне живота в тялото ѝ. И после щеше да ги сподели с нея — и топлината, и живота.

А кога ще стане това? Преди или след като унищожии бизнеса на семейството ѝ?

Язвителният въпрос отекна в съзнанието му, сякаш да му напомни, че беше изпратен тук по задачи, а не за удоволствие.

— Онова, което ме обърква — каза той, — е защо се върнахте точно сега? Няма начин да извършите чудеса с цифрите, за да опазите фирмата от фалит.

Замълча в очакване да му отговори.

Но тя само го гледаше с обвитите в сенки тюркоазни очи.

— Вие сте изключително интелигентна жена — продължи той. — Подозирам, че сте разбрала, че семейният ви бизнес потъва веднага след като сте получила онова, което брат ви неуместно нарича документация. Със сигурност сте го проумяла, след като сте прочела подписания от него договор. От Отдела по антиките му го заявиха недвусмислено.

— Това да не е изтънченият английски начин да се прецака някой?

— Нещо такова... — тихо каза той и отново зачака отговора.

Чакаше.

Търпение. Драконите са известни и с това, помисли си тя.

— И вие сте изключително интелигентен мъж — каза накрая. — Въпреки това сте обезвреждал мини. Защо?

— Мога да се оправдая със заповедите, дадени ми отгоре.

Кейт го изглед скептично.

— Права сте — той въздъхна. — Бях такъв идиот, че реших, че мога да извърша нещо полезно.

— Сигурно ще бъдете щастлив да узнаете, че не сте единственият идиот в стаята.

Холдън поклати глава и меко отрони:

— Миличка, разберете, че нищо не можете да направите за „Лунна роза“ ЕООД. Брат ви подписа договора пред свидетели. Никой не го е принуждавал.

— Миличка ли казахте? Това ли е английският синоним на глупачка?

— Не. Означава скъпа, любима, сладка... Извинявам се, ако съм ви обидил.

Тя примигна срещу него.

— Изразява добро отношение, така ли? О! — възкликна тя и усети, че се изчервява. — Е, не съм обидена. Всъщност дори ми хареса. — Затвори очи, давайки си сметка, че червенината по лицето ѝ се сгъстява. — И веднага, щом успя да дойда на себе си, ще се захвана отново с числата. С тях се оправям много по-добре, отколкото с драконите.

— Дракони ли? — извитите му вежди се повдигнаха учудено. — И как се намесиха те в този спор?

— Трудно е да не забележиш, когато в стаята има такъв — троснато отговори Кейт и присви очи изпитателно.

Е, добре. Сега ще си държа езика зад зъбите, отчаяно се зарече тя. И ще престана да говоря глупости.

Холдън се усмихна.

Като дракон, помисли си тя. Сложи длани върху горещите си страни.

— Да си червенокоса е ужасно — измърмори.

Той с удоволствие би целувал точно тази червенокоса, но успя да се въздържи да не го изрече на глас. Щеше да ѝ стане достатъчно неприятен, след като кажеше на Отдела по антиките какъв провал са тези гмуркания. Ако междувременно някак я съблазнеше, тя щеше да го намрази.

— Излишно е да се забъркваш в тази каша — каза неутрално той, като неусетно премина на „ти“. — Нищо не можеш да направиш, за да спасиш бизнеса на брат ти.

— Поне мога да намеря доказателства, че не е крадец. Осъзнаваш ли колко е важно това за мен? — тя също изостави

учтивата форма.

— Никой не го е обвинявал в подобно нещо...

— И не е необходимо — прекъсна го Кейт. — Кражбата е лесно обяснение за малкото намерени ценности. И единственото, което ще дадат далечните шефове за отказа им да финансират пресъхнал кладенец. Пресъхнал кладенец е американският израз за...

— Хвърляне на много пари на вятъра... — хладно кимна той, напомняйки ѝ за произхода на майка си. — Дори ако всичко, което казваш, е истина, не можеш да направиш нищо, освен да тешиш брат ти, докато се разорява.

— Разорението не е толкова ужасно. Дядо и Лари неведнъж са започвали да градят всичко от нулата. Но съсипаната репутация е катастрофа. От нея не можеш да се възстановиш. Никой няма да ти даде кредит, дори да опиташ.

Искаше му се да възрази, но не можеше. Тя беше съвсем права.

— Ако на борда на „Златна клонка“ има крадци — продължи Кейт, — тогава трябва също така да има и доказателство, че Донъли не са замесени. От мен зависи да го откроя.

— Защо точно ти?

— Винаги съм била най-разумна в семейството. Не се побърквам от мисълта за съкровища. Историята на останките е вълнуваща. Артефактите са възхитителна капсула на времето — каза тя и като повдигна рамене, додаде: — Ала стойността им в пари е просто едни числа.

Холдън се опитваше да отклони поглед от зърната ѝ, напираници под памучната риза.

— Говориш за детективска работа, разбирам... — рече той. — Но тя е свързана с продължително пребиваване на корабчето. И двамата знаем, че по принцип се страхуваш от морето и най-вече от „Златна клонка“.

За един дълъг момент ужасът, който я беше обзел, щом се беше изправила пред стълбището, мина между тях, както и топлината на успокояващата му прегръдка.

— Е, не ме гледай така... — прошепна с дълбок глас той. — Аз съм само един свободен мъж, а ти си жена, бореща се да спаси семейството си. Ако съдя от онова, което виждам в очите ти, всичко ще

свърши със сълзи и чувство на вина. Ти не заслужаваш това... Нито пък аз.

Кейт искаше да му възрази, че това беше нейният избор и би трябвало да ѝ даде възможност да го направи.

Но беше и негов, и той вече го беше направил.

— Ще те оставя да се върнеш към важната си работа — заяви тя.

Холдън наблюдаваше как жената, която той така страстно искаше, хлопна вратата след себе си. И усети, че кожата му гори от желание...

Честта и достойнството бяха студени партньори в леглото.

[1] ESRI — Environment System Research Institute — компания за производство на геоинформационни системи. — Б.а. ↑

8.

На четвъртия ден след завръщането си на Сейнт Винсент Кейт успя да си наложи свой собствен ритъм на работа. Двамата с Холдън си правеха кафе и хапваха за закуска останалото от предишната вечер и онова, което успяваше да измъкне от кухнята на „Златна клонка“ зад гърба на готвача. После го откарваше с вечния му брезентов сак на палубата на кораба. Той поделяше времето си между гмуркачите и центъра за гмуркане, като периодично преглеждаше и последните видеозаписи. Тя обикаляше из корабчето под предлог, че прави инвентаризация, и често надничаше в центъра при най-малкия знак за някакво вълнение.

До този момент не беше открила скривалище за незаконно присвоени ценности. Не беше дочула уличаващи или дори интересни разговори, а находките се свеждаха до керамични чирепи, калаени съдове и други незначителни вещи. Ако сред развалините се криеше съкровище от злато и скъпоценности с теглото на млада жена, още никой не го беше намерил.

Освен откритието, че Волкърт и Фарнсуърт имаха любовници на брега, с които запълваха времето си, когато не бяха в някой от баровете, Кейт нямаше с какво да се похвали от прекараните на корабчето часове. Вечерите ѝ минаваха в разговори с Холдън, докато похапваха, в опити да не го докосва, а после във взиране из таблиците. Когато погледът ѝ започнеше да се замъглява, тя разбираше, че е дошло време да си ляга.

И с всяка секунда, с всяка минута, с всеки час тя все повече се помиряваше с морето. Не че се чувстваше комфортно, но поне не изпитваше предишния ужас.

Облекчението, последвало това откритие, беше за нея като глътка кислород.

— Чудесно е да видиш такава прекрасна усмивка, след като току-що си се събудил — отбеляза Холдън, влизайки в кухненския бокс.

— Снощи не сънувах кошмари — отвърна тя, без да се замисли, загледана в стъклената кана, пълна с кафе. Ободри я мисълта, че след малко ще може да отпие първата глътка.

— Отлично. — Холдън застана съвсем близо до нея, докато напиваше горещата напитка в чашата ѝ. Тя излъчваше аромата на сънлива жена. На жена, създадена за целувки. — Невъзможно е един разумен човек да изпитва непреодолим страх, когато не се случва нищо, което да го подхранва.

Кейт пое чашата и неволно докосна пръстите му. Каза си, че е случайност. Трябваше да бъде, освен ако и двамата не се бяха стремили към тази ласка.

— Звучи ми сякаш си го научил по най-трудния начин — каза тя.

— А има ли друг? След инцидента — обясни той, като отнесено разтри бедрото си — разумът и чувствата ми поведоха ожесточена битка по отношение на гмуркането. Всъщност няколко битки.

— И какво те накара да започнеш да се гмуркаш отново? Нови заповеди отгоре?

— Шестте месеца, прекарани зад бюро. Струваше ми се, че ще полудея. Освен това исках да се гледам в огледалото, докато се бръсна, и да не виждам страхливец.

Кейт потръпна.

— Радвам се, че на мен не ми се налага да се бръсна.

— Ти не си страхливка.

— Но не се гмуркам.

— Травмите от детството се преодоляват най-трудно.

Тя бавно въздъхна.

— Поне при мен е така. Може би не трябваше да бягам тогава, но го направих.

Холдън повдигна брадичката ѝ, за да я погледне право в лицето.

— Важно е само, че си се върнала.

Кейт надникна в очите му, но там видя единствено разбиране и красота, която я беше изненадала още първия ден.

— Как се насили отново да влезеш във водата? — попита и едва се въздържа да не погали пръстите му върху лицето си.

— Беше за предпочитане пред другата възможност. — Той отдръпна ръката си и започна да тършува из кухненския бокс.

В продължение на няколко дълги минути нищо не нарушаваше мълчанието, освен лекият ветрец отвън, крясъкът на борещите се за храна птици и вечното плискане на вълните върху пясъка.

— Не мога да се сетя за нищо по-неприятно от гмуркането — каза тя накрая.

— Ще се сетиш и още как...

Кейт потръпна въпреки знойния въздух.

— Никак не те бива да успокояваш.

— Не си първата, която го забелязва.

Откъм задната част на къщата се разнесе звън на аларма.

— Какво е това? — попита тя, забелязвайки, че Холдън веднага застана нащрек.

— Компютърът ми — поясни той. — Проследява бурята, която изглежда не може да реши дали да се разрасне, или да утихне съвсем.

— Добре дошъл в Сейнт Винсент в края на затишието.

Отпивайки от кафето, тя го последва по тесния коридор.

Холдън отвори компютъра, натисна няколко клавиша и се намръщи.

— Изглежда, все пак е решила да се развихри.

— Кой е казал, че бурите са от женски род?

— Моряците.

— ABCD? — попита тя иронично.

Той я изгледа развеселен.

— Съмнявам се, че древните китайци са използвали нашата азбука.

— Китайци ли?

— Вероятно те са били първите моряци. Или египтяните. Натисна още няколко клавиша и доволно повдигна вежди.

— Какво видя? — полюбопитства Кейт.

— Въпреки промяната във времето, сигурно ще се зарадваш да научиш, че шефовете са отпуснали допълнително средства за още една седмица.

— Шефовете, а? Как звучи само...

Той дори не се обиди.

— Когато си в Рим, говори като римляните.

Кейт се разсмя.

— О, хайде. Можем да изядем плодовете и бисквитите на път към корабчето.

Холдън се усмихна, когато тя припряно напусна стаята. От всичко, случило се през последните няколко дни, най-приятно му беше да я наблюдава как постепенно се отърсва от ужаса. В сравнение с това златната верижка беше просто една историческа дрънкулка. Нямаше право да я прегърне, за да я поздрави за напредъка, но имаше намерение скоро да си го отвоюва. Това беше най-малкото, което можеше да направи, за да утоли глада и нуждата, бушуващи в душата му.

Облегна се назад и се опита да открие още ориентир за бурята, надигаща се отвъд хоризонта. Но виждаше само искрящата вода и усиливащата се светлина на деня.

Когато двамата пристигнаха на кораба, гмуркачите вече обличаха водолазните костюми. Лари върза тендера, махна с ръка и изчезна. Холдън се качи на палубата заедно със сака, който неотлъчно го следваше по време на ежедневните пътувания до „Златна клонка“.

Кейт го последва бързо, с лекота, връщайки се напълно към рефлексите от детството. С всеки миг, прекаран в морето, ужасът, който караше кожата ѝ да настръхва, беше изчезнал.

И тя се надяваше да е завинаги.

Корабът се поклащаше на котвата, притиснат между вятъра, от едната страна, и обичайното течение, от другата. Небето изглеждаше сребристо от последните утринни облаци. Под гнетящата тежест на слънцето, бризът носеше свеж, живителен полъх. Вълните се плискаха по корпуса и тихо се оттегляха...

Холдън съвсем не беше настроен толкова миролюбиво. След дните и нощите на постоянен тормоз от страна на шефовете му, нестихващата болка в бедрото от променливото време и почти постоянната нужда от Кейт, беше готов да коли и беси. Фактът, че в екипа се беше появил неизвестен гмуркач, с нищо не помогна. Новите хора трябваше да привикнат към ритъма на работа, което означаваше още изгубено време.

И като по план, някакъв ранобудник от Отдела по антиките му позвъни по телефона. Още щом чу гласа на Чатъм, разбра, че не е на добро. Отговори и изслуша вече станалата обичайна тирада: прекалено много похарчени пари и недостатъчно намерени ценности...

— С цялото ми уважение, сър — започна Холдън, когато шефът му най-сетне млъкна, — но вие сте наясно с договора. Безскрупулен и в основата си защитаващ собствените ни интереси. Мизерните заплати, наложени от този договор, предложен от правителството, изисква „Лунна роза“ ЕООД да събира гмуркачи от кол и въже. И да ги замъкват на „Златна клонка“, където трябва да отрезвяват тези пияници с шамари, за да ги запознаят със задълженията им. Нещо като добрите стари времена в Англия, изпълнени с ром, разврат и побоища...

— Защо ли не ми е смешно? — прекъсна го ядосано Чатъм.

— Нито пък на гмуркачите, уверявам ви. Тук важи правилото, че за мизерни заплати можеш да наемеш мизерна работна ръка.

— Значи ми намекваш, че Лари Донъли не работи ефективно и трябва да бъде отстранен.

Холдън стисна по-здраво телефона и опита да се овладее, докато крачеше към отдалечения край на палубата, където нямаше хора.

— Казвам само, че ако плащате за вкисната бира, не бива да се учудвате, че точно такава ще ви сервират — заяви той.

Чатъм имаше какво да каже по темата за вкиснатата бира.

Холдън се преструваше, че слуша, докато се оглеждаше наоколо.

— И единственото, което можем да покажем, е едно ведро с боклуци, с които не можем да платим дори разходите по транспортирането им до Англия! — крещеше шефът му.

— Предполагам, точно затова го наричат „търсене“ на съкровища — усмихна се Холдън, повтаряйки думите на Кейт. — Никой не може да гарантира крайния резултат.

— Изпратен си там, за да се увериш, че ще приберем нещо повече от купчина непотребни керамични парчета.

Холдън усети, че някой се приближава към него. Обърна се точно навреме, за да забележи червеникавите отблясъци в косата на Кейт.

— Тук съм, за да оценя ефикасността на гмуркането — рязко отсече той. — Като се има предвид ограниченият бюджет, с който разполага „Лунна роза“ ЕООД, операцията е доста ефективна.

— А какво ще кажеш за кражбите? — изръмжа Чатъм.

— Мисис Пинкъм откри ли нещо нередно в докладите, които прегледа?

— Още не.

— Нещо ново да се е появило на черния пазар? — продължи Холдън.

— Не — неохотно призна шефът.

Значи ми се обади само да излееш яда си. Чудесно. От което следва, че от Отдела по антиките здраво са ти наритали задника, помисли си Холдън.

— Фарнсуърт работи извънредно, за да впише в каталога всичко, което вадят гмуркачите — каза в слушалката той.

— Получих докладите — рязко отвърна Чатъм. — Не видях злато и скъпоценни камъни. Нищо, освен оскъдното сребро от останките на „Лунна роза“. Защо отново не използват устройството, което наричат „пощенска кутия“?

— Много е скъпо, освен това мъти водата и създава голям риск да бъдат унищожени някои по-чупливи артефакти, намиращи се близо до отломките. А това обърква учените...

— Майната им на учените. Нали ние плащаме това начинание... Кажете на гмуркачите да престанат да се размотават наоколо и да се захващат за работа.

На Холдън му хрумна да покани шефа си да долети с първия самолет, да облече водолазен костюм и да се зарови в цепнатините на най-тъмната зона от морското дъно в търсене на монети и скъпоценни камъни, по-малки от нокътя му, но премълча. Хората, които никога не се бяха гмуркали, не можеха да си представят съпътстващите трудности.

— Гмуркането е досадно, опасно и скъпо занимание — каза спокойно. — Имате много по-големи шансове да възвърнете парите си в Монако.

— Короната не прави залагания. От всяка изречена сричка лъхаше хлад. — Използваха ли вече сифона?

— Не съм виждал. В някои ситуации той е неефективен. Във всеки случай харчи много гориво. Както добре знаете, капитанът е ограничил максимално разходите.

— Това не е мой проблем. Работата ми е да пълня кралската хазна. Погрижи се онези копелета да се размърдат.

— Може би предпочитате да облека водолазен костюм и да се гмуркам, вместо да надзиравам операцията от сушата и от палубата на кораба? — попита спокойно Холдън.

— Негодник — измърмори Чатъм. — Продължавай. Аз трябва да изготвя доклад за началството. Сигурен съм, че няма да му хареса.

Холдън затвори телефона и го пусна в един от джобовете на късия си работен панталон. Когато се обърна, видя Кейт да го наблюдава.

— Благодаря ти — каза тя.

— За какво?

— За това, че ни защити пред шефа ти.

Той се запита каква част от защитата му се дължеше на нарастващия му интерес към нея, но на глас каза само:

— Чатъм не е гмуркач, още по-малко пък търсач на съкровища. Няма как да знае за всички съпътстващи трудности. Освен това! — Осъзна какво беше на път да изрече и затвори уста.

— Какво?

В тюркоазните очи срещу него имаше нещо много близко до доверие, което прониза съвестта му като нож.

Майната му на всичко. От всички засегнати хора тя най-много заслужава истината.

— Договорът, който шефовете ми предложиха на „Лунна роза“ ЕООД, беше чаша солена вода, протегната към умиращ от жажда човек — каза сурово. — Чатъм няма претенции да служи на по-благородна кауза от алчността.

— Нещо като Блъди Грийн — подметна тя. — Докато срещнал жената, която струвала повече от златото и скъпоценностите.

Пръстите му проследиха нежния овал на лицето ѝ.

— Заради любимата жена мъжете вършат много неща, както глупави, така и благородни...

Сърцето ѝ сякаш внезапно спря. След това направи онова, което ѝ се искаше да стори от няколко дни насам — плъзна върха на показалеца си по очертанията на чувствените му устни.

— Същото може да се каже и за жените.

— Ние и двамата сме луди... — прошепна той, после докосна с език пръста ѝ.

Загледана в очите му, тя потръпна.

— Да, така е — каза тихо Кейт.

Двама членове от екипажа си подвикваха един на друг на звучен креолски, който представляваше смесица от английски, френски и

испански. Това бяха езиците, на които бяха говорили на Карибските острови по едно или друго време.

Вратата на кабината се отвори.

Кейт отскочи назад като хлапе, уловено да бърка в буркан със сладко.

— Най-добре да се захващам за работа.

Холдън вдигна очи към кабината, видя, че никой не ги наблюдава, и тръгна да провери кои гмуркачи трябваше да се спуснат в морето тази сутрин. След завръщането им лично щеше да провери водолазните костюми за укрити скъпоценности, монети или златни верижки. Досега не беше намирал нищо и заниманието му допаднаше толкова, колкото и да се рови в чуждо мръсно бельо, но въпреки това се налагаше да го върши.

И то под погледа на дядо Донъли, който го гледаше като хищна птица плячката си.

О, доверие. Каква приятна обстановка за работа, помисли си със сарказъм Холдън.

В определени моменти наистина му липсваха някогашните приятелски взаимоотношения между подводните сапъори.

Стигна до зоната за гмуркане на кърмата точно когато Лари проверяваше оборудването на главния гмуркач Минго. Той беше самонадеян както винаги, докато говореше за прелъстените на брега жени, за сексуалните си подвизи, и правеше залози за очакващите ги находки с брат му Луис, който също се готвеше да се спусне на дъното.

— Златото е вече мое — заяви той.

— А скъпоценните камъни чакат мен — отвърна Луис. И додаде с широка, сияйна усмивка: — Също като твоите хубавици на сушата.

— Ха! — възкликна Минго, като закрепил единия миниатюрен компютър на лявата си китка, а втория — на колана на костюма. Това беше бордовият компютър, който всеки водолаз носеше и след връщането си на борда предаваше на Волкърт, за да се свали записаната в него информация. — Момичетата прекрасно знаят кой може да ги язди цяла нощ!

Луис също намести на китката си своя уред. Като всички останали водолази, носеше и часовник, в случай че компютърът се повреди, а другият, на колана му, не приема отчетените показатели за

декомпресия. Правилното синхронизиране между отделните ѝ нива беше тънката граница между живота и смъртта.

Минго избърса грижливо миниатюрния монитор с меката кърпа, подадена му от Лари.

— О, красота, ти струваш повече, отколкото целият кораб, нали?
— изгука той.

Капитанът не се поддаде на обичайната закачка.

Холдън ценеше брата на Кейт, давайки си сметка, че е подложен на силно напрежение. Цветът на лицето му беше нездрав, движенията на ръцете му бяха бавни и неуверени. Дишането му беше по-учестено от нормалното.

Запита се дали не се наливаше с алкохол, за да може да заспи. В досието му не се споменаваха за такава зависимост, но това не означаваше нищо. Обикновено злоупотребата проличаваше едва след като започнеш да пречи на работата.

— Сигурен ли си, че сместа е добра? — обърна се Лари към Минго. — Дори не я провери, а ти предстоят няколко часа дълбоко под водата.

— Ще получа премия за първия камък — закани се гмуркачът и усмивката му засия на фона на загорялата от слънцето кожа. — Ще видиш.

— Няма да получиш нищо, освен увреждания, ако въздухът в бутилката е некачествен — отбеляза Холдън.

Луис се изсмя.

Минго отпрати към Холдън драматичния си тъмен поглед, който беше въвел в заблуда много от местните девойчета.

— Всичко с мен ще е наред. — Сложи маската на неопреновия костюм и пъкна къдриците си зад нея. Когато заговори следващия път, карибският му акцент прозвуча като приглушен шепот: — Това е специалната ми смеска. Намаляването на компресията и декомпресията са моят специалитет. Колкото по-пълноценно използваме времето, толкова повече неща ще извадим.

— Той е прав — обади се Лари. С пухтене успя да повдигне сребрилата бутилка така, че Минго да я нагласи на гърба си. Слънчевата светлина се отразяваше в безбройните драскотини върху металната повърхност. Той се обърна към Холдън: — Не се подвеждайте по външния вид. Само новите бутилки са гладки и

лъскави. Докато старите са чисти, вътре няма грес и корозия, и затова са достатъчно надеждни. Ако се опасявате, че някоя от тях може да избухне, значи сте гледали прекалено много филми. Нужно е огромно налягане, за да накара някое от тия бебчета да се взриви.

— Убеден съм — отвърна със сериозно изражение Холдън.

— Цената включва специална въздушна смес — допълни братът на Кейт.

— Това беше прибавено към сметките, които приложихте към искането си за отпускане на авансова субсидия.

— Тогава я ми кажи, шефе — подигравателно се намеси Минго, — трябва ли да използвам нормоксична^[1] смес? Ние не се спускаме толкова дълбоко.

Холдън го изгледа с нетрепващи очи.

— Стига да не е в някакво идиотско съчетание, което напълно би ти подходило.

Лари изсумтя и се зае да проверява каишките и токите на Луис, който наблюдаваше двамата мъже напрегнато.

— Как ме нарекохте току-що? — озъби се Минго.

— Идиот, защото предложи да се използва нормоксична смес на повърхността. — Гласът на Холдън беше безизразен, почти отегчен. Гмуркачът го беше предизвикал по всички възможни начини. Крайно време беше да му отвърне.

— Изобщо не съм споменавал нищо за повърхността. Но ще се спусна достатъчно бързо, за да смуча сместа направо от палубата.

Телефонът на Холдън завибрира в джоба му, подсказвайки за получено ново съобщение. Той измъкна апаратчето и преди да го погледне, нареди на Лари:

— Провери сместа. Подобна глупава проява на мъжественост често убива гмуркачите.

— Аз ще го направя преди него. Аз! — извика Минго, насочил показалец към гърдите си.

— Ти само потвърждаваш моята оценка за интелигентността ти — заяви Холдън, зает с телефона си. — Честно казано, дълбоко се съмнявам, че трябва да използваш собствените си смески.

— Отдръпни се, Камерън — нареди Лари, като почука два пъти върху бутилката на Луис в знак, че е готов за гмуркане. — Можеш да

прочетеш набързо нещо за смеските на скъпия си телефон или да се махнеш и да ни оставиш да работим.

— Смески ли? — Холдън повдигна тъмните си вежди.

Обърна телефона така, че Лари и Минго да могат да видят снимката на синеоко, русо момиче с права коса, усмихващо се дяволито през пролуката на липсващите си предни зъби. Кожата му с перлен оттенък беше покрита с лунички. До него стоеше чернокосо момче със загоряла кожа и също липсващи зъби. То имаше поразителните очи на Холдън.

— Племенницата и племенникът ми, двуяйчни близнаци поясни той. — Доста трудна задача за брат ми и жена му.

По-възрастните мъже изглеждаха учудени, че Холдън беше свързан с нещо човешко. После се засмяха.

— О, тя ще стане красавица, която ще разбие много сърца — отбеляза Минго.

Лари се усмихна въпреки волята си.

— Погледът в очите ѝ ми напомня на Кейт. Същият беше преди. Гласът му замря.

Холдън беше сигурен, че той мислеше за смъртта на родителите им. Ако Минго знаеше, с нищо не го показваше. Пусна телефона обратно в джоба си.

— Като оставим празните приказки настрана — обърна се той към гмуркача, — всички знаем, че компютърът ви ще поддържа връзка с малките компресори на гърба ви и ще пуска правилните количества хелий, така че да не се допусне азотна наркоза, освен ако не я предизвикате сами.

Минго вдигна очи към него, но в погледа му имаше повече закачка, отколкото злоба.

— Това мога да го направя и без малката кутийка.

— Същата малка кутийка ще ти позволи да се наслаждаваш на живота по-дълго, отколкото имаш право. А това без съмнение ще зарадва много от младите дами в Сейнт Винсент.

Гмуркачът се засмя.

Лари провери повторно екипировката му и отново почука два пъти върху бутилката, давайки знак, че е готов да се спусне към дъното.

Минго нагласи маската върху лицето си. Пръстите му опипаха сребристите кутия на китката, нагласиха я така, че да започне да отчита в момента, в който се потопи във водата. Сложи си плавниците и се спусна под повърхността благодарение на тежестите, окачени на колана му.

— Той е прекалено добър водолаз за заплатата, която му плащам — отбеляза Лари. — Брат му също.

Това не говори кой знае колко, помисли си Холдън.

— Виждам, че днес мислиш да използваш сифона.

— Времето не ми оставя голям избор.

Двамата мъже се загледаха към хоризонта. Разликата беше едва доловима, сякаш някой бавно, много бавно затъмняваше светлината. Днес нищо нямаше да се случи, може би и утре. Но бурята се надигаше, като предизвикваше вълнение в океана и промяна в начина, по който „Златна клонка“ се полюшваше на котвата си.

Усетил чуждо присъствие, Холдън вдигна очи. Старият Донъли също гледаше към хоризонта, вкопчил ръце в перилата. После кимна загадъчно, сякаш на себе си, обърна се и се върна към щурвала в капитанската кабина.

— Дядо ще надзирава сифона — съобщи Лари. — Ако държиш да гледаш как маса пясък и тиня се засмукват от помпата, върви. Но ако искаш да помогнеш да извадим нещо стойностно, което си струва да се спаси, можеш да платиш за стаята и храната си.

Тъй като Холдън не усети мирис на алкохол в дъха му, реши, че го е налегнала умора. Или пък най-сетне беше разбрал, че гмуркането е обречено начинание.

[1] Нормоксична смес — газ, съдържащ нормалните за въздуха нива на кислород, но на големи дълбочини бързо става токсичен. Б.а. ↑

9.

Двигател, който Холдън не беше чувал преди, се включи шумно на носа на кораба. Гъста струя дизелов дим се изви във въздуха и бавно се разнесе след загряването на мотора. Няколко минути по-късно поток от пясък, солена вода, тиня и парчета отломки бликнаха в огромния варел на кърмата.

Старият Донъли мина покрай Холдън и застана близо до контейнера, който представляваше нещо като огромна вана с диаметър около два метра и стени, високи около половин, изработени от неръждаема стомана. От едната страна беше отворена като на боклукчийски камион. Съдът можеше да се повдигне и да бъде изсипан отново в морето, след като тинята бъде прегледана за ценни артефакти.

Около него беше навит около триста метра черен гумен маркуч с диаметър петнайсетина сантиметра, който можеше да се използва при нужда, в зависимост от дълбочината на гмуркането. Луис държеше на дъното единия му край. На повърхността сифонът се управляваше от собствения си двигател, който предизвикваше засмукването, необходимо за извършване на операцията. Пясъкът, изхвърлен от морското дъно, минаваше през отвора на сифона и се изсипваше върху метална решетка. Дядо Донъли загреба пълна шепа от него и започна да отделя парчетата, които изглеждаха обещаващи.

— Пришпорват нещата, а? — попита Холдън, като повиши глас, за да надвика шума.

— Няма за кога да отлагаме. Времето се разваля.

Холдън погледна към хоризонта, откъдето се очакваше да се разрази бурята. Беше се променил съвсем незабележимо в сравнение с предишния ден, но болката в бедрото му ставаше по-упорита. Нищо категорично, просто предупреждение за предстояща промяна в атмосферното налягане. Колкото по-голяма беше амплитудата, толкова повече се засилваше вероятността за промяна в метеорологичните условия.

А налягането през последните няколко дни скачаше нагоре и надолу като полудяло...

— Учените от Отдела по антиките ще започнат да губят търпение — отбеляза той, загледан в мътната утайка.

— Заснемаме участъка, в който работи Луис с камера — нетърпеливо отвърна старият Донъли. — Това трябва да ги устройва. Няма време за ръчна работа. Шефовете ти могат да получат съкровище или няколко тъпи статии във вестници, които никой не чете.

— Всъщност от Отдела ще бъдат много доволни. Засмукването със сифона е много по-бързо, отколкото ако гмуркачите прехвърляха финия пясък през ръцете си, докато въздухът им свърши.

— Учени... — изсъска Донъли. Извади незапалената пура от джоба си и я пъкна между зъбите си. — Действат така, сякаш дъното никога не се променя, освен ако хората не го замърсят. Всеки глупак знае, че то е живо, а живите същества се движат и се изменят постоянно.

Фарнсуърт подаде глава от работното си помещение на долната палуба.

— Чух сифона. Нещо интересно?

— Шум, изгорели газове и солена вода — троснато обясни старецът.

Сред тинята проблесна нещо бледо. Ръката му се стрелна с изненадваща бързина.

— Керамика. Захвърли чирепа в една кошница, поставена до контейнера.

Фарнсуърт започна да го описва в малкия си таблет, после повдигна рамене, нямаше смисъл да бъде толкова прецизен, докато сифонът работеше.

Минути по-късно сондата изхвърли няколко халки от златна верижка.

— Връща я — отбеляза той.

Вдигна частта от бижутото към камерата, записваща сондажните работи, после я пусна в найлонова торбичка, върху която вече бяха изписани датата, часът и зоната, в която беше намерена.

За известно време беше интересно да се наблюдава работата на сифона. Той предизвикваше водовъртеж и фонтан от вода, звънтящи

коралови отломки, парчета керамика и древно дърво, което се разпадаше в мига на първото си съприкосновение с въздуха.

— Някакви предположения за какво е било използвано? — обърна се Холдън към Фарнсуърт.

— Изглежда като мокър картон и е напълно неразлично на такива малки късове. Може да е част от дъска за рязане на хляб, от ведро, от мачта или от кутийка, съхранявала някога скъпоценности и злато. А това би било чудесно... — усмихна се той.

— Ще мине доста време, преди да успеем да накараме и Отделът по антиките да се усмихне — отбеляза навъсено Холдън.

Донъли измърмори нещо за проклетите лешояди и млъкна.

След първия час постоянният шум и изливащата се вода подействаха на мъжете на палубата вцепеняващо. Нито керамичните отломки, нито още по-редките метални предмети бяха в състояние да изтръгнат наблюдателите от транс, в който бяха изпаднали. Въпреки това дори най-дребните детайли не убягваха от опитния поглед на стария човек.

Нещо зеленикаво проблесна и падна в контейнера. Ръката с едри кокалчета се стрелна с неочаквана бързина, обви се около камъка и го измъкна от мътната вода. Старческата длан бавно се разтвори. Върху нея с неземна красота блесна скъпоценен камък с размерите на човешки палец.

— Изумруд — спонтанно възкликна Фарнсуърт. — Необработен. Донъли кимна.

— Испанците са затрили доста индианци в мините. Кралските особи са обичали изумрудите. Офицерите са изнасяли собствените си ценности с галеоните, натоварени със съкровища. Падало е голямо перчене...

— Някои историци — отнесено заговори Фарнсуърт, тъй като цялото му внимание беше съсредоточено върху зеленикавия кристал — твърдят, че корабите са потъвали заради извънредния товар от сребро и злато, струпан контрабандно от самите екипажи.

— Алчността винаги е смъртоносна — отбеляза Холдън. — При това е типично човешко качество.

Мълвата за намерения изумруд се разнесе из целия кораб като ударна вълна. Всички, с изключение на Волкърт се скупчиха на палубата да видят ценното късче кристал и да правят предположения

за стойността му. Стариият Донъли им го позволи за няколко минути, като не откъсваше очи от контейнера, в който сифонът бълваше непрестанен поток от пясък, тиня и вода.

— Връщайте се на работа — нареди накрая той, без да поглежда към тях. И сви ръката си в юмрук, скривайки ценната находка.

Екипажът се пръсна по работните си места.

Холдън наблюдаваше с периферното си зрение Кейт, която се беше появила да провери слуха за скъпоценния камък, разпространил се мълниеносно из кораба. Тя гледаше към Фарнсуърт, който пусна необработения изумруд в найлоново пликче и го постави в една кофа при другите находки, извадени от контейнера.

— Златото, бижутата, скъпоценните камъни и другите ценни неща би трябвало веднага да се опишат и да се снимат — заяви тя. — След това се носят в сейфа на кораба и се изваждат единствено от човек, който подпише разписка за тях.

Дядо Донъли дори не си направи труда да ѝ отговори, но Фарнсуърт каза:

— Ако Камерън е съгласен, аз ще се погрижа за допълнителната работа.

Холдън кимна.

— Сега, след като вече открихме истински скъпоценен камък, от Отдела по антиките ще одобрят следващите стъпки.

— Лари няма да е много доволен, ако го будим всеки път, за да отваря сейфа за всяка лъскава дреболия, която извадим — заяви стариият Донъли. — А пък аз няма да се отделя от контейнера, докато не изключим сифона и ваната не се изпразни.

Кейт се замисли върху думите му, после поклати глава и замислено разтърка бузата си. Пръстите ѝ оставиха бледи следи върху загорялата кожа.

— Сложете всичко по-ценно в една кофа и го оставете така, че постоянно да е под надзора на камерата. Така ще разполагаме със записи през цялото време, а Лари ще има възможност да се наспи.

Фарнсуърт погледна празната кофа, постави я в обсега на камерата и започна да слага в нея найлоновите пакети един по един, като предварително провери дали всяко действие се записва.

— Благодаря ти — каза тя. — С брат ми ще изготвим протокол за находките, съхранявани в склада на брега. Не искам никой да се

съмнява, че онова, което се изважда при гмуркането, отива направо при английските ни партньори.

Холдън забеляза как тя натърти специално на последната дума и едва прикри усмивката си.

Остави Фарнсуърт и Донъли на заниманията им и последва Кейт надолу към складовите помещения, където бутилки, пълни с газ под различно налягане, чакаха да влязат в употреба. Ако се съдеше по пода и рафтовете, мястото отдавна не беше почиствано.

— Учудващо е, че лицето ти е само леко изцапано — отбеляза той.

Като всичко останало под палубата, помещенията бяха тесни и влажни, лъхаци на солена вода, грес и пот на равни части. Дори на туристическите кораби поддържането на безупречна чистота на такива места не стоеше на първо място. А на работните корабчета подобни отсеци се чистеха само когато нямаше какво друго да се прави.

Холдън се загледа в прашасалата електрическа крушка, която едва осветяваше тясното помещение.

— Едно почистване няма да е излишно — отбеляза Кейт. — Ще се включиш ли като доброволец?

— Аз не съм юнга.

— А пък аз си помислих, че си свършен. — Извърна се рязко, преди да се поддаде на изкушението да го придърпа към себе си с мръсните си ръце.

Той огледа редицата от петте високи контейнера, пълни с газ, кислород, хелий и азот, които очакваха да бъдат примесени и налети в леководолазните бутилки. Но в момента нищо не му се искаше повече от това да я привлече в прегръдките си, да вдъхне аромата ѝ, да почувства меката топлина на кожата ѝ до своята. Желанието пареше устните му и се плъзгаше надолу по цялото му тяло.

— Как върви инвентаризацията? — попита с глух глас той.

Кейт го погледна с едва прикрита страст.

— Това не е инвентаризация. Става въпрос за ограничаване на щетите. Резервоарите са почти празни, особено онези с азот и кислород...

— Заради разхлабени клапани ли?

— Тук цари пълна липса на контрол. Никой не си е направил труда да ги затваря след използване. А хелият е много скъп.

— Може би Волкърт се е промъквал тук и е вдишвал от него, за да се позабавлява?

Устните ѝ се изкривиха подигравателно при мисълта, че Волкърт бе слизал в складовото помещение, за да се възползва от сместа от различни газове.

— Предположението ти е доста комично, но кой знае...

Той се усмихна бавно.

— Не ти завиждам, че трябва да преследваш изчезналия хелий, който няма нито цвят, нито мирис, нито дори тегло. При това положение дори Шерлок Холмс би се объркал.

Кейт се загледа в извивката на устните му и си спомни как той стоеше под тропическото слънце до сифона, а отраженията на водните пръски хвърляха отблясъци върху бронзовата му кожа. Беше невероятно красив, а очите му бяха по-неуστοими от всеки скъпоценен камък. Искаше ѝ се да потъне в тях, да потъне в него...

— Кейт? — подвикна той, гледайки отнесения ѝ поглед. Чудеше се къде ли я бяха отвели мислите ѝ.

Тя осъзна, че е затаила дъх. И бавно въздъхна, като шепот.

— Не мога да допусна гмуркачите да се спускат на дъното и да остават там часове наред с остатъците от кислородна смес в бутилките.

— Много от спасените антики са извадени на повърхността с помощта на кабели и балони — отбеляза Холдън. — При това оръдията и металните слитъци съвсем не са леки.

— Ако гмуркачите използват скъпи смеси, за да мъкнат желязо, ще им одера кожата. На борда разполагаме с компресор с дълъг маркуч, с него изтласкваме тежки предмети на повърхността. Освен това имаме и самонадуващи се балони. Или поне имахме...

Кейт свъси вежди и написа някакво съобщение на Лари. Не ѝ беше приятно да го притеснява, ала все някой трябваше да държи под око доставките, особено по-скъпите. Тъй като очевидно никой не го правеше, трябваше да се нагърби и с това.

Случайна приливна вълна повдигна кораба и го залюля.

Холдън наблюдаваше младата жена отблизо. Като се изключи инстинктивното движение на тялото ѝ, за да държи лаптопа стабилно, тя сякаш не забелязваше клатушкането на палубата. Не пребледня внезапно, не стисна устни, не стегна раменете. Само промени позата си, за да запази равновесие върху движещата се повърхност.

Той се усмихна.

— Какво? — вдигна поглед тя.

— Ето, че вече реагираш напълно спокойно на всяко неочаквано движение на „Златна клонка“.

Кейт изглеждаше съвсем обърквана.

— Преодоляваш страховете си — продължи той, като докосна с пръсти лицето ѝ.

Преди да успее да му отговори, светлината в склада угасна и наоколо се разнесе познатото бръмчене на генераторите.

— Негодници! — измърмори той и отпусна ръката си. — Сега ще пуснат тока.

— Дядо ще се погрижи за това. Още докато изричаше думите, сифонът заглъхна. — Виждаш ли? Вече се е заел.

— Смяташ ли, че може да се справи?

— На „Златна клонка“ — да. Сигурно може да разглоби кораба и да го сглоби отново, докато спи.

Почти същото, което бих искала да направя с привлекателния мъж с очи на дракон.

Лицето ѝ все още гореше на мястото, където го беше докоснал. Щръкналите зърна на гърдите ѝ копнееха за ласка. Сочните ѝ устни изгаряха. Чудеше се дали и неговото тяло беше толкова чувствително. Всъщност повечето мъже пренебрегваха милувките и бързаха към края, сякаш беше обявена награда за най-бърз оргазъм.

А ако жената междуременно не успееше да го достигне, това си беше неин проблем.

По-добре да престана да мисля за секс.

— И да работят на светлината на електрически фенери... — говореше нещо Холдън, което тя така и не проумя.

Кейт примигна, представяйки си как двамата остават съвсем голи в тъмнината, смеят се и се боричкат, за да се доберат до пронизващия лъч на фенерчето. Наложил си да потисне надигащата се руменина по страните си. Панически опита да изтласка от съзнанието си мисълта какво ли би направил Холдън в леглото с нея. Дали и там щяха да властват уверените му движения...

— Фенерче — изрече на глас тя, докато мислите ѝ бушуваха. — Изобщо не се сетих да взема. А ти носиш ли?

Той поклати глава.

Кейт потръпна сковано.

— Дядо сигурно ще включи двигателя на десния борд, за да зарежда батериите и работата да продължи. Дяволски скъпо е, но поне ще имаме осветление.

— Ела с мен до центъра за гмуркане — предложи той.

Тя примигна срещу него.

— Защо? За да запишем още една точка за джентълмена. И случай че си такъв.

— При подходящи обстоятелства мога да бъда изключително галантен. И всеотдаен също.

По тялото ѝ плъзна топлина.

— Да не засягаме тази тема.

— Жалко. Ще поговорим повече за това, докато вечеряме...

Мощният двигател забумтя, раздирайки въздуха с пулсиращ тътен.

— Много си прозорлива — отбеляза той.

— По-скоро имам богат опит на този кораб — поправи го Кейт.

— Ела в центъра с мен — повтори молбата си той.

— Какво ще търсим в зоната за гмуркане?

— Сътрудничеството на Волкърт. В твое присъствие е по-малко вероятно да ми се наложи да сритам мързеливия му задник.

— Съмнявам се. Той ми направи предложение, което отхвърлих.

— Неустоймо предложение ли? — попита ревниво Холдън.

— В този мъж няма нищо неустоймо.

Той успя да потисне усмивката си.

— Недей да бъдеш толкова уверена...

— Боже, той е такъв глупак. — Кейт потръпна. — Не се съмнявам, че някои жени си падат по подобни типове, но аз наистина не искам да мисля за това. Той поглъща лакомо какви ли не боклуци, и то по-бързо, отколкото гмуркачите кислорода от бутилките. Гнайсове му се носят специално, защото мрази ястията на готвача. И ако дневниците за гмурканията са били нанесени миналата седмица, то поне аз не съм ги намерила.

Холдън повдигна черните си вежди. Изглеждаше така, сякаш беше готова да разкъса Волкърт на парчета.

Може би ще ми позволи да ѝ помогна. Или поне да погледам.

— Е, добре — съгласи се тя. — Да идем да видим какво показва мониторът му.

— А докато гледаме, ще ти задам няколко въпроса за последните проучвания с металотърсач — каза Холдън.

— И аз съм заинтригувана, но имам да върша доста по-спешни неща.

Той горещо се надяваше да е едно от тях. Направи ѝ знак с ръка да тръгне пред него към изхода на складовото помещение.

Кейт опита да избърза напред, макар че ѝ беше толкова приятно да бъде до него, че ѝ се искаше да се забави колкото може повече. На всяка крачка към центъра за гмуркане усещаше погледа му върху гърба си.

Инстинктивно добави още малко грация в походката си.

Тесният коридор звънко отразяваше бумтенето на двигателя, от което всяка повърхност наоколо вибрираше. Преградите бяха толкова близо, че усещането за живот нахлуваше през тях, както поставена върху сърцето на спящ дракон длан чувства суровата, бликаща сила.

Също като Холдън, каза си Кейт и веднага се насили да мисли за нещо друго.

Отвори вратата на свързочната стая и отвътре ги заля примигващата светлина на множеството монитори. Настойчивото писукане на електронната музика се разнесе чак в коридора.

Облъхна ги мирис на застояла храна и пот. Малък айпод, включен към тонколона, беше източникът на натрапчивия ритъм, между който като змия се прокрадваше сладникаво злокобен момичешки глас.

— Намали го — високо нареди тя. — Ти може и да си глух, но аз не съм.

Волкърт или не я чу, или не ѝ обърна внимание.

— Какъв, по дяволите, е този шум? — извика ядосано Холдън.

Електронните звуци постепенно преминаха в басово бумтене на барабани. После се чу друг вокал, пеещ на датски или немски.

— Дай Антуурд — поясни Волкърт, без да вдига поглед. — Би трябвало да попрочетеш нещо.

— Защо? Точно англичаните са измислили тази електронна поп музика, с която си на път да оглушееш.

— Жалко, че вие, англичаните, не пеете на африкаанс^[1]. Какво искате? — Той схруска още няколко парченца чипс.

— Имам проблем със синхронизирането на картата на моя компютър с ежедневните данни от гмурканията — попиши глас Холдън.

Волкърт измърмори нещо неразбираемо.

— Какво каза?

— Това е африкаански превод на *ужасно съжалявам*. Лош навик. Някога работех като техническа поддръжка за една компания в Йоханесбург.

— Можеш ли да ме свържеш? — нетърпеливо попита Холдън. — Вече си пуснах интернет, но нямам достъп до данните.

— Дааа, извинявайте, въведени са някои нови процедури, с които трябва да се запозная. И междувременно да си върша работата. Както и да оправям кашата, която заварих, когато дойдох тук.

На Кейт ѝ се прииска да затисне ушите си с ръце. Хленченето на Волкърт на фона на стърженето на техномузиката я вбесяваше. А и фактът, че я пренебрегваше, сякаш беше част от машинариите наоколо, я подлудяваше.

— Новите процедури — каза му отчетливо — са общоприетите стандарти за въвеждане и прехвърляне на цифрова информация. Спомняш ли си? Пише го в длъжностната ти характеристика.

Мъжът не ѝ обърна никакво внимание.

Тя се наведе и гневно изключи айпода.

— Може би това ще ти помогне да се съсредоточиш.

Той ѝ отправи леден поглед.

— Какво искаш?

Кейт се обърна към Холдън:

— Кажу ми първо ти.

— Имам няколко въпроса около проучването на терена с металотърсач, върху което си работил. Струва ми се, че данните, които използваш, са пълен боклук.

Волкърт въздъхна и натисна с месестата си ръка няколко клавиша на клавиатурата. Изображението на главния монитор се премести от камерата на Минго към разграфения като мрежа район на останките. Върху нея беше насложена фалшива цветна карта,

показваща на няколко места червени и жълти полета, но с преобладаващо бледосиньо.

— Тези данни ли искаш да видиш?

— Точно тях. Скорошни ли са?

Мъжът повдигна рамене.

— Във всеки случай последните, които съм получил. Вие трябва да знаете по-добре. Това е картата, която ни дадоха от английския изследователски екип.

— Познавам я, както и ограничените ѝ възможности. Защо не провеждате свои собствени проучвания?

Волкърт се вторачи изумено в него сякаш на носа му току-що бе цъфнало цвете.

— Вие, англичаните, командвате парада. Ако сами не можете да предложите по-подробна информация, ще трябва да се задоволите с онова, което ви изпращахме.

Холдън застина на мястото си и ризата се обтегна около раменете му. Беше му писнало от непоносимия южноамериканец с холандски произход.

Кейт реши, че е дошъл моментът да влезе в ролята си на умиротворител. В крайна сметка вече бяха успели да привлекат вниманието на Волкърт.

— Всъщност той искаше да попита дали гмуркачите са и извършвали неофициални проучвания, базирани на оригиналните координати. С други думи, има ли по-точна информация в цифровите файлове?

Холдън присви юмруци, но не каза нищо.

Волкърт ги изгледа с очи, почти потънали в гънките на лицето му.

— Едно от предимствата да съм в ролята на пън е, че седя на тъмно и се тъпча с боклуци. Гледам какво правят гмуркачите, когато камерите им са включени. Това е. Ако искате, мога да ви извадя всички записи на местата, които са оглеждали, а вие сами си теглете нужната ви информация. Но ще отнеме известно време. Обърна се отново към монитора. — Би трябвало в този момент да наблюдавам водолазите и да водя записки. Някой предложи да се стегнем.

— Този някой е шефът ви — твърдо му напомни Кейт.

— Не ти ме нае.

— Можеш да заложиш за това следващия си пакет бисквити. Но аз мога да те уволня.

За пореден път мъжът не ѝ обърна внимание.

Холдън понечи да тръгне към него, ала тя му препречи пътя. Наведе се напред и впери поглед право в лицето на южноамериканеца.

— Чуй ме, нещастна скръбна купчино, ще ме гледаш, когато ти говоря, и ще си вършиш своята работа.

Мъжът надникна в пламналите ѝ тюркоазни очи и се сви на мястото си.

— Тук съм по-малко от две седмици. Не съм виновен, че хората преди мен са били некомпетентни.

— Провери записите от последните проучвания с металотърсача — нареди му тя с равен глас.

— Имам само това, което са ми дали. Момчето преди мен ми каза да го правя, както го е правил той, без никакви други инструкции. Едва успях да се запозная със системата.

— Но не достатъчно. Ако някой е размятал детектор за метали около останките, констатациите все някъде са записани. Намери ги.

— Ами да, предполагам... Ако са ги вписали или са ги вкарали в индивидуалните си компютри.

— Прегледай всички доклади, които си получил, и търси сведения от проучване с металотърсача. Резултатите ще изпратиш лично на мен. Разбра ли? — Кейт се изправи. Достатъчно дълго беше вдишвала миризмата на потта му.

Волкърт кимна мрачно.

— Кога искате записите?

— Още преди да си отворил следващия пакет чипс.

— Ще отнеме поне час, може би и два. Минго изпраща информация много по-бързо, отколкото успявам да я обработя.

— Представи си, че информацията е бисквитка, и ми изготви доклада.

Холдън я наблюдаваше как се отдалечи от Волкърт и застана пред редицата монитори. За момент остана само рязко открояващ се женски силует на фона на проблясващите светлини. Късите панталони и ризата бяха залепнали по деликатните извивки на тялото ѝ от топлината и влагата.

— Искаш ли нещо друго? — обърна се към него тя.

О, миличка, искам отново да ми зададеш този въпрос, но на тъмно.

Волкърт също погледна екраните и затрака с пръсти по клавиатурата.

— Някои от файловете вече са готови — заяви той, гледайки към Холдън. — Искате ли да ви ги изпратя в електронната поща?

— Остави ги в общия регистър, като ги обозначиш ясно.

Проехтя още тракане на клавиши.

— Готово. Но не мога да гарантирам, че информацията има някаква стойност. Това корито не е нещо, което бих нарекъл надежден кораб.

— Тогава направи каквото можеш, за да стане надежден — ядосано нареди Кейт.

Холдън се бе вгълбил върху монитора, на който се виждаше как гмуркачите си проправяха път през отделните етапи на декомпресия.

— Изглежда торбите им са пълни — отбеляза, сочейки към чантите, в които водолазите събираха дребните находки.

Последва тишина, нарушена миг по-късно от дъвчещия с отворена уста Волкърт.

— Какво са намерили? — попита Кейт.

Той продължи да дъвче, после я погледна, показвайки безформената маса между зъбите си. По изражението му личеше, че си дава сметка колко неприятна беше гледката за нея.

Холдън изчакваше. По изражението му личеше, че разбира, че Кейт трябваше да живее в мъжкия свят на борда на кораба. Ако се намесеше, за нея щеше да бъде още по-трудно следващия път, когато даваше нареждания на някой от членовете на екипажа. *А сега, ако успея да престана да си представям колко приятно би ми било да размажа устата на тая тлъста купчина върху цялото му лице...*

— Златно бижу — съобщи Волкърт, но думите му бяха почти приглушени от сдъвкания чипс.

— Запазено ли е? — поинтересува се тя.

Мъжът преглътна.

— Останали са само няколко малки перли. Не струват нищо.

Не беше изненадана. Веднага след като перлата напуснеше защитната черупка на стридата, започваше да се разрушава. Солената

вода действаше като бавно разяждаща киселина върху естествените камъни.

— Ще го дадем за оценка на някой бижутер или музей, ако се окаже ценно. Нещо друго?

— Като какво например? — подигравателно попита той.

— Изумруди — отвърна тя. — Диаманти, сапфири, рубини, златни верижки, монети, златни или сребърни слитъци. Обичайните неща, за които гмуркачите за съкровища мечтаят. Но ти няма как да знаеш, нали? Не си гмуркач. Разкажи ми за по-значителните находки, или ще изритам тлъстия ти задник още сега и сама ще се заема с управлението на центъра за гмуркане.

Волкърт погледна към Холдън.

— Чувал съм, че страшно я бива за тая работа — с безразличие отговори Холдън.

Дебелакът се обърна към нея:

— Някои от наблизорастящите коралови колонии са като истински портфейли за монети и сребро. Пет обеци без камъни. Надникна в записките, които водеше на родния си език. — Всъщност изглежда сякаш Блъди Грийн е извадил почти всички камъни и ги е съхранявал поотделно. Ако предположението ми е вярно, значи е имал сандък или няколко сандъка, които е криел в каютата си.

— Преведи записките си и ги изпрати на електронната ми поща — нареди Кейт. — Фарнсуърт ще разпита гмуркачите.

Двамата с Холдън се насочиха към изхода, последвани от ритъма на техномузиката, обвила отново Волкърт в обичайния му пашкул.

[1] Африкаанс — език от Южна Африка, смесица от диалект на холандски, привнесен от протестантски заселници през седемнадесети век и от един от официалните местни езици. — Б.а. ↑

10.

Под строгия надзор на Кейт малките ценни вещи, извадени след гмуркането, бяха огледани, снимани, опаковани и поставени в кутии с надписани предпазни ленти, залепени така, че всяко отваряне би нарушило подписа ѝ. Моментното въодушевление при вида на откритите артефакти бързо избледня, когато седна до масата в камбуза^[1] и включи компютъра си на батерии, защото ѝ беше съвестно да използва ток от работещия с безбожно скъпо гориво двигател.

Дядо ѝ на два пъти беше пускал генератора и той и двата пъти беше угасвал, така че сега всички или работеха на батерии, или спяха. Или пък стояха като нея пред мониторите с надеждата по някакъв начин положението да се промени, но то си оставаше все същото...

Лошо.

Скоро Лари трябваше отново да купува скъпия газ под налягане, особено хелий, или да поеме риска да останат и без него след няколко дни.

В случай че генераторът заработеше, гмуркачите продължаваха да се спускат на дъното и времето не се превърнеше в истински ад.

Не мога да контролирам метеорологичните условия. Затова трябва да се съсредоточа върху онова, което е по силите ми, повтаряше си тя.

Покорно се загледа в монитора, показващ списъка на изваденото от гмуркачите и сифона, в който бяха изброени: триста двайсет и пет грама злато под формата на верижка; две гюлета, вече потопени в специален химичен разтвор, за да се почистят от трупаната с векове ръжда и корозия; необработен изумруд с големината на човешки палец; многофункционална златна пинсета, силно изкривена; седемнайсет сребърни диска, най-вероятно деформирани монети, с общо тегло петстотин и двайсет грама, също потопени в разтвор; чаши и съдове за хранене от калай, силно повредени и без всякаква историческа стойност; шест сребърни пръстена с изтръгнати камъни, киснеци в разтвор; седем обеци без камъни, също потопени в

киселинна баня; едно златно колие с извадени камъни, с изключение на няколкото разядени перли; една златна брошка с празно място от липсващия централен камък, обградено от дребни диаманти; метална закопчалка, най-вероятно бронзова; тринайсет златни монети с образ, обърнат надясно, потопени заедно с останалите във ваната с почистващ разтвор.

В моменти като този тя почти физически усещаше привличането, което златото упражняваше върху хората. Престояло под водата цели векове, то все още блестеше като слънчева сълза, винаги ярко, винаги ценно, скрило в себе си тежестта на времето и човешкото благоговение.

— Ето къде си била — долетя пресипналият глас на Лари.

Той влезе и се отпусна тежко до нея.

Кейт се обърна към него и го огледа:

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря ти — отвърна брат ѝ и се прозя. — И това е начин да ме накараш да се почувствам по-добре.

— Говоря сериозно. Върви да поспиш малко и се освежи, защото очите ти са хлътнали.

— Много съм добре. И престани най-после се опитваш да сменяш темата.

— А каква е тя?

— Камерън.

— Ние за него ли говорихме преди?

— Точно така.

— И какво си казахме?

— Волкърт е свиня, но това не е причина да вземаш страната на Холдън срещу член на екипажа. И без това моралът тук не е на ниво.

В първия момент Кейт си помисли, че брат ѝ се шегува. В следващия осъзна, че е съвсем сериозен.

И сериозно грешеше.

— Отношението на Волкърт към мен трябваше да се поправи — заяви тя ясно. — И аз сторих точно това.

— Да де, но в присъствието на Камерън.

— Волкърт се държи като простак, защото го натирих, когато още на втория ден от пристигането ми предложи да правим секс. С

Холдън имаме нужда от информация, пряко свързана с работата му, а той отказваше да ни съдейства. Така че си получи заслуженото.

— Холдън и ти, а? Колко приятелски звучи. Преди да беше успяла да възрази, Лари продължи: — Англичаните изискват нелепо изрядна документация. Провери сама. Не е необходимо да се нахвърляш върху Волкърт заради Камерън. Ако смятат, че крада, нека да дойдат и да го заявят открито. Накараха ме толкова често да се озъртам, че вратът ме заболя. Скъсвам си задника от работа, а в замяна получавам само неприятности. Дядо твърди, че съкровището е долу, а после започва да крещи, че ония идиоти, англичаните, ни карат да търсим на грешно място. Писна ми постоянно да съм на ръба заради безумните им мечти.

Кейт се наведе и го прегърна. След миг брат ѝ отвърна на жеста ѝ.

Той е на предела на силите си. Натоварва се прекалено много. И го знае по-добре от мен, помисли си тя.

Обви ръце около него по-плътено, обзета от желание да можеше да му предложи нещо оптимистично, вместо финансов крах и несигурност.

— От онова, което видях в записите от гмуркането — подхвана тя, — те съвпадат с най-ранните обследвания с металотърсача и са доста последователни като цяло. Гмуркачите са излезли извън зоните, показали наличие на метал, а понякога подобни рискове се отплащат добре.

— А понякога не — мрачно възрази Лари. — И доколкото чувам, сега времената са точно такива.

— Може би ще успее да убеди Холдън да извика някого, който да проучи по-подробно останките.

— Правех това през цялото време, когато имаме допълнителен гмуркач, който по една случайно се оказва трезвеник. Проблемът е, че само защото си направил пробив, не означава, че стоката е на повърхността или че разполагаме с необходимото оборудване да изкопаем метала. Англичаните са знаели от самото начало, че това е изстрел на сляпо. Ето това ни платиха те — лайна. Това ми дават и сега. — Изсмя се сподавено. — Идиотите си мислят, че дупките в пясъка от изсмукванията около останките не се затрупват сами в момента, в който отклоним поглед.

Кейт го залюля леко в прегръдката си, опитвайки се да го успокои.

— Спомням си как наблюдавах татко. В момента, в който успееше да направи дупка, стените ѝ се слягаха обратно и трябваше да започне отначало.

— Да. Когато спя, понякога се събуждам в ледена пот и си мисля какво ли ще стане, ако цялото начинание се окаже провал.

Кейт много добре знаеше какво представляваше подобно събуждане.

— Замълчи. Вече си извадил доста неща.

— Но не и сандък със скъпоценности. Нищо от смайващите килограми злато, превозвани от кораба на Блъди Грийн.

— Не знаем какво точно са превозвали на „Лунна роза“, когато е потънала. В тази история има колкото истина, толкова лъжи, спекулации и лични желания. Всеки в нашия бизнес е наясно с това.

— Нашите шефове са бюрократи — с поизстинал гняв отбеляза Лари. — Хората, които натискат копчетата и ровят из документацията, обвиняват мен за собствените си глупави заповеди и необмислени обещания за богатство.

Тя продължаваше да го притиска към себе си, опитвайки се мълчаливо да му покаже, че го обича и подкрепя.

— Направих всичко, каквото можах — глухо въздъхна той. После се освободи от прегръдката ѝ и се изправи, търсейки опора в стола. — Имам нужда да знам със сигурност, че си на моя страна. Не можеш да се застъпваш за Камерън, ако той настройва екипажа. И без това имаме достатъчно проблеми с хората. На брега се говори, че сме прокълнати.

— На твоя страна съм.

Лари кимна.

— А сега искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Внимавай там долу, под водата.

Той ѝ отправи крива усмивка и дръпна хванатата ѝ на конска опашка коса.

— Обещавам ти, Кити Кет.

Тя проследи с тревога как брат ѝ се запрепъва навън към коридора и чу да подвиква на един от гмуркачите.

Нуждае се от цяла седмица сън. Или от наистина голяма находка. Но не можеше да му даде нито едното от двете.

В мрачно настроение се върна към компютъра с надеждата най-сетне да намери нещо, което щеше да ѝ помогне да измъкне семейството си от тази каша...

В крайна сметка единственото, което можеше да направи сега, беше да разпише днешните митнически декларации^[2] на гмуркачите. Натисна клавиша, за да продължи напред.

Още веднъж, каза си мислено и отново отвори счетоводния софтуер.

— Имаш нужда от почивка — обади се от прага Холдън.

Тя се обърна към него и се усмихна мрачно.

— То кой ли няма?

— Подписах декларациите на екипажа. Компютърът ми вече е свързан към общата мрежа, затова знам, че и ти си го направила. Фарнсуърт ще ни посрещне до склада, след като презареди. Може да опише днешните находки и да ги заключи. Няма да ни отнеме повече от час.

— На нас ли?

— Да, на нас. В смисъл ти и аз — обясни с неприкрито задоволство той. — Наредено ми е да водя със себе си и представител на „Лунна роза“ ЕООД, който да ме придружава заедно с товара съгласно новите протоколи.

— О! Помислих си, че ще вземеш Лари.

— И защо да го правя? Той не е подписвал нищо. Но и да беше, в момента е толкова скапан от умора, че не би могъл да улови и бълха. Затова ще дойдеш ти, а след това ще те черпя един обяд.

— Не мисля, че в разходите за гмуркането е включен и обяд.

— Няма да го включвам в тях — обеща Холдън.

С усмивка тя се отдаде на онова, което и двамата желаеха.

— Става.

Фарнсуърт посрещна Кейт и Холдън пред склада с обичайната си смръщена физиономия. Беше облечен в панталон с цвят как и разтегната, избеляла фланелка на „Манчестър Юнайтед“. Дрехите подчертаваха стройното му, жилаво тяло. Като се изключеха бръчките, изглеждаше около осемнайсетгодишен.

— Ето ви и вас — започна той. — Приятно ми е да ви видя лично, така да се каже. Струва ми се, че прекарваме цялото си време в малки кутийки, наблюдаваме живота през малки екрани и разговаряме помежду си чрез малки микрофони. Да видиш големи хора от плът и кръв винаги е доста изненадващо.

Кейт се засмя.

— Вие специално наистина работите в кутийка.

Мъжът ѝ отвърна с почти срамежлива усмивка.

— Ще ви пусна за един бърз оглед на склада, след като заключихме днешните ценности. Потръгна доста добре, не мислите ли? Изумрудът е наистина чудесен. В Отдела по антиките страшно се развълнуваха. Брошката също е много красива. Поне на монитора.

Тя си помисли за бижутото, обсипано с блестящи диаманти.

— И в действителност е красива. Изумрудът е опакован отделно в подплатена кутийка. Цветът му е невероятен, сякаш цялото лято е попило в един-единствен кристал.

— Ще струва някой и друг паунд на пазара — кимна той.

— Със сигурност ще е повече от раздърпаната тениска, която си облякъл — поклати глава Холдън.

— Спомен от най-тежките ми дни — призна Фарнсуърт. — Въпреки това не мога да се откажа да я нося. Напомня ми за дома.

— Изглежда от доста време не си се прибирал — отбеляза Холдън. — Дългото отсъствие смекчава акцента.

Фарнсуърт прекара ръка през ниско подстриганата си коса, която имаше нужда от дооформяне.

— Всъщност ходех на училище в Съединените щати. В Бостън, ако трябва да съм съвсем точен. Работил съм навън много повече, отколкото в родината си. Когато се прибера, се чувствам като турист. Само високи технологии, никакви фабрики. Макар че апартаментите са си все още там. Проклети, ужасни места от бетон, без собствена индивидуалност. А ти?

— Лондон, Лондон и пак Лондон. От време на време ме пускаха да излизам от клетката си, но не често. Оказа се, че мога да крещя на хората точно толкова добре чрез телеконферентна връзка, колкото и на живо.

— О, да. За зла беда. Това само прави малките ни кутийки да изглеждат още по-малки — отбеляза Фарнсуърт, докато отключваше

вратата на склада. — Е, поне в тази има достатъчно въздух, за да се диша спокойно.

След тропическото слънце електрическото осветление изглеждаше мътно и неестествено, като полумрак, който никога не се променяше.

— Още ли не си изпратил сребърните слитъци? — попита Холдън.

Фарнсуърт проследи погледа му към лъскавите блокчета, увити грижливо в полупрозрачни найлонови пликосе. Тежките колони бяха пристегнати с метални ленти и подредени върху палети в очакване да бъдат натоварени в камиони и транспортирани до товарен кораб. Из складовото помещение имаше още доста сандъци и кашони, всеки от които подпечатан, маркиран и готов за експедиране.

— Отделът по антиките очаква един от нашите кораби да качи по-тежкия товар, освен ако не намерим златни кюлчета. В такъв случай ще организираме специален превоз с лицензирана куриерска фирма — поясни той. — Лондон не би поверил злато на местните.

— Древните не са се доверявали на никого за златото си — отбеляза Холдън.

— Като гледам броя на кутиите — намеси се Кейт, — как може вашият Отдел да се оплаква от ефективността на операцията?

Двамата мъже се спогледаха. И се разсмяха.

— Точно така — продължи тя. — И те са хора, затова се оплакват. Сведе очи към пакета, който държеше в ръката си и го подаде на Фарнсуърт. — Сигурно ще се оплачат и от това.

Той го пое, провери дали печатът не е нарушен, и свери данните от декларацията с тези от преносимия си компютър. Заяви, че всичко е наред и кимна одобрително, преди да го пхне под мишница.

— Чудесно. Втората част от златната верижка — отрони той, почти ласкаво. — Колко тежеше. Триста грама ли?

— Триста и трийсет — поправи го Холдън. — Трийсет грама са си трийсет грама.

— Прав си. — Фарнсуърт отиде до метално бюро в най-близкия ъгъл, пхна пакета в чекмеджето и го заключи.

Холдън повдигна изненадано вежди.

— Това ли е всичко? — не се стърпя Кейт. — Заключено бюро в някакъв окаян склад недалече от пристанището? Как може шефовете

ви да душат около семейството ми и да го обвиняват в кражба? Та тук всеки може да проникне...

— О, всъщност е достатъчно безопасно — леко се усмихна мъжът. — Макар да не забелязвате, във всеки ъгъл има камери, сензори за движение и кабел към алармената инсталация над решетката на вратата. Камерите работят еднакво добре на тъмно и на светло.

— Освен ако нещата не са се променили драстично след последното ми идване тук — продължи да негодува Кейт, — полицаите ще проспят всичко, с изключение на покана от жена.

— Ключалката и пантите на склада не могат да бъдат простреляни — увери я Фарнсуърт. — Макар че могат да се пробият, ако някой разполага със заострен диамант и три часа, през които никой да не го обезпокои. Но в мига, в който докоснете външната решетка, сигналът отива директно на кораба. — Присви очи и додаде: — А и аз прекарвам доста нощи с приятелката си, чиято къща е само на стотина метра отук. Не съм Джеймс Бонд, но знам от кой край да хвана пистолета.

— Значи това е причината да настоявате толкова за онзи скъп скутер. Да може да обикаляте наоколо по всяко време... — отбеляза тя.

— Той струва по-малко, отколкото щеше да ни излезе нощната охрана. Брат ти одобри — намеси се Холдън, забелязвайки, че тя все още беше притеснена. — Изглежда, тук е почти толкова сигурно, колкото и в местната банка.

— Всъщност дори повече. По-леките товари ще отпътуват още утре с оторизиран превозвач. Аз лично ще ги натоваря и самолета. А по-едрите ще почакаат тук. Прекалено са тежки, за да заинтригуват местните крадци, а и привличат вниманието, в случай че някой успее да ги задигне. Отделът по антиките е обявил огромна награда за информация. И подробно е обяснил наказанието, което ще понесе всеки местен при опит за трафик на ценни вещи от потъналото английско съкровище. Фарнсуърт се обърна към Холдън:

— Като заговорихме за тежки неща, ти донесе ли нещо?

— Някои дреболии — отвърна Холдън и посочи към паркирания до плъзгащата се решетка „Фолксваген“. — Гюлета, верига от котва, сачми, ей такива неща...

Фарнсуърт погледна към колата под парещите лъчи на слънцето в ранния следобед.

— В такъв случай на чия помощ да разчитам за разтоварването и пренасянето на подводните съкровища?

Кейт погледна Холдън отстрани и се усмихна:

— Е, сега вече ти си на ход. Аз вече подписах декларацията за прехвърляне на отговорността и ти я прие. Споменатите морски съкровища са собственост на Короната, следователно са изцяло твои.

Той въздъхна при мисълта за предстоящата тежка работа в жегата. Обърна се към Фарнсуърт и каза примирено:

— Добре тогава. И докато работим, можеш да ми обясниш как тази година „Манчестър Юнайтед“ ще измъкне купата от „Арсенал“.

— Съвсем ясно е, че при такова владение на топката. — Гласът заглъхна, когато двамата изчезнаха вътре, оставяйки Кейт сама с кашоните, натъпкани със спасените от „Лунна роза“ ценности.

Ужасно много кутии и сандъци за неща, извадени при едно посредствено гмуркане. Но какво знам аз? Дядо никога не е държал особено на отломките от дърво и разбити глинени съдове. Ако тая организация е някакъв показател, значи запазването на историята излиза доста скъпо, си каза тя.

Помисли си, че си струваше всяко пени, но все пак не тя плащаше сметките.

— И точно затова ще спечелят... — говореше Фарнсуърт, докато се връщаше, за да натовари на носещата платформа гюлетата и кутиите със сачми.

Въпреки слабото му телосложение, очевидно се радваше на здрави мускули, защото не се задъхваше и не захвърляше товара с облекчение.

Холдън намести отгоре тежка верига за котва и измърмори нещо, но думите му бяха погълнати от дрънченето на метала.

Две жени от Сейнт Винсент влязоха през страничната врата и се отправиха към дългата маса за опаковане. Докато работеха, разговаряха помежду си на местен креолски, който галеше ухото като морски бриз, освен когато в речта им от време на време не се прокрадваха натрапчиви английски изрази. От онова, което Кейт успя да долови, ставаше ясно, че обядът им е бил почти толкова хубав, колкото и жената, която им го била сервирала.

Усети, че самата тя е ужасно прегладняла.

— Можеш да наблюдаваш опаковането, ако искаш — подвижна Фарнсуърт, като погледна часовника си. — Аз така или иначе ще остана, защото трябва да въведа часовете им и да заключа, след като свършат.

— Не е необходимо — отвърна Кейт и призна на Холдън, че е гладна като вълк.

— Да, наистина е време за обяд — съгласи се той и двамата поеха към изхода. Щом стигнаха до плъзгащата се врата, извика към Фарнсуърт: — Обади ми се веднага, ако някоя от алармите се задейства.

Без да вдига глава, мъжът кимна и махна с ръка.

— Чух гмуркачите да говорят за храната в местното кафене — подхвърли Холдън, след като се настаниха в прашния пикап. — Намира се само на километър оттук и се нарича „Дайв^[3] Ин“. Или предпочиташ нещо по-изискано?

— Давай да се гмуркаме — веднага се съгласи тя. — Там е евтино, вкусно и порциите са достатъчно големи, за да не ми се налага да готвя за вечеря. Просто ще доядем остатъците.

— Ами ако обядът е ужасен?

— Тогава и вечерята ще е ужасна.

Холдън още се смееше, когато Кейт включи на скорост и потегли, следвайки инструкциите му.

Когато излязоха от гората, небето беше сребристосиньо от горещината, а бризът почти не се усещаше. Плоски облаци се носеха лениво и хвърляха сенки върху повърхността на водата.

Районът, към който шофираше, можеше великодушно да се опише като полуиндустриален, евтин квартал на самия бряг. Деца се заливаха от смях, докато играеха на гоненица на обсипания с боклуци пясък, или се плъзгаха като малки тюлени в топлата вода. Заслушана в глъчката, Кейт усети как душата ѝ се отпусна. Спомни си времето, когато беше също толкова малка, смееше се и се забавляваше на брега, скачаше от стълбите на „Златна клонка“ сред трептящия зной в моментите на безветрие... И въпреки че тогава майка ѝ постоянно тичаше след нея със слънцезащитен крем и широкопола шапка, все още ѝ бяха останали достатъчно лунички, които да ѝ напомнят за онзи зной...

Жителите на Сейнт Винсент, повечето възрастни мъже и само няколко младежи между тях, бяха насядали под сенките на палмите и зелените дървета. Някои отпиваха от една и съща кутийка бира или режеха парченца манго с джобните си ножчета. Краят на работния ден приближаваше, въпреки че ако се съдеше по вида им, по-голямата част от тях изобщо не бяха похващали работа през последната седмица. Дори по-отдавна. Заетостта очевидно не беше сред най-важните цели в живота на острова.

Кафенето представляваше открито заведение с малка, избелява от времето барака, където готвачът и сериозните пиячи можеха да предпазват зачервените си очи от слънцето. Дори под дърветата беше задушно, особено след като безличният бриз съвсем изчезна. Транспаранти в лилаво, жълто и оранжево хвърляха цветни сенки върху различните маси и столове. Наоколо не се виждаше нито една жена, което не беше необичайно за подобно място в средата на деня.

Появи се сервитьорка, която не носеше тефтер и молив, още по-малко пък портативен електронен бележник. Препоръча им пикантна супа от морски дарове и ги уведоми какво още предлага готвачът: мешано задушено месо и риба, приготвена по всевъзможен начин, освен плуваща. След което попита какво ще пият. Кейт си поръча студен чай. Холдън кимна в знак на съгласие. Момичето се отдалечи с апатична грация, за която Кейт искрено му завидя.

— Дали това е вродено на момичетата от острова? — попита тя, когато отново останаха сами.

— Кое?

— Походката.

Холдън я изгледа озадачено.

— Говоря за сервитьорката — поясни Кейт. — Движи се толкова грациозно...

— Да, така е — усмихна се Холдън. — Това е резултат от разликата между пясъка и бетона, между босите и уморените обути крака. Времето на острова тече като в красив, забавен каданс. И у теб го има. Става все по-забележимо с всеки изминал ден.

— Ала аз не мога да се движа като газела.

Холдън вдигна огледалните слънчеви очила на косата си.

— Но е така. И ме предизвикваш да те нападам.

Многоцветният кристален блясък на очите му на фона на загорялото от слънцето лице ѝ подейства като ласка.

Кейт се изчерви и побърза да смени темата.

— Знаеше ли, че червената супа, която си поръча, върви с прекалено лютив пипер?

Той се усмихна закачливо:

— Очаквам я с нетърпение. За мен подправките са като червеникавата коса — нещо, което зарежда живота с особен пламък.

— Правиш го нарочно.

— Кое?

— Караш ме да се изчервявам — прошепна тя.

— Не, просто намирам това за очарователно.

— Нямахте да е така, ако се случваше с теб.

Той се засмя, улови ръката ѝ и я целуна, като прокара по нея езика си с бързината на змия.

— Изобщо не се държиш като благовъзпитан англичанин — отбеляза Кейт, дръпвайки пръстите си. Много бавно.

— Ако англичаните сме толкова благовъзпитани, за колкото ни смятат, как изобщо щяхме да се размножаваме?

— Като лежите по гръб и мислите за кралицата — обясни му невинно тя.

Дълбокият му, плътен смях накара другите клиенти да погледнат към масата им.

— Никога не съм опитвал тази поза. Не искаш ли да ми покажеш техниката?

Тя кимна закачливо и се предаде на забавната, чувствена страна на Холдън Камерън, оставяйки тревогите, страховете и надеждите си да се разтопят бързо, като ледени кубчета на тропически плаж. Никога не беше срещала мъж като него, който можеше да привлича, да вбесява и да очарова, без да губи и частица от интелигентността и осезаемата си животинска страст...

Бързината на сервирането и големината на порциите наистина заслужаваха препоръките на гмуркачите. Кейт погледна към виещата се пара от купчина ароматен ориз, черен боб, лютеница и пирамидата от риба, която беше толкова прясна, сякаш я беше уловила и приготвила сама. Вдъхна омайващия аромат на подправки и билки, примесен с дъх на канела и черен пипер, типичен за кухня,

представляваща проста, но заплетена смесица от вкусовете на много култури и страни.

В чинията ѝ имаше достатъчно за двама, дори за четирима души, стига да не бяха гмуркачи. Подносът пред Холдън можеше да нахрани шестчленно семейство и включваше огромна купа супа от морски дарове. Сервитьорката им остави още фруктиера с плодове, които сигурно бяха над два килограма, франзела френски хляб и кана студен чай. И една усмивка, ярка като тропическото слънце.

Холдън изчака Кейт да сложи в устата си първата хапка, преди буквално да се гмурне в купата. Ядеше спокойно, без да обръща внимание на потта, оставяща лъскави следи по челото и горната му устна. Ако кожата му беше по-бледа, сигурно върху нея щяха да избият червени петна.

— Пикантно е, а? — невинно попита Кейт.

— Можеш да опиташ — отвърна той и побутна огромната купа към средата на масата.

Тя загреба пълна лъжица, вдъхна аромата и я изгълта наведнъж.

— Ух, наистина люти.

— Сигурна ли си? — попита той сериозно, точно когато капка пот се стичаше по едната му буза.

Кейт бръкна отново, извади парченца от краб и октопод и задъвка с удоволствие. Хапна малко ориз и боб, за да потуши огъня в устата си и отново се захвана със супата, макар да не си я беше поръчвала.

— Останалата част от храната се съхранява по-лесно — обясни тя. — А супата е прекалено хубава, за да я оставим да се развали.

Развеселен, Холдън я наблюдаваше как яде, без да се притеснява от плъзналата по страните ѝ червенина от прекалено лютивите подправки. Премести стола си по-близо до нейния, за да могат и двамата по-лесно да стигат до купата. Парливата супа с парчета морски дарове бързо намаляваше, докато накрая попиха последните капки от дъното с няколко залька хляб.

Кейт се облегна назад и развя блузата си, за да се разхлади. Знаеше, че лицето ѝ е зачервено, но не я беше грижа.

Холдън попи потта от челото си с книжна салфетка, изпи наведнъж пълна чаша студен чай и се зае с онова, което сервитьорката

беше нарекла „мешано задушено месо“. Не беше попитал какво означава, а и момичето не намери за нужно да му разясни.

— Е, как е? — полюбопитства Кейт между две глътки чай, за да поохлади пламналите си устни.

— Отлично. Особено ярешкото. Говеждото е жилаво, но пък е много вкусно. Има и друго, което може да е от змия или змиорка, но е трудно да се определи след няколко часа готвене.

— Змия ли? Шегуваш се.

Той повдигна рамене.

— Нали ти казах, че ми е трудно да позная.

— И ти е все едно какво ядеш?

— Протеинът си е протеин.

Погледна я отстрани и се разсмя на ужасеното ѝ изражение.

— Трябваше ли да те предупредя, че имам по-малки сестри и братовчеди, както и по-голям брат?

— И си свикнал да ги дразниш. Изпитвам облекчение, че не съм от родата ти. — Понечи да го попита дали наистина е ял змия, но реши, че не иска да знае. На вкус можеше и да е добре, ала съзнанието ѝ се бунтуваше.

Набоде с вилицата хапка змиорка от соса, с който беше полята рибата, и задъвка с удоволствие. После погледна към Холдън, привлечена за пореден път от смеха му.

— Защо ми се подиграваш? — попита нацупено тя.

— Моля те да ми обясниш разликата между змия и змиорка.

— Едното влечуго го ям, другото не.

Той поклати глава и дояде остатъка от порцията си. След това налетя на няколко малки банана, залети със сок от зелен лимон, изпи още една чаша студен чай и се залови за ориза, боба и рибата.

Кейт наблюдаваше изумена как се храни, питайки се дали изобщо щеше да остане нещо за вечеря. Маниерите му бяха безупречни, ала въпреки това унищожаваше храната със скорост, която тя беше виждала само в обществените столове.

След още няколко минути той се облегна назад, отпи от третата чаша чай и се усмихна блажено.

Сервитьорката се върна с нова кана от ледената напитка, а в очите ѝ се четеше горещо одобрение на апетита му.

— Моля, предайте на готвача, че пикантната супа от морски дарове беше от най-добрите, които някога съм ял — каза ѝ той.

— Баба ми ще се зарадва. Рецептата е нейна. А майка ми пазарува само от най-добрите рибари и гмуркачи.

Холдън огледа откритото кафене.

— Много ли от тях се хранят тук?

Момичето се усмихна.

— Да. Баща ми и брат ми също са гмуркачи.

— А познавате ли някого, който да си търси работа? — попита Кейт.

— Ами те идват и си отиват — повдигна рамене сервитьорката. — Да не ви трябва човек за продължително пътуване?

— Не — отвърна Кейт. — „Златна клонка“ се занимава с вадене и спасяване на исторически ценности. По всяко време може да ни се наложи да използваме допълнителна работна ръка.

В мига, в който момичето чу името, започна да клати глава.

— Гмуркачите говорят. Те не харесват кораба ви. Казват, че е прокълнат.

[1] Камбуз — корабна кухня. — Б.а. ↑

[2] Специален документ, съдържащ подробни данни за кораба, товара, пътниците и екипажа, издаван за митническите служби при всяко слизание на сушата. — Б.а. ↑

[3] Дайв (англ. dive) — гмуркане. — Б.а. ↑

11.

Клаксон на скутер, който разгони кокошките от пътя, изпълни тишината, настъпила след думите на младата жена.

Прокълнат.

— Абсолютни глупости — весело наруши мълчанието Холдън. — На кораба няма нищо лошо, освен ниските заплати.

— Разбира се — отвърна сервитьорката с любезна усмивка. — Гмуркачите обичат да клюкарстват повече от жените. Искате ли още супа?

Холдън погледна към Кейт.

— Не, благодаря — отговори вместо него тя. — Но ще ви помолим за сметката и няколко кутии за останалата храна.

Сервитьорката кимна, влезе в занемарената кухня и се върна с ръчно написана сметка и найлонова торба, пълна с неравно подредени кутии. Холдън помогна на Кейт да изпразнят в тях чиниите, после плати, като остави хубав бакшиш.

Хванал пълната найлонова чанта в лявата си ръка и стиснал пръстите на Кейт в дясната, той я поведе към съседната пресечка, където бяха паркирали пикапа.

— Чудя се кой от гмуркачите е пуснал тоя долен слух? — попита тя, докато се настаняваше в задушната кабина на колата.

— Ако брат ти пази списъка на целия персонал, мога да пообиколя местните барове и да задам няколко въпроса — отвърна Холдън. — Не че има някакво значение. Слуховете са по-устойчиви и от плевелите...

Кейт се намръщи. Липсата на интерес към воденето на документация у брат ѝ беше почти толкова безнадеждна, колкото и към мелницата за слухове на местните гмуркачи.

Холдън я докосна по бузата.

— Не обръщай внимание. В този момент ние сме тук на почивка, забрави ли?

— Ние ли?

— Да, с теб двамата. Дори робите са получавали по един свободен ден от време на време.

Кейт въздъхна шумно и завъртя ключа в стартера. Два пъти. Фактът, че двигателят се включи след втория опит, я накара да се почувства по-добре. Погледна към Холдън и забеляза, че той натиска с пръсти челото си.

— Главоболие ли те мъчи?

— Не. По-скоро вцепенение от лютивата супа.

— Слава богу. А аз си мислех, че съм единствена.

Пътуваха в спокойно мълчание до квартирата, където металната работна лодка бе завързана към разкривения док. Мисълта да се върнат обратно на кораба не беше особено привлекателна.

За разлика от проблясващите бледи сенки на повърхността на водата.

— Знаеш ли какво ще направя? — попита тя.

Холдън я наблюдаваше с присвити очи, представяйки си ленив танц в леглото...

— Ще поплувам. — После, забелязвайки удивеното изражение на лицето му, додаде: — Ти не обичаш ли да плуваш?

— Това е второто ми любимо занимание.

Младата жена забеляза похотливите пламъчета в очите му, но не се хвана на уловката.

— Видях вътре допълнителен чаршаф, от който ще стане прилична плажна кърпа.

Ако беше казала „неприлична“, може би щеше да подхожда повече на настроението му, но той не възрази.

Влязоха в стаите си. Той се преобу в избелели черни бански, сгъна панталоните си с цвят какви във формата на импровизирана възглавница и зачака Кейт в коридора до входа.

Когато се появи и го видя, тя едва не изпусна тубичката със слънцезащитен крем. Беше прекарала много време в опити да забрави как беше изглеждал, когато го свари в стаята му, облечен само с плътно прилепнали слипове на светлината на лампата. Тогава беше възбуден.

Както и сега...

През тялото ѝ премина гореща вълна. Зърната ѝ се стегнаха, усети влудяваща топлина между бедрата си... Знаеше, че и той беше забелязал промяната. Гъста червенина плъзна по скулите му, която

нямаше нищо общо нито с пикантния обяд, нито с тропическото слънце.

— Сигурна ли си, че искаш да плуваш? — попита тихо Холдън.

— Винаги съм мечтала да си поиграя във водата с дракон. Гласът ѝ беше неузнаваем, едновременно умоляващ и приканващ.

— А, пак заговори за дракона. Започвам да ревнувам.

— От себе си ли, Холдън? Няма как жените да не са ти казвали колко си секси.

Той я дари с нежна усмивка.

— Ти си единствената, която мисли така. Но, изглежда, изобщо не си забелязала как пък мъжете гледат на теб с изплезени езици...

Кейт се засмя.

— Е, това не е вярно. Но дори да е, единственият език, който ме интересува, е твоят. — Смаяна от внезапната си дързост, закри очите си с ръце. — Прозвуча ужасно, нали?

Холдън все още се смееше, когато тя надникна между пръстите си. Приблужи се до нея и измъкна тубичката със защитния крем, който тя продължаваше да стиска в едната си ръка.

— Ще го обсъдим, докато те намажа с крема на местата, които не можеш да достигнеш сама — подхвърли нехайно.

— Трябва да те предупредя, че съм доста гъвкава.

Той ѝ отправи изгарящ поглед.

— Не ме изкушавай.

— Само казвам.

Холдън облиза устните си.

— Позволи ми все пак да ти помогна. Обещавам, че няма да те измъкна от този крещящо зелен бански.

Засега.

Кейт го изгледа с влудяващо невинни очи и пристъпи навън.

От гърлото му се изтръгна стон. Обещаващата ѝ походка се допълваше от съвършено оформения ѝ ханш.

Дали има лунички под тази еластична ивица зелен плат? Господи, надявам се. И нещо розово, потънало в топла, чувствена влага...

Прекрачвайки прага, тя се обърна и улови пронизващия му поглед, който я обгръщаше отзад.

— Да, знам, че е много голям, но какво да се прави.

Бавно, много бавно той срещна очите ѝ.

— Миличка, та той е идеален. Обхвана я отзад с ръце и я притисна леко, наслаждавайки се на топлината на гъвкавото ѝ тяло. — Дяволски перфектно задниче...

Беше толкова близо, че тя нямаше как да не усети големия, твърд член, притиснат към най-долната част на гърба ѝ. Тя отвори широко очи от изумление. Холдън направи едно бавно движение, след това я пусна.

Сред тишина, натежала от нещо недоизречено и недовършено, но пълна с очакване, той изцеди малко от крема с аромат на манго, разтърка го между дланите си и се обърна към нея:

— Вдигни си ръцете.

— Но чаршафът... Все пак сме отвън.

— Махни го.

С леко шумолене чаршафът се свлече в нозете ѝ.

Червенината по скулите му се сгъсти, докато оглеждаше съвършените извивки на тялото ѝ. Протегна ръце и започна да втрива крема по шията и раменете ѝ, плъзгайки дланите си все по-надолу, докато докосна горнището на банския.

— Аз...! Гласът ѝ заглъхна под допира на пръстите му, следващи очертанията на гърдите ѝ. — До там мога да стигна и сама...

— Значи и аз мога.

Потръпна, усетила, че улавя зърната ѝ и ги притиска нежно под тънкия плат на банския костюм. Когато миг след това се отдръпна, тя въздъхна.

— Прекалено много ли те мажа? — прошепна той.

— Да, така е... И недостатъчно.

Холдън се усмихна и изстиска още крем върху дланта си.

Кейт усети топлия му дъх и отново потръпна. Кожата ѝ сякаш беше станала ужасно чувствителна, стегната, откликваща дори на най-лекия допир. А той правеше точно това.

Докосваше я. Съвсем лекичко...

— Ще ме подлудиш — прошепна в ухото му Кейт.

— И ще бъде съвсем честно, защото ти вече ме накара да изгубя ума си...

Разпери широките си длани върху гърба ѝ и започна да втрива крема, плъзгайки ги надолу под долнището на банския, наслаждавайки

се на всяка извивка на сочната плът. Неохотно отдръпна ръце, изцеди още крем, отпусна се на колене и нежно като ласка започна да маже дългите ѝ бедра...

Със затворени очи Кейт усещаше всяко докосване като лек прилив на топлина, обещаващ идването на истинския огън.

А драконите умееха да си служат с огъня.

Когато най-после той приключи, нозете ѝ трепереха. Холдън плъзна дланите си от глезените до ханша, присви дългите си пръсти и се изправи пъргаво. Стиснал чаршафа в едната си ръка и тубичката с крема в другата, докосна с горещите си пръсти настръхналата кожа на нежния ѝ гръб.

— Е, вече си готова за слънцето — прошепна той.

Кейт беше готова за много повече от това, но все още ѝ беше останал достатъчно здрав разум да не го изрече на глас.

— Това ще ми е първият път в океана, откакто...

— Откакто родителите ти загинаха?

— Да. — Гласът ѝ беше толкова тих, че приличаше повече на шепот.

— Аз ще те пазя.

Тя го погледна с потъмнелите си тюркоазни очи.

— Трябваше да го направя още преди години. Защото морето ми взе толкова, колкото сама му дадох.

Холдън преплете пръсти с нейните.

— Хайде да си го върнем.

Кейт го поведе надолу към ивицата ослепително бял пясък, засенчен от листата на палмите, поклацащи се от лекия вятър. Той просна чаршафа пред тях, остави крема и панталона си в единия му край и зачака. Тя си пое дълбоко дъх, въздъхна предпазливо и се опита да насочи мислите си към мъжа до нея, който я караше да се чувства спокойна и уверена. И опита да забрави старите страхове от миналото. Срита настрани сандалите си и пое към водата.

Горещият пясък я принуди да затича към самия край на брега. От друга страна, водата беше толкова топла, че дори не усети първия досег с нея.

— Стъпалата ми едва не изгоряха — обади се зад нея Холдън.

— Водата става доста по-студена навътре, където придобива цвят на кобалт, и бързо се отдръпва от мястото, където някога е било

вулкан.

— Остров, роден от огъня и в същото време заобиколен от морето. Винаги съм се възхищавал от сблъсъка на противоположностите и деликатния баланс, който постигат. Като в сложен, бавен танц.

— Никога не съм мислила за това по този начин. Наистина това е равновесие, танц, който се променя всеки момент.

— Също като нас — отбеляза той и приглади червеникавата си коса. — Океанът и земята просто живеят във вечността, за разлика от двукраките едnodневки, наречени хора.

Кейт се усмихна и сви пръстите на краката си, наслаждавайки се на мекотата на пясъка при всяка крачка. Топлата плитка вода беше толкова чиста, че бе почти невидима. За момент се почувства разтворена между небето и морето.

Водата постепенно стигна над кръста ѝ.

Очакваше да изпита страх. Продължаваше да чака, когато пасаж от малки рибки се стрелна около глезените ѝ като пъстроцветни конфети, пръснати от вятъра. Миниатюрните перки погъделичкаха нозете ѝ и я накараха да се разсмее.

Застанал съвсем неподвижно, Холдън я наблюдаваше и за първи път успя да си я представи такава, каквато е била, преди трагедията да хвърли сянка върху тюркоазните ѝ очи. Не искаше нищо друго, освен да се наведе над нея и да изпие смеха ѝ като златисто вино.

Сякаш прочела мислите му, Кейт се обърна и протегна ръка към него.

— Ще ме държиш, за да не ме отнесе течението, когато стане подълбоко — подвикна и обви пръсти около неговите.

— До теб съм, Кейт.

Тя усети с цялото си тяло как някакъв друг страх я напусна. Страх, за който дори не беше подозирала.

— Винаги съм обвинявала морето — каза замислено младата жена. — Мразех го.

— Което е много по-лесно, отколкото да упрекваш родителите си, задето са се гмурнали, когато са били дяволски наясно, че е трябвало да останат на борда — спокойно отвърна той.

Пръстите ѝ около неговите се стегнаха.

— Откъде знаеш?

— Достатъчно добре е документирано, че са се спуснали под водата през нощта, когато наоколо е вилнеела тропическа буря.

Мина доста време, преди пръстите ѝ да се отпуснат отново.

— Така е. А да мразя морето беше много по-удобно, отколкото да ненавиждам тях, задето са постъпили толкова глупаво, толкова егоистично, когато са избрали блясъка на златото пред собствената си дъщеря. — Внезапно от устните ѝ се изтръгна приглушен звук. — А аз също съм себична в очакването си да бъда за тях по-важна от всичко останало. И от останките, които са започнали да търсят много преди да се родя...

— Да, това е „Лунна роза“ — тихо въздъхна Холдън.

Тя влезе още по-навътре, теглейки го след себе си. Като сянка, под самата повърхност се появи колония корали, стремяща се към светлината. Други корали браздяха водата с крехки, неуморни пръсти, като милиони и милиони малки ръце, просеци трошици живот.

— Искане ми се сега да имах маска, плавници и шнорхел — тихо каза Кейт.

Холдън беше достатъчно близо, за да я чуе.

— Твоите на борда на кораба ли са останали?

— Да, въпреки че няма полза от тях. Не съм ги докосвала от години. Сигурно вече са изгнили.

— Ще се изненадаш...

— Какво намекваш? — учуди се тя.

— При първата създаде се възможност прегледах шкафовете за екипировката. Това е най-бързият начин да прецениш доколко гмуркането е ефективно. Ако екипировката не се поддържа, цялото начинание е обречено на провал.

— Лари може и да е абсолютен невежа във воденето на документацията, но е истински магьосник по отношение на водолазните костюми и оборудването на гмуркачите.

— А също е и сантиментален. Намерих гардеробче с надпис „Кити“. Нещата вътре бяха в изряден вид, както всичко останало на кораба.

Кейт се препъна, но Холдън и съпротивлението на водата я задържаха права.

— Дядо — прошепна тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Винаги се е надявал, че отново ще се появя тук...

Холдън се усмихна половинчато.

— Твоят старец е изключителен инат.

Тя издаде звук, който можеше да бъде смях или ридание.

— И много стиснат. Въпреки това, когато родителите ми загинаха, взе ребридера^[1] на баща ми и го изхвърли зад борда.

— Което обяснява защо не намерих нито един в шкафовете. Реших, че причината е сравнително плиткото място, на което са заседнали останките.

— Не. Дядо не би позволил да ги качат на корабчето. Обвинява ги за смъртта на родителите ми.

— Защо? Всяка екипировка за гмуркане носи своите рискове. — И най-големият от тях е самият гмуркач.

— Лари му го повтаря непрекъснато — отвърна тя. — Това беше единственият път, който си спомням, когато си крещяха право в лицата. В крайна сметка брат ми запази своя ребридер. Заяви, че обичал тишината и свободата на движенията.

Холдън си помисли колко многото пъти беше използвал ребридер през нощта на места, където всяка следа от мехурчета беше покана да бъдеш обстрелван от враговете на повърхността. Ала фактът, че апаратът позволяваше продължителни гмуркания със съкратено време в декомпресия, беше голямо предимство.

Покрай тях се стрелна риба, преследваща плячка. За разлика от закръглените, пъстроцветни рифови рибки, по-едрите бяха с вретеновидна форма, обагрени в неестествено сребристосиньо и много по-бързи.

Докато Кейт наблюдаваше призрачния морски обитател, си даде сметка, че водата вече стигаше до гърдите ѝ. Беше доста студена, което означаваше, че отдавна бе напуснала плитчините, където слънцето затопляше морето до температурата на човешкото тяло. След още няколко крачки щеше да ѝ се наложи да плува.

И го направи.

Не знаеше какво точно бе очаквала, но със сигурност не беше внезапното оживление, което я обзе, когато течението и понесе с отдавна забравена лекота. Обзе я успокояващо, приятно усещане за свобода. Обърна се на гръб и се разсмя като дете, разлюляно от любящи ръце.

— Толкова ми липсваше всичко това — каза тя на Холдън, забелязала широката му усмивка. — Дори нямах представа. Как съм могла да не го осъзнавам?

— Морето е това, което направиш от него. Също като живота. Детето в теб го беше превърнало в дявол. Но възрастният винаги е по-разумен.

Той можеше още дълго да продължи да газии, но вместо това се обърна на една страна и заплува до нея. Ленивите движения на краката му само подчертаваха лекотата, с която се държеше на повърхността.

— Не мога да повярвам, че си се страхувал да влизаш в морето след травмата — подхвърли тя, без да откъсва очи от него.

И без да престава да го желае.

— Всеки път ми се повръщаше.

— Бил си с леководолазен апарат?

— Да. И това беше причината да ми се налага да преглъщам — отвърна той с кисела усмивка.

Смехът ѝ се понесе над лагуната като друга, различна слънчева светлина.

Холдън се отпусна след поредния мах с крака, внезапно осъзнал, че никога досега не беше изпитвал такъв покой, както когато я гледаше да се носи по течението на водата.

Тя е родена за това. Не за делови костюми, електронни таблици и напрежение в офиса..., отбеляза мислено той.

Докато я наблюдаваше, можеше дори да прости на брат ѝ, задето беше забъркал такава каша и бе принуден да я извика, за да спасява семейния им бизнес, който потъваше като кораб с огромни пробойни.

Не че неговите хора не бяха помогнали, предложеният от тях договор беше загробващ.

Ето защо от мен никога няма да излезе добър бизнесмен, продължаваше да размишлява той, като се стараеше да поддържа нейния ритъм. Да се възползвам от отчаяни хора за лично благодетелстване... Предпочитам отново да обезвреждам мини.

Веднъж наистина го беше направил.

Отблъсквайки се леко с крака, заплува бруст, после се обърна по гръб.

— Бедрото не те ли боли? — попита Кейт.

— Изобщо. Тук е много по-приятно, отколкото в силно хлорирания басейн, в който се провеждаше физиотерапията ми.

Тя се смръщи. Мразеше басейните, макар че плуването там беше по-добре от нищо.

— Спомням си, че вече те питах, но гмуркането липсваше ли ти?

— Гмуркам се с любов. Това е част от работата ми. А на теб?

За момент се чуваше само крясъкът на птиците и плискането на морската пяна върху скалите и кораловите колонии.

— Липсва ми — каза накрая, — но не съм готова. Още не. Вероятно никога няма да се реша... Не знам. Там долу няма нищо, без което не бих могла да живея.

Холдън не се опита да я разубеди, да я уговаря или да я накара да изпитва срам от страха си. Просто я следваше в прегръдката на морето, като от време на време се спускаше под водата, ако нещо на дъното привлечеше погледа му, но винаги се стараеше да остава достатъчно близо, за да може да я докосва. Понякога плуваше под тялото ѝ, за да го погали със своето, закачаше я и правеше всичко възможно, за да сподели удоволствието си от това да бъдат заедно във водата...

Дъхът ѝ секна, когато телата им се притиснаха едно в друго. Тя усети с бедрата си силната му възбуда. Гмурна се под повърхността и върна хлъзгавата ласка, оставайки под него, докато наистина не можеше да си поеме въздух.

— Можеш ли да стъпиш на дъното? — попита Кейт задъхано, но не поради продължителното стоене под водата.

— Ако си уморена, ще те изтегля на брега.

— Нямах предвид това — прошепна тя с натезал от желание глас. — Искрах да те целуна, без да се притеснявам, че ще се удавя.

Цветът на очите му се промени, той се впери напрегнато в устните ѝ.

— Ела по-близо. Ще те държа на повърхността.

Кейт заплува към него, той я придържа към себе си. Кожата му беше гладка, лъщеше на слънцето. Докато стоеше прав, мускулите му се стягаха и разпускаха под бронзовия загар. Капки вода като мрежа от ситни диаманти проблясваха и променяха цвета си с всяко негово вдишване.

После ръцете му се обвиха около нея и единственото, което тя усещаше, беше топлината и вкусът на целувката. Целият свят наоколо

сякаш изчезна. Искаше ѝ се да го обсеби, да се вмъкне някак в него, да опознае плътта и топлината му...

Леките стонове, които издаваше, сякаш плющяха като огнен бич върху разгорещеното му тяло. Той вземаше всичко, което тя му даваше, и настояваше за още и още, докато между тях не остана нищо друго, освен изпепеляващата страст.

Кейт смътно усети някакво движение, от което водата се разплиска.

— Обвий бедрата си около мен — тихо каза Холдън, без да откъсва устни от нейните.

Големите му силни ръце я прихванаха отзад и я повдигнаха. Само едно леко, спиращо дъха потъркване по дължината на члена му я накара да затрепери като лист. Тя сплете глезени около кръста и ръце зад тила му, като не преставаше да го целува по раменете и врата, сякаш се страхуваше, че нещо може да ги раздели.

Холдън сведе глава, прокара устни по извивката на шията ѝ и я захапа леко. Кейт изстена и се вкопчи в тялото му. Той я притисна още по-плътно към себе си.

— По кожата ти веднага остават белези — прошепна той. — Трябва да бъда по-внимателен.

Тя не отговори, само полуотворените ѝ устни се впиха в гладката му кожа, плъзнаха се по нея ожесточено, целуваха и смучеха... Мускулите му се стегнаха, тялото му потръпна.

— Трябва да спрем — задъхано заговори той. — Иначе няма да се овладея...

Кейт отвори бавно замъглените си тюркоазни очи. Въздъхна и допря устни до рамото му.

— Искам да усетя вкуса ти — прошепна и облиза стегнатата му кожа. — Навсякъде. Никога преди не съм искала. Не съм изпитвала необходимост.

Холдън беше сигурен, че сърцето му е спряло. После прескочи един удар и запрепуска лудо, сякаш тичаше сред горски пожар. Само че нямаше намерение да бяга. Тичаше право към огъня, за да изгори в него.

В нея.

Морето се бе вкопчило в тях, сякаш не искаше да ги пусне на брега.

Тя облиза от тялото му всяка капка солена вода, до която успя да достигне. Обожаваше топлината, вкуса, гладката му кожа, едва наболата му брада...

Всичко пред очите ѝ се завъртя, когато той я пое в ръце и я понесе към пясъка. Тя усети чаршафа да докосва тялото ѝ от тила до бедрата, отпусна се. Миг по-късно банският ѝ изглеждаше като купчина смарагди до късите му панталони. Недалеч от тях бяха захвърлени гащетата му.

Съвсем гол, той коленичи и я погледна, просто я погледна просната под себе си. Кожата ѝ имаше перлен оттенък, поръсен с малки златисти петънца.

— Очите ти — прошепна тя. — Толкова са красиви. Като на дракон.

Посегна към втвърдената му мъжественост, но Холдън улови ръцете ѝ и ги вдигна до главата ѝ. Заглуши лекия ѝ протест с нежна целувка.

— Мой ред е — прошепна глухо. — Чаках това от момента, в който те видях за първи път.

Преди тя да успее да проговори, усети върха на езика му да докосва луничките около нослето ѝ. Почувства го по скулите, по раменете и в гънката между гърдите си.

Устата му се плъзгаше по цветните петънца на едната ръка, после на другата.

Кейт се задъха, когато устните му проследиха извивките на гърдите ѝ, без да докосват най-чувствените места. Зърната ѝ се втвърдиха.

— Пропускаш нещо... — зашепна тя с дълбок, глух глас. — Ще ти покажа...

Забеляза червенината, плъзнала от гърдите към лицето ѝ. Много бавно тя свали едната си ръка и докосна лявото си зърно.

— Тук. Пръстите ѝ се придвижиха към дясното. — И тук.

Холдън наведе глава, докато дъхът му опари пламналата ѝ кожа, от което зърната ѝ се втвърдиха още повече. Засмука ги бавно, наслаждавайки се на вкуса и топлината им, докато ханшът ѝ започна да се повдига ритмично към неговия. Притисна я към чаршафа с тялото си, облян в пот от обзелата го страст.

Холдън усети, че напрежението в него бушува, като едновременно се отпуска и нараства. Жаждата му към нея беше все още там, изгаряше го дълбоко...

Тя понечи да му каже нещо, но думите ѝ се превърнаха във вик, когато устните му отново се обвиха около втвърдената плът, езикът му се заигра с нея, зъбите му я отведоха до ръба на желанията ѝ. Когато най-после се отдръпна, Кейт беше останала без дъх...

След това започна да целува луничките под гърдите ѝ, като галеше, лижеше и дразнеше нежната ѝ кожа. Едва наболата му брада я боцкаше влудяващо, спускайки се все по-надолу, докато неочаквано тя сграбчи чаршафа със свити юмруци.

— Там няма лунички... — простена Кейт.

Стенанията ѝ за миг преминаха в звънък смях, после тя отново се задъха и цялата затрепери.

Звънкият ѝ смях продължаваше да го удивлява. Беше правил секс и преди, но никога не бе желал да си играе с жената, да сподели с нея и смеха, и страстта...

Тя стисна с бедра главата му и отново простена, усещайки изгарящия допир на езика му между тях. Чувстваше го там, където никой преди това не я беше докосвал с устни. Той успя да се овладее, въпреки че собствената му нужда го изгаряше като мълния. Бавно, много бавно продължи да я лиже, да я гали с ръце, да ѝ казва без думи, че за него тя е най-прекрасната на света...

Премрежените ѝ очи се бяха впили в гъвкавото му тяло.

— Следващия път ще го направя аз... — прошепна тя.

— Кое, миличка? — задъхано попита той.

— Всичко. Искам...! — Гласът ѝ заглъхна, когато го усети да влиза в нея, да я разтваря, да я изпълва цялата. Единственото, което имаше сили да направи, беше да му се отдаде изцяло.

Започна да движи ханша си в ритъма на неговия див сексуален танц, очарована и възхитена. Останала без дъх, усети как тялото му се стегна, но той продължи да влиза и излиза от нея, докато накрая се изгуби сред искрите на собствения си екстаз...

Холдън се отпусна отгоре ѝ, като се подпираше на лакти, за да ѝ даде възможност да си поеме дъх.

— Не мърдай от мен — прошепна Кейт, като се опита да го задържи.

Останаха вкопчени един в друг, докато дишането им стана равномерно като ритъма, с който океанът нежно галеше брега. Дори след това не се отдръпнаха един от друг, обвити в тишина, дълбока и древна като огъня...

[1] Ребридер — акваланг, в който издишаният от водолаза въздух частично се пречиства с въглероден двуокис, смесва се с повече кислород и се вдишва отново. — Б.а. ↑

12.

Кейт разтърка мократа си коса с кърпа и погледна към прашното огледало, заковано точно над мивката. От него очите ѝ я гледаха ненаситни, доволни, пълни с почуда.

Дали и той се чувства по същия начин?

Едва не се разсмя от наивния си въпрос. Холдън беше истински мъж. Наслаждаваше се на секса и правеше всичко възможно да достави същото удоволствие и на партньора си.

Наслаждавай се поне докато продължава, каза си тя.

А това щеше да трае до момента, в който новият ѝ любовник унищожеше семейния им бизнес.

Още едно нещо, върху което нямам контрол.

— Намръщена си — отбеляза Холдън от прага на малката баня.

Кейт изглеждаше много апетитна в шорти и горнище без ръкави. Надяваше се да я види съвсем гола. Скоро...

И изведнъж той зарецитира с дълбокия си плътен глас:

— Остави любовника да бъде безчестен, луд, отнесен. Някой здравомислещ ще се тревожи, когато нещата тръгнат зле. Остави всичко на любовника.

Думите му отекнаха на фона на червеното угасващо слънце.

— Красиво е — каза тя. Като теб.

— Руми^[1] ми правеше компания през дългите нощни дежурства.

— Руми?

— Суфиски мистик и поет. — Холдън дръпна кърпата и започна внимателно да подсушава косата ѝ. — Бил е също така пуцун от областта, която днес наричаме Афганистан.

Тя срещна погледа му в огледалото и усети, как сърцето ѝ бавно, лениво потръпна. Той беше само по къси, тъмни панталони. Останалото беше спираща дъха златистокафява кожа, опъната върху стегнати мускули. Знаеше, че трябва да се отдръпне, да стои настрана, да не поема риска да преживее отново болката, която беше изпитала на

седемнайсет години, когато светът ѝ се бе сринал и се бе превърнал в кошмар.

Вече не съм на седемнайсет. Не се страхувам от тъмното, от бурята и от самотата. Не бягам от нещо, което е винаги пред мен, накъдето и да се обърна.

— Остави всичко на любовника — повтори тихо Кейт. — Мислиш ли, че светът ще го позволи?

Холдън се усмихна тъжно.

— Съмнявам се. Точно затова трябва да вземеш нещата, които ти се дават в момента, и да ги запазиш колкото може по-дълго.

— Но това няма да продължи дълго, нали?

— Зависи от любовниците. — Той остави кърпата настрана. — С теб ми беше много, много хубаво. И искам още. А ти?

Споменът я накара да потръпне.

— Да. И аз...

В настъпилата тишина той леко се усмихна.

— В такъв случай хайде първо да заредим машината — каза той и нежно я погъделичка по шията, — защото съм гладен като вълк.

Тя се зае да приготвя чая, а Холдън претопли боба и ориза. Докато подреждаше плодовете в нащърбената чиния, попита:

— Да стопля ли и рибата?

— Просто я сложи върху ориза и боба — обясни Кейт. — Ще поеме от топлината и няма да изгуби вкуса си от допълнителна обработка. Чая сладък ли го искаш?

— Този път сладък. Изглежда имам нужда от калории, все едно съм се гмуркал.

— В нечии обятия — подхвърли тя, без да се замисли. Когато думите стигнаха до съзнанието ѝ, по лицето ѝ плъзна червенина.

Той се засмя тихо и докосна пламналата ѝ буза.

— Точно това правих. Между другото, беше едно от най-приятните неща, които някога съм вършил, благодарение на отзивчивата ми, всеотдайна партньорка в гмуркането.

Кейт не престана да разбърква захарта в чая, докато спокойствието ѝ не се възвърна. Храниха се мълчаливо, като изядоха остатъците от обяда и се заеха с плодовете. И двамата приемаха тишината с лекотата на хора, които нямаха нужда да говорят, за да се чувстват живи.

Накрая тя се изправи и уморено каза:

— Трябва да прекарам малко време на компютъра. Фарнсуърт не ти ли е изпратил някакво съобщение?

— Какво например?

— Ами, дали генераторът още работи.

Той измъкна телефона от джоба на панталона и натисна няколко бутона.

— Нито дума за генератора. По-леките ценности са отпътували преди няколко часа. Новият гмуркач е напуснал. Решил, че надницата му за един ден е напълно достатъчна, за да не изтрезнява през следващите два, три. Дядо ти е откарал „Златна клонка“ за зареждане, купил е още няколко цилиндъра с кислородна смес и резервни части за генератора. Всеки момент ще пусне отново котва в зоната за гмуркане.

— Обзалагам се, че Лари веднага се е запътил към някой от постоянните свърталища на гмуркачите или вече е там — подхвърли Кейт. — И се опитва да уговори някого да се захване за работа, вместо да се налива по цял ден.

— Няма да е лесно, особено като се носи мълвата, че корабът е прокълнат. Гмуркачите са много суеверни.

Тя само поклати глава.

— Брат ми няма умора. Е, поне на Минго и Луис може да се разчита.

— От колко време работят за „Лунна роза“ ЕООД?

— Чакай да проверя. — Кейт взе компютъра си и разчисти място за него върху тесния плот. С присвити очи прегледа набързо малкото информация, която беше успяла да събере и да систематизира в собствена база данни. — Дошли са веднага щом откритите останки са били изчистени от наносите и натрупванията, така че са на кораба по-дълго от всеки друг гмуркач, с изключение на Лари.

— Което ги прави основни заподозрени в случай на кражба. — След Лари.

Тя рязко вдигна глава.

— Защо?

— Работят сред останките от момента, в който са открити. Не са напуснали работата си, въпреки слуховете за проклятието върху кораба. Като нищо може сами да са ги разпространили, за да държат далече конкуренцията.

— Знам, че Волкърт е свиня и при него единственото сигурно нещо е следващото му ядене, но дигиталните данни не показват нищо подозрително за никого от гмуркачите.

— Данните може да са подправени — спокойно възрази Холдън. — Пясъкът и тинята може „случайно“ да са били изхвърлени нагоре, за да закрийт камерите, докато гмуркачите скрийт някои дребни находки, от които да се отърват след края на операцията. А такива вещи лесно се пласират на брега.

— А нима това е възможно? — ахна Кейт.

— Аз проверявам екипировката, но не и различните дупки по тялото. — Холдън се разсмя. — Ако можеш да си видиш изражението. Бъди благодарна, че не ти се налага да се притесняваш за диамантените мини в Южна Африка. Хората са изключително умни маймуни.

Кейт понечи да каже нещо, но само поклати глава.

— Даже ако гмуркачите пъхат разни неща в задниците си, няма как да го докажем. Освен, разбира се, ако не хванеш някого със стоката.

— Така е.

— В такъв случай, дори никой да не краде, пак няма как да се докаже. За сметка на това можеш да унищожис „Лунна роза“ ЕООД единствено на базата на голи подозрения, само защото не е намерено нищо от онова богатство, което исторически се предполага, че лежи сред руините на потъналия кораб.

— Да — потвърди Холдън. — А Чатъм е точно негодникът, който би го направил с удоволствие. Много по-удобно е да се очерни семейство Донъли, отколкото сам да се залее с катран, като осигури достатъчно пари, за да се финансира изваждането на останките.

— Значи ние сме били прецакани още в момента на подписването на договора — мрачно заключи тя.

Ние. Дори след толкова години отсъствие, все още се смята за част от семейния бизнес. Дали ще имам възможност да я убедя, че може да има „нас“, преди цялата тая каша да ни отнесе?, мислено отбеляза Холдън.

— А сега кой се мръщи? — попита Кейт.

— Мен ли имаш предвид? — Той се изправи и започна да разчиства чиниите. — Сигурно е заради пикантната храна. Колкото до

останалото. Да, трудно ми е да си представя Лари да излезе от тая игра на страната на печелившите. Съжалявам, мила.

— Ти не си виновен.

Устните му се изкривиха в гримаса, която беше прекалено мрачна, за да мине за усмивка.

— В интерес на истината, аз съм в ролята на вестоносец и екзекутор. А това би се приело трудно дори от мъдрец.

— Няма как да знаеш със сигурност. Предстоят още много гмуркания, разполагаме с още време да се открие достатъчно, за да се задоволят очакванията на Отдела и да се спаси репутацията на Лари.

Никак не му се искаше да бъде човекът, който ще угаси надеждата в очите ѝ, като ѝ посочи, че между възможно и вероятно рядко имаше надежден мост.

— Дано да се окажеш права.

— Говориш искрено, нали?

Холдън кимна.

Облекчението, което я заля, я направи малко безразсъдна. До този момент не беше осъзнавала колко много означаваше за нея именно той да желае крайния успех на операцията по спасяването на антиките.

— Каква красива усмивка...! — Холдън се приближи до нея. — Благодаря ти за доверието. Съмнявам се, че брат ти ще го сподели. Още по-малко пък дядо ти.

— Те са уплашени.

— И имат основателна причина да бъдат.

Кейт затвори очи за момент.

— Точно затова ти повярвах. Не спестяваш жестоката истина и не се опитваш да им хвърляш прах в очите.

Холдън я изгледа продължително.

— И пак затова повечето хора биха ме намразили.

— Пропиях прекалено много време от живота си, криейки се от истината за смъртта. Родителите ми загинаха. Опитах се да ги спася. И се провалих. След това избягах.

— Любов моя — меко каза той и прокара пръсти по скулите ѝ, — тогава си била дете. Но дори и да беше по-голяма, нямаше да можеш да промениш ситуацията. Най-вероятно нещо не е било наред с ребридера на майка ти. Изгубила е съзнание, изпуснала е мундщука и е

вдишала вода. Баща ти не е успял да я изтегли навреме на повърхността, за да я спаси и докато се е опитвал, е забравил за завоите. Кое то се е оказало фатално. Цяло чудо е, че изобщо си могла да го изтеглиш на работната платформа. Виждал съм мъже в конвулсия и знам колко е трудно да се пребориш с мускулните спазми.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но не каза нищо.

— Дори на „Златна клонка“ да имаше барокамера — продължи Холдън все така предпазливо, но и безмилостно, — не би могла да го качиш на палубата сама в бурното море. А и при всички случаи щеше да бъде късно. Мехурчетата с въздух в сърцето винаги водят до летален край.

Една сълза се плъзна по бузата ѝ и спря в ъгълчето на устата.

— Направила си това, което щеше да свърши опитен мъж, два пъти по-тежък от теб и поне четири пъти по-силен. Измъчва ме мисълта, че през цялото време си живяла с чувство за вина. И при положение, че си нямала и най-малък шанс за успех. Боли ме да слушам как крачиш из стаята, когато спомените ти не те оставят на мира.

— Откъде знаеш? — прошепна тя.

— Посттравматичният шок е нещо естествено в районите на военни действия. Съществува и в нормалния живот, въпреки че не му обръщаме внимание. Преживяла си истински ад в нощта, когато са загинали родителите ти. Поне ми позволи да спя до теб, за да знаеш, че не си сама, когато се събуждаш, обзета от паника.

— Караш ме да изглеждам като дете, търсещо утеха след поредния си кошмар.

— В кошмарите си ние всички сме деца.

Тя се загледа в постоянно променящия се цвят на очите му, които на светлината на лампата изглеждаха по-скоро златисти, отколкото зелени или сини. И в тези необикновени драконовски очи се спотайваше неговият несподелен кошмар.

Не беше единствената, преследвана от сънищата си.

Нямаше как да промени миналото. Не можеше да поеме товара на провала от раменете на брат си, нито да спаси дядо си от промените и възрастта. Ала можеше да си подари още няколко часа, през които да се почувства истински жива в обятията на този невероятен мъж.

Можеше да измъкне нещо от останките на мечтите си, да извади нещо ценно от дълбините на кошмарите...

— Да — въздъхна Кейт и се вгледа в устните му. — Спи до мен.

Улови ръката му и го поведе към стаята си. Леглото беше тясно, чаршафите бяха опънати, светлото одеяло беше сгънато в долния край. Тропическата нощ се обливаше в лунна светлина, а през зеленината, обгръщаща всичко наоколо, проблясваха няколко звезди.

— Не е необходимо да е всяка нощ — прошепна Кейт повече на себе си, отколкото на него. — Но в тази имам нужда от теб.

Той се отпусна върху леглото, като я повлече със себе си, обърнат с лице към нея, обвиняйки я с дъх на море, на живот, на мъж...

Кейт се наведе над него и вдъхна дълбоко.

— Ето, това съм пропускала през цялото време, без дори да го осъзнавам — каза и долепи устни до шията му. — Как е възможно? А можеше и никога да не те срещна. Изпълни ме така, че да не ми липсваш, когато си отидеш.

Холдън прошепна името ѝ, почти страхувайки се да диша, за да не измести сегашния момент с нея към несигурното бъдеще. Грубите му пръсти проследиха очертанията на веждите ѝ, на скулите, на устните. Тя опита с език вкуса им, като стенеше от удоволствие и го докосваше в отговор. Тялото му беше стегнато, топло, изпълнено с живот, и я караше да го желае с цялата си душа.

Не разбраха кога започнаха да се целуват. Нямаше минало, нямаше бъдеще, съществуваше само сегашният момент и нестихващото ѝ желание. Сега знаеха какво ги очакваше. И искаха още повече. Езиците и устните им се преплитаха, дишането се ускоряваше, пулсът биеше с отколешния ритъм на страстта, чийто пламък ги обгръщаше все по-плътно.

Ръцете му бяха нежни и тежки върху раменете и извивката на гърба ѝ, пръстите му се плъзгаха надолу към подгъва на ризата.

Колкото и да ѝ се искаше да усети допира му върху голото си тяло, тя го спря.

— Първо ти.

Притисна се към него и започна да движи ръцете си, наслаждавайки се на стегнатите мускули и загорялата кожа. Той изчака да разкопчае късите му панталони и сама да открие колко силно я желаше. Тя се залови трескаво с колана, но пръстите ѝ не се

подчиняваха на разума, а единствено на нуждата ѝ да се потопи в топлината му...

— Сигурна ли си, че искаш да съм пръв? — попита той, подлуден от ласките ѝ.

— Обичам да те усещам. Освен това имам желание. Необходимо ми е да те гледам. — Протегна ръка през него, за да включи нощната лампа до леглото си, но единственото което успя да хване, беше малкото фенерче, което държеше, в случай че токът спреше.

— Може ли да ти помогна? — попита Холдън, след като си оставаше все така тъмно, докато плъзгаше ръце под тениската ѝ.

Щом пръстите му уловиха втвърдените ѝ зърна, тя се изви към него задъхана. Лъчът на фенерчето пробягна няколко пъти по тавана.

— Ти си измамник — прошепна, почти останала без дъх.

— Така ли? Покажи ми.

Конусовиден сноп светлина се плъзна по стената и освети гърдите ѝ в момента, в който той посегна да ги погали. Зърната ѝ щръкнаха все повече под допира му. Усещаше топлината под дланите си, когато тя започна да движи фенерчето.

— Задръж го така — нареди той с натезжал от страст глас.

Много бавно съблече избелялата тениска и гърдите ѝ останаха открити. Дори бледата светлина не можеше да прикрие пламналата плът, жадуваща за ласките му.

— Холдън...

Езикът му докосна приканващата розовина на зърното ѝ. Нежната милувка накара ръката, стиснала фенерчето, да потрепери. Очите му отразяваха светлината, вперени в бързо повдигащата се от ускореното дишане гърд. После наведе глава, пое твърдото зърно в устата си и го засмука. Гореща вълна се разля из тялото ѝ при вида на едва наболата му брада, която влудяващо боцкаше кожата ѝ.

Част от нея усещаше, че трябваше да се засрами от напористите му, пропити с откровената сексуалност действия, от трескавите пръсти, които търсеха другото зърно под измачканата ѝ риза, докато цялата ѝ гърд се озова открита пред погледа му, издавайки копнежа ѝ по него.

— Прекрасно — прошепна той, без да престава да гали кожата ѝ.

С другата си ръка насочи към нея фенерчето, в което се беше вкопчила, в интимна игра на светлина и сянка.

— Свали си слиповете — помоли тя.

— Нека първо да взема фенерчето.

— Не! Гласът ѝ беше дълбок и решителен. — Сега е мой ред да раздавам заповеди.

Очите му проблясваха на отразената светлина, когато се изправи и започна да се съблича. Срита дрехите настрана и застана до леглото. Подчини ѝ се да не я докосва, макар че изгаряше от желание. Не знаеше какво ще направи непредсказуемата Кейт...

Тя тихо изстена, щом лъчът на фенерчето мина по раменете, гърдите, спусна се по голото му тяло и освети втвърдения член.

— Знам, че от мъжете не се очаква да са красиви — каза шепнешком, — но ти си невероятен.

Забеляза нарастващата му възбуда и блестящата перлена капка, появила се върху главичката му. Много бавно се наведе напред, стискайки фенерчето, докато вкушваше с върха на езика си смесицата от сол и мъжественост. Вкусът на живота. Фенерчето се изплъзна от пръстите ѝ. Беше намерила нещо, по което малката ѝ ръка се плъзна с много по-голямо удоволствие.

Холдън видя рязкото движение на лъча и фенерчето изтрополи на пода. За момент освети лицето на младата жена, която докосваше най-чувствителната част от плътта му, а след това я поемаше с топлите си, влажни устни. Тя наистина беше красива. Той въздъхна през стиснати зъби и напрегна цялата си воля, за да не свърши още в тази секунда.

Тя попиваше всичко с уста, изплъзнало се от контрола му, и продължаваше да стене от удоволствие.

Холдън усети, че целият се облива в пот. Чувстваше напирания оргазъм почти като физическа болка. Бавно, много бавно се освободи от нея, без да обръща внимание на недоволството ѝ.

— Остани, харесвам вкуса ти — простена Кейт.

— Личи си. Направо ме убиваш, любов.

Погледна го с премрежен поглед и целуна върха на члена му.

— Ще бъда нежна, обещавам.

— Но не и аз.

Когато се наведе към нея, светлината на падналото фенерче угасна.

— Не се притеснявай, всичко тепърва предстои — отвърна той и само с едно движение сложи презерватива.

— Но... — прошепна тя и гласът ѝ се извиси в писък, щом усети късите панталони и бикините да се свличат по краката ѝ.

Изстена и повдигна нагоре ханша си, докато дългите му пръста проверяваха готовността ѝ.

— О, играта ти е харесала — тихо отрони той с глас, натезал от страст.

Усети я гореща и хлъзгава, когато инстинктивно стисна пръстите му в очакване на нещо повече.

— Цялата тази прекрасна розова плът, влажна заради мен... — тихо каза той. — Бих искал да заровя езика си в теб, но толкова ме възбуди, че едва ли ще успея да се въздържа след първите няколко тласъка.

Тя разтвори бедрата си още по-широко.

— Сега, Холдън! Веднага!

— Или какво? — подразни я той.

— Аз ще... — гласът ѝ премина във вик и тялото ѝ се изви и конвулсии около пръстите му.

Холдън рязко влезе в нея насред оргазма ѝ, като не преставаше да я гали. Младата жена се гърчеше, викаше и се извиваше около него, поемайки го дълбоко, навлажнявайки го с тялото си, докато мускулите му се стегнаха и той стигна до края. Трепереше, стенеше и шепнеше името ѝ, отдавайки ѝ се изцяло, докато не му остана нищо, дори дъх...

Мина доста време, преди някой от тях да помръдне. Накрая Холдън вдигна глава.

— Искаш ли да си вземеш още един душ?

Тя измърмори нещо, което по-скоро приличаше на отказ. И се раздвижи в знак на протест, щом усети, че излиза от нея. Той се измъкна от ръцете ѝ, целувайки нежните ѝ малки пръсти.

— Тихо, любов моя... Ще се върна, преди да си заспала.

Кейт изсумтя недоволно и се сви по-дълбоко между измачканите чаршафи. След няколко минути Холдън се появи, придърпа завивката върху тях, привлече я към себе си и двамата потънаха в сън.

[1] Мевляна Джалал ал-Дин Мухаммад Руми (р. 1207 г. в град Балх, Източна Персия, днешен Афганистан — п. 1273 г. в Кония, Инокийски султанат, днешна Турция) — персийски поет и суфиски мистик. — Б.а. ↑

13.

Събуди я настойчивият звън на мобилния ѝ телефон. Шумът, долитащ през тънката стена, подсказваше, че Холдън си взема душ. Навън все още беше тъмно, въпреки че птиците вече чуруликаха между дърветата, съобщавайки за предстоящия изгрев.

Кейт включи страничната нощна лампа, преди да прекрачи непохватно разхвърляните по пода дрехи. Споменът за отминалата нощ я накара да се усмихне.

Тя вдигна телефона и рече сънено:

— Здравей...

— Знам, че е много рано — разнесе се в слушалката гласът на Лари, — но исках да те хвана, преди да дойдеш на кораба.

— Е, хвана ме — отвърна му с прозявка. — Какво е станало?

— Искам да отидеш до дока за зареждане и да провериш дали вторият тендер е там. Ако не е в пристанището, наеми друг за няколко дни.

— Защо ти е... — Тя млъкна, осъзнала, че линията е прекъсната.

Лари беше затворил.

— Нещо не е наред ли? — попита от прага Холдън.

Беше напълно облечен, но все пак изглеждаше много изкустителен. Спомените от вчера се втурнаха като гореща вълна в нея.

— Нямам представа. Брат ми иска да отскоча до яхтклуба и да се огледам за тендера на „Златна клонка“. В случай че го няма, да наема друг.

— А какво е станало с нашия?

Кейт поклати глава.

— Още нещо, което не знам. Лари се разпореди набързо и затвори телефона.

— Странно...

— Пълна мистерия — съгласи се тя и повдигна рамене. — Но на него напрежението никога не му е понасяло, освен когато е под водата. Напоследък е толкова уморен и разпилян, че не ми се вярва изобщо да

се гмурка. Или да пие. — Но това не беше нещо, за което ѝ се искаше да говори.

Холдън попита предпазливо:

— А дали наистина има избор?

Тя прехапа устни.

— Не. Не и ако иска бизнесът ни да оцелее. Докато си взема един бърз душ, ще приготвиш ли плодове и хляб, за да закусим на път към града?

— Само срещу една целувка.

— Ако те целуна сега, на Лари ще му се наложи да чака до обяд.

Усмехнат, той тръгна да приготви закуската. Когато Кейт припряно излезе от банята, вече я чакаше до входната врата с обичайния си сак и торба с храна. Бързо се качиха в работната лодка и се отправиха към главното пристанище, където баровете, кафенетата и доковете за зареждане сякаш я очакваха като стари приятели. Гледката откъм водата създаваше впечатлението, че всички сгради са се облегли една на друга.

След половинчасово обикаляне из различните места, където би могъл да е оставен тендерът, Кейт реши, че наемането на друг ще им спести ценно време. Единственият наличен беше малко по-малък от този, който беше изчезнал мистериозно. Холдън ѝ помогна да го завържат за теглича на работната лодка, преди да се отправят с умерена скорост към зоната за гмуркане.

Щом „Златна клонка“ се очерта ясно на хоризонта, Кейт вече не можеше да не обръща внимание на обзелото я напрежение. Не знаеше каква е точно причината, ала беше сигурна, че нещо не е наред. Дори когато дядо ѝ обръщаше чаша или две повече вечер, а брат ѝ кръстосваше поглед от умора, нито един Донъли не би оставил едрото оборудване там, където не му е мястото.

Никой не се появи, докато се опитваше да привърже лодките към кораба. Холдън взе сака и въжето и пъргаво се качи на палубата.

— Лари? — извика Кейт. — Дядо?

Единият от двамата братя испанци затътри крака откъм кухнята, точно когато Холдън завързваше работната лодка. Луис имаше вид на човек, получил току-що неочакван удар и все още опитващ се да разбере защо. Забеляза наетия тендер зад „Златна клонка“ и изражението му стана още по-объркано.

— Минго не беше ли на брега? — попита той. — Не го ли срещнахте?

— Нямаме представа къде е — отвърна Холдън и се обърна към Кейт: — Донеси и двата ключа.

Тя се поколеба, после пристъпи утвърдената семейна практика и извади ключа от стартера. Този от наемния тендер беше вече в джобата ѝ.

Откъм предната част на кораба се чуха приглушени крясъци, последвани от трясък на стъкло и метал.

— Къде са всички? Къде е брат ти? — извика Кейт разтревожено, като се качи бързо на борда.

Мъжът поклати тъжно глава.

— Минго си тръгна.

— Тръгна ли си? Защо?

Луис повдигна рамене.

— Това корабче е прокълнато. Взе си багажа и хвана първия попаднал му тендер. Отиде в града. Искаше да вземе и мен.

— Кога стана това? — Холдън пристъпи към него достатъчно близо, за да провери дали дъхът му не вонеше на алкохол. Нищо свежо. Може и да беше лежал като пън в леглото си през нощта, но поне в момента беше съвсем трезвен.

— Докато съм спал.

— Очевидно брат ти е замислил акцията — отбеляза той. — Или е бил пиан. Защо ще взема екипировката и платформата, ако няма намерение да се гмурка сам?

Луис поклати глава.

— Може би Лари знае. Ала и той спеше. Старецът също.

— Минго има ли навика да се гмурка сам или пък да си тръгва по средата на някоя акция?

— Той винаги прави каквото си поиска. Изглежда му се е прищяло да се потъркаля с някоя женска. Може аз пък да взема новата лодка и също да отида да се позабавлявам на брега.

— Никой няма да ходи никъде, докато не разнищим до дъно тази история — отсеке Холдън. — Ключовете и на двата тендера не са в стартерите, така че, освен ако не ти се иска да преплуваш няколко километра, ще ти се наложи да останеш.

Испанецът го изгледа упорито.

— Щом ти ходиш на брега, и аз ще ходя.

— Ще поговорим за това, когато научим какво става тук...

Кейт ги остави да се разберат. Шумът откъм носа на кораба ставаше все по-силен. Ужасната тупурдия тресеше палубата. Обърна се и тръгна по посока на крясъците. Усети, че Холдън я следва, но не забави крачка. Лари почти никога не се караше с дядо им, но по всичко личеше, че в момента се случваше точно това.

Вратата към капитанската кабина беше отворена. Вътре двамата Донъли се бяха вторачили един в друг.

— Нали ти казвах, че Минго ще ни вкара в беля! — крещеше старецът, като си поемаше дъх на всяка сричка.

Лари се беше отпуснал до масата, подпрял лакти върху коленете и обхванал главата си с ръце. Обичайната му шапка на „Атланта брейвс“^[1] висеше от едната му длан като мръсно, вдигнато наполовина знаме.

— Той ще се върне — каза уморено. — Винаги се връща. Предупредих те, че има навика да изчезва без предупреждение.

— Престани да наемаш кръшкачи! — сопна се дядо му. — Дори да са най-добрите гмуркачи, когато дойдат за първи път, в крайна сметка всички вършат повече работа за някой друг.

— Не се притеснявам толкова за него, колкото за останалите. Особено за Раул... — отговори Лари с пресипнал от викането глас.

— Не се притесняваш ли? За главния ни гмуркач? — възмути се старецът. — Синко, дори тук да разполагаме с цяла армия, без поне двама гмуркачи, можеш да целунеш старото корито за сбогом. Разпери ръце, показвайки цялата палуба на кораба. — Ето какво е било това за теб през цялото време — една игра!

Холдън наблюдаваше как Кейт застана между тях.

— Дядо — подхвана спокойно тя, — какво се е случило? Луис ми каза някои неща, но не мога да схвана връзката.

— Онова копеле Минго се е измъкнал посред нощ. Никой не знаеше, докато не забелязахме, че тендера го няма. Ако видя даже една драскотина върху лодката, така ще го сритам по задника, че очите ще му изскочат...

— От списъка, който видях вчера — продължи предпазливо Кейт, — разполагаме поне с още трима гмуркачи на борда. И то, без да броим Лари.

Старецът изрече нещо, което тя предпочете да се направи, че не е чула. Загледа се продължително в нея, а след това се обърна към прозореца, зад който бурята нито се разразяваше, нито се оттегляше.

— Разполагаме с Луис и мен — наруши мълчанието Лари. — Малкълм откара останалите на брега със скутера, след като отказаха да слязат под водата тази сутрин. Казаха, че цялото това гмуркане било...

— Прокълнато — прекъсна го Холдън. — Чухме го в града. Глупости, естествено, но хората обичат да клюкарстват. Екипировката, която е взел Минго, негова ли беше?

— В по-голямата част. Лари разтърка очите си. — Половината от компютъра, който се слага на китката на водолаза, е наша. Другата я откупи с част от заплатата си. Кислородните бутилки също са наши, но какво от това? Ще се върне, щом му свършат парите. Не се е случило нещо чак толкова необичайно — додаде и изгледа отстрани дядо си. — Гмурка се тринайсет, четиринайсет дни и после го засърбява за жена и денонощен запой.

— Тогава защо нае мързеливото копеле? — изсумтя недоволно старецът.

— Защото щеше да работи за нас — процеди през стиснати зъби внукът. — Мизерната заплата и премиите, платени от джобните, не са кой знае каква примамка.

Кейт погледна към него:

— А другите гмуркачи напуснаха ли, или просто окупираха баровете в града?

Лари повдигна рамене.

— Трима напуснаха веднага. Четвъртият, Раул, настоя да отиде да намери Минго. Какво можех да направя? Да ги натръшкам на палубата и да ги завържа ли?

През отворената врата откъм водата нахлу внезапен порив на вятъра, натежал от влага и изненадващо хладен. Той, както и болезненото напрежение в бедрото подсказаха на Холдън, че атмосферното налягане е започнало да пада. Това, разбира се, не означаваше, че бурята най-накрая беше набрала достатъчно мощ, за да се превърне в проблем, но пък и усилващата се болка не беше добър знак.

— Работата е там, че разполагате само с двама гмуркачи на борда, а времето се разваля — отбеляза той. — На сушата има ли

подготвени хора, които би могъл да извикаш?

Лари поклати глава.

— Точно така. Имаме нужда от гмуркачи.

Кейт се запита дали беше единствената, забелязала, че Холдън бе казал „ние“.

— Проверявал ли си скоро прогнозите за времето? — попита брат й. — Понякога тези от Венецуела са по-точни от английските.

Старецът измърмори, че му е достатъчно само да погледне през прозореца, за да си направи своите проклетни заключения.

— Сравних ги двете, преди да дойдем на борда.

— И какво?

— Бурята е все още там. Но ние сме тук, вероятно на пътя й...

Лари се усмихна уморено.

— Добре, ще извикам Луис и ще идем да облечем костюмите.

— Той в момента е с тежък махмурлук — заяви мрачно Холдън.

— И това новост ли е? Единственото нещо, с което можех да ги привлека, е, като разреши алкохола на борда. Условието ми беше гмуркачите да се появяват във форма за гмуркане. Ако ги цепи главата, проблемът си е техен.

Черните вежди на Холдън се повдигнаха ядно. Още първия ден беше установил, че на кораба се пиеше много. В началото си бе помислил, че това е привилегия само за мъжете от семейство Донъли, но в каютите на екипажа вонеше на спирт и мръсно пране. На борда имаше помпа за вода, но не и пералня.

— Кога ще се върне Фарнсуърт? — попита той.

— На кого му пука? Той не е гмуркач — тросна се дядото, застанал с гръб към тях.

Кейт не му обърна внимание и успокои Холдън:

— Познавам работата. Мога да изгребвам контейнера, да описвам и да опаковам всичко, изтеглено от сифона.

Изад вратата на корабната кухня се изля цял поток от ругатни на испански, английски и креолски. Тя я отвори и надникна навън. Луис се беше надвесил над парапета, придържайки лявата си ръка.

— Какво става? — подвикна към него.

Онова, което успя да разбере от отговора му, само я накара да се зачуди дали гмуркането наистина не беше прокълнато, или пък мъжът беше намерил най-лесния начин да слезе на брега, за да иде на лекар.

Лари също беше чул достатъчно. И сломено поклати глава.

— Непохватен глупак.

Старецът изсумтя, надникна през вратата и тръгна към палубата за гмуркане, като при всяка крачка гласът му все повече заглъхваше.

— Иди да вземеш нещо за дезинфекция от готвача и престани да пициш. Само леко си се порязал.

Луис се заинати и поиска лекар, който да зашие раната.

Дядото изруга в отговор и му предложи сам да извърши манипулацията. С харпун.

Кейт слушаше как мъжете се карат с приглушени гласове, докато раната беше прегледана. Кръвта капеше върху палубата. Старецът повика готвача и се върна горе.

Лари чакаше с изражението на човек, който знаеше, че лошите новини тепърва предстоят.

— Много ли е сериозно? — попита сестра му.

— До костта — ядосано отвърна дядо й. — Извадил собствения си нож за гмуркане и се порязал. Няма да ми даде да го зашия.

— А ти хирург ли си? — обади се Холдън.

— Това е просто плът, а не главни кръвоносни съдове — отвърна старият Донъли. — Зашивал съм и по-сериозни рани върху себе си.

— Мамка му — извика Лари и изпусна дълга въздишка. — Няма значение. Кейт може да го заведе на лекар. Аз ще се оправя сам със сифона долу, а дядо ще събира находките на борда.

— Не — мигновено възрази Кейт. — Да се гмуркаш сам е прекалено опасно. В застрахователната ни полица има клауза, която го забранява изрично.

— Да не би да предлагаш за по-голяма безопасност да се гмурнеш с него? — бързо попита дядо й и в гласа му се прокрадна нещо като задоволство.

— Абсурд — стрелна го с поглед тя. — Няма да се гмуркам. И ти го знаеш. Тонът й беше по-скоро хладен, отколкото издаващ прилив на паника.

— Чуй ме... — опита се да възрази той.

— Не!

— То е също като да караш колело — подметна старецът.

— Така де, боли само когато паднеш. Аз вече съм падала от това колело. И понякога продължавам да падам. Няма да се спускам под

водата. Дори заради теб.

В очите ѝ проблеснаха сълзи, но не и слабост. В този момент цялата гореше, гневна и решителна, каквато беше и онази нощ, когато извади тялото на баща си от морето.

— Тогава го направи заради Дейвид — не отстъпваше старият Донъли. — И за Мери Катрин.

Имената на родителите ѝ рядко се споменаваха на борда на „Златна клонка“. Те сякаш отекнаха в кабината, по-силно от свистенето на вятъра, от кръска на чайките и бръмченето на поправения генератор.

Миналото и настоящето се сляха и тя отново се опитваше да качи тялото на баща си върху работната платформа, докато той се гърчеше конвулсивно с кървава пяна около устата, хвърляйки я в леден ужас от неизбежния край.

Умираще. Нейният татко умираше.

Пое си дълбоко дъх и погледна ехото на баща си в лицата на брат си и на дядо си.

— Как можа? — изрече с побелели устни.

— Някога минавало ли ти е през ума, че онази нощ аз изгубих единственото си дете, Кити?

Не му позволявай да го прави. Ти не си Кити, неориентираното дете, което има нужда от наставления. Ти си голяма жена. Имаш право на избор, помисли си с ярост Холдън.

Даде си сметка, че Лари го наблюдава така, сякаш току-що беше установил, че в стаята има огромен хищник. Но не го беше грижа. В този момент Кейт заговори отново:

— Връщах този кораб към брега с мъртвото тяло на баща си, проснато само на десетина крачки от мястото, където си застанал. Гневът ѝ беше насочен към стария човек като рапира. — Вкарах го в пристанището без ничия помощ. А бях едва на седемнайсет. Самотна сълза се стече по бузата ѝ, но тя не си направи труда да я изтрие. — Едва не загинах на няколко пъти, докато търсех трупа на майка ми. Ако се бях удавила, сега това старо корито, което толкова обичаш, щеше да се намира на дъното на океана. Който обичаш дори повече... Не успях да спася родителите си, но спасих „Златна клонка“. Да не си посмял да ме упрекнеш, че ще пренебрегна дълга си към семейството, ако откажа

да се гмуркам сега. Без мен нямаше да си капитан на нищо друго, освен на спомените си.

Дядо Донъли изглеждаше като ударен от коварна вълна, връхлетяла без предупреждение, заляла планшира с вода и оставила кораба да се люшка наред морето.

Външно спокойна, Кейт мина покрай него и излезе от кабината.

— Ще откарам Луис на брега. Ако забележа първия тендер или науча нещо за Минго, веднага ще ви уведомя.

Браво, Кейт Донъли, мислено я поздрави Холдън.

Искаше му се да я сграбчи и да я разцелува, докато червенината по лицето ѝ преминеше от гняв към някаква друга топлина, но това си беше нейното семейство. Щеше да изчака, докато останеха сами, за да ѝ каже каква невероятна жена беше.

Старецът и брат ѝ си размениха продължителни погледи.

— Дядо, ще отида да си облека костюма — каза тихо Лари.

— Ти ще го провериш.

— Сам ли ще се гмуркаш? — учуди се Холдън. — Много неразумно. Още повече, когато на палубата има и друг гмуркач.

— Лекарят на дядо го предупреди, че ако предприеме нещо по-сериозно от плуване с шнорхел, рискува да умре — отвърна Лари. — Така че оставам само аз.

— Аз съм висококвалифициран гмуркач.

— Нима? О, значи сега пък си решил да помагаш — отвърна с горчивина Лари.

— Не. Само искам да ви улесня. Нещо като проява на човещина. Въпреки че тя не се вмести в онова, което изпитвам към вас двамата в момента. Ако не беше Кейт, щях да ви оставя да потънете като просмукан от водата боклук.

Извади смартфона си и се захвана за работа. Старецът го гледаше недоверчиво отстрани.

— Наистина ли си водолаз? — скептично попита Лари след няколко минути.

— Прекарах доста години в изваждане и поставяне на мини под водата. Свикнал съм да работя много по-дълбоко, отколкото се намират вашите проклети руини. Бедрото ще ме боли адски, но съм се изправял и пред по-жестоки предизвикателства и съм оцелявал.

Телефонът му започна да вибрира. Прочете бързо съобщението.

— Отлично. Фарнсуърт ще е тук само след броени минути. Ще се оправи с описването на находките. Обаче някой трябва да изтръгне чаровния Волкърт от въглекхидратната му кома, за да поеме командването на центъра за гмуркане.

Лари погледна дядо си, който процеди нещо през зъби, и отиде да изрита Волкърт от леглото.

Никой не спомена, че Холдън беше поел командването, но и никой не възропта. Този мъж беше последната им надежда за измъкване от тази каша.

— Е, ще обличаме ли костюмите? — попита той.

— А кой ще се погрижи за Кейт? — поинтересува се Лари.

— Тя е прекалено разумна, за да се поддаде на манипулациите на някакъв старец. Във всеки случай не мисля, че гмуркането ми ще промени нещо.

— Тогава защо го правиш?

Холдън го изгледа с присвити очи и обясни търпеливо:

— Ами, за да е наясно Кейт, че фактът, че няма да се гмурка, е без всякакво значение.

Лари се замисли върху думите му, нагласи шапката си с едно-единствено движение и го последва към шкафовете с екипировката. Лодката на сестра му вече приличаше на отдалечаваща се сянка в посока към Сейнт Винсент.

Наблюдаваше с открит интерес как Холдън отваря ципа на сака си.

— През цялото време си бил подготвен да се гмуркаш — каза накрая.

— Фотоапаратът само показва онова, което минава през обектива. В случай че е нужно нещо повече, винаги нося със себе си част от екипировката.

— Много предвидливо — отбеляза Лари. — За разлика от екипировката на професионалните баскетболисти и сумисти, леководолазният костюм се пренася лесно, а налягането на водата може да омекоти натъртванията. Но за изработването на индивидуална маска като твоята се изисква доста време, да не говорим колко е скъпа. Нищо общо с тази, която позволява да дишаш и да поддържаш връзка с повърхността. Страхотен компютър за гмуркане, между другото... Надявам се един ден да мога да си купя такъв.

— Комплектът наистина си го бива — съгласи се Холдън.

Отправи се към зоната за гмуркане, следван по петите от Лари. Вече беше решил кой костюм да използва, ако му се наложеше да влиза под водата. Отвори шкафа и измъкна цял неопрен, който беше точно неговият размер. Като почти всичко останало на „Златна клонка“, беше доста поизносен. Но все още ставаше, което единствено имаше значение в момента.

— Щях да ти препоръчам точно този — обади се Лари. — Достатъчно плътен е, за да пази топло, и в същото време е еластичен, за да не пречи на движенията. Ти наистина познаваш тънкостите на занаята ни.

Неизказано остана, че всеки с повече пари би могъл да си купи скъпа екипировка за гмуркане и пак да не става за добър партньор. Взеха костюмите и кислородните апарати и ги занесоха на кърмата, за да се преоблекат. Водолазното оборудване беше много леко и удобно под водата и изключително тежко на повърхността. След като Холдън беше напълно готов, Лари провери изцяло екипировката. Той му върна жеста, след което почука два пъти върху едната от бутилките. Започнаха да вдишват консервирания кислород в момента, в който им се наложи да превъзмогнат водовъртежа, образуван от витлата на кораба. Да скочат с краката надолу във водата беше истинско облекчение.

Докато Лари говореше с дядо си по микрофона за разположението на сифона, Холдън плуваше бавно точно под повърхността. В този слой на океана беше все още светло. Усещането, че си се освободил от гравитацията, беше опияняващо като красотата на игривите слънчеви лъчи, хвърлящи разноцветни отблясъци иззад раменете му.

Дългогодишният опит взе превес и уравновеси дишането му. В първия момент под водата мозъкът му непрекъснато повтаряше: „Задържай дъха си, задържай дъха си, задържай...“ Ала това водеше единствено до запазване на кислорода, последвано от хипервентилация, пораждаща чувство за тревожност, а оттам и до обратен процес, който всички гмуркачи се учеха да избягват. В противен случай, никога повече не се гмуркаха.

Когато Лари мина бавно покрай него и се насочи към мястото на корабокрушението, Холдън се преви надве, превъртя се така, че

плавниците му се оказаха на мястото, където допреди малко беше главата му, и го последва. Да стигнат до дъното беше по-лесната част, тъй като налягането спираше за кратко. Издигането обратно, съпроводено с декомпресия, беше досадно усилие, предизвикващо упорита болка у нетърпеливите. Или, както беше в неговия случай, болка, независимо колко търпелив беше.

Сребрилата светлина постепенно отстъпваше мястото си на сумрака, докато водните пластове филтрираха различните цветове, пропускайки единствено синия. Всичко се обагри в хиляди безименни нюанси на синьото. Това подсилваше усещането за хлад с бавното преминаване на водата от хладка към студена. Тъмната линия на маркуча на сифона се полюшваше нагоре към ослепително бялата повърхност, показвайки обратния път към кораба. Между него и белязаната от шамандурите към дъното полоса за гмуркане, по която ясно бяха маркирани спирките за декомпресия, гмуркачът трябваше да бъде наистина много пиян, за да не успее да се върне на борда.

Беше съвсем различно от безбройните му предишни гмуркания, при които потайността беше първото правило за оцеляване.

Холдън се спускаше с лекота, без да пропуска определените дълбочини за декомпресия. Морето беше чисто, което беше приятна промяна, след като години наред се бе спускал към дъното сред истинска джунгла от водорасли, за да търси слепешком активни мини. Сега можеше да вижда достатъчно далече, за да разпознае някои от топографските зони от картата. Пластмасовата мрежа, разделяща руините на секции, беше с цвят на кост. Ребрата на кораба приличаха ма тъмни сенки.

С натрупания от дългогодишната практика опит мислено наслагваше статичните линейни карти, съставени от фотографии и топографи върху живия, триизмерен пейзаж на подводния свят. Щом цялостната картина се сглобеше напълно в съзнанието му, щеше да бъде готов да намери път около останките, без да му е необходим предварителен оглед.

Дори след като беше сигурен в ориентацията, изчака още няколко минути обгърнат от водата, изучавайки руините и наслаждавайки се на кристалната чистота на океана. Когато се насочи към определената му работна зона, не обърна внимание на жестоката

болка в бедрото си, а се запита дали напоследък някой беше забелязвал Бенчли...

Не че имаше някакво значение. Ако огромната тигрова акула погледнеше на някого като на храна, щеше да направи всичко възможно да го изяде. Лошият късмет преследваше хората навсякъде, но гмуркачите бяха застрашени повече от собствените си грешки, отколкото от някаква сянка, дебнеща оттам, където синьото се спускаше толкова дълбоко във водата, че изглеждаше по-скоро черно.

Щом намери определения му участък, се захвана с поставената задача. От многото часове, които гмуркачът прекарваше на дъното, само два включваха действителна работа сред останките. Подводният компютър представляваше безпощадна машина, записваща всяка изминала минута, налягането и изчисляваше времето, необходимо за декомпресия.

Изплуването ще бъде истински кошмар. Само няколко метра. А толкова дълго време, помисли си Холдън, хвърляйки поглед към сребристите отблясъци на повърхността.

Бедрото му щеше да го принуди да си плати за всеки сантиметър.

Прие това, както беше приемал всичко останало, ограничаващо способностите му на водолаз. Тялото му бе свело нараняването в бедрото до киста, но вътрешността на тази киста беше все още обект на същите физични закони, на които и всичко останало, само че реагираше по-бавно. До момента на изравняване на вътрешното и външното налягане болката щеше да го съпътства. Постоянно.

Високо горе пасаж от риби проблесна със сребрист отблясък на слънчевата светлина и се завъртя около маркуча на сифона. Холдън отмести мислите си от раненото бедро към синия свят около себе си. Неравните, постоянно променящи се коралови пипала отстъпиха мястото си на геометричната мрежа. Залови се за работа много предпазливо, бавно. Предизвикваше с ръка вълнение, което отмиваше пясъка, после внимателно вземаше всичко, представляващо интерес.

Преднамерено или не, при всяко едно движение се образуваше временен водовъртеж. Така че, вместо да докосва предметите, загребваше водата около тях. Жестовете трябваше да бъдат идеално планирани и прецизно разчетени. Дори простото свиване на дланта около дребна отломка се превръщаше в синхронизиран танц. Добрият гмуркач никога не бързаше.

Резултатът от няколкочасовото предпазливо танцуване се оказа шепа керамични парчета, със желязо, ръждясало дотолкова, че беше трудно да се определи първоначалното му предназначение, няколко прогизнали от водата дървени отломъка, половин чаша за кафе и полусмачкана халка, която би могла да е и златен пръстен. От гласа в слушалките ставаше ясно, че сифонът също не бе засмукал нещо ценно.

Ако това е добрата зона с останките, помисли си Холдън, не бих искал да работя в лошата. И все пак всичко би могло да се промени в следващата секунда, в следващия повдигнат тънък пласт пясък, под който да се открие злато, скъпоценни камъни или монети. Спасяването на съкровище беше като хазарта, при това водеше до същото пристрастяване.

Компютърът го подсещаше, че беше крайно време да поеме към повърхността. В зависимост от това, на какво разстояние от безопасните граници се намираще Лари, той също трябваше да се насочи нагоре.

Ще остана в своя отсек, реши Холдън. Глупаво беше да рискува. Направи знак на партньора си, а той му отговори с жест, който означаваше: Още пет минути, и бавно се плъзна към маркираната линия. На първата установка за декомпресия провери отново компютъра и зачака с професионално търпение разрешение да продължи. На втората позиция миналият му опит с раненото бедро се потвърди. Декомпресията беше адско преживяване.

Когато най-сетне стигна повърхността, се качи на борда, съблече костюма и установи, че Кейт все още беше на сушата.

Обикаляше посещаваните само от гмуркачи кръчми.

Сама.

[1] „Атланта брейвс“ — професионален бейзболен отбор от източната дивизия на Националната лига със седалище Атланта, Джорджия. — Б.а. ↑

14.

След няколкочасово обикаляне из свърталищата на гмуркачите — баровете, кафетата и стриптийз клуба, Кейт най-после си призна, че напразно си губи времето. Колкото повече преваляше следобедът, толкова повече уморени от работа мъже прииждаха на групи и започваха здраво да се наливат. Последното заведение беше претъпкано с пияници, които с гордост предлагаха да й демонстрират определени части на тялото си, за които тя не искаше и да чуе, камо ли да види. Сприятели се с бармани и самохвалковци, но не постигна успех...

Никой не беше виждал Минго напоследък.

Никой не искаше да се гмурка за „Златна клонка“.

Кейт се взря в кръга, който беше очертала върху картата. По-голямата част от него беше обходен. Огледа района, който сигурно изглеждаше много по-добре през нощта, и реши, че трябва да пробва на още едно място, преди да се върне в квартирата и да измие косата си, воняща на тютюнев дим. Най-дълбоко пазената тайна на гмуркачите беше колко от тях пушеха.

Отново надникна в картата, за да избере къде да отиде. Имаше още доста барове, които можеше да провери, но ако сама жена се появеше на подобно място след залез-слънце, мъжете щяха да решат, че търси нещо много повече от едното питие. В крайна сметка се спря на някакво заведение, което беше на противоположната страна, от съмнителните и долнопробните, но пък се намираше съвсем наблизо, а светлината на деня бързо гаснеше.

Табелата отгоре гласеше, че беше попаднала в таверна „МакНамара“. До надписа се мъдреше избеляла от времето рисунка на червенокос моряк с гъста брада и похотливо изражение, наклонил глава на една страна в изблик на смях. Вятърът дотолкова се беше усилил, че караше табелата да се клати и скърца на металните вериги, обещавайки истински гуляй на място, което иначе беше занемарено и избягвано от туристите.

Обзалагам се, че дядо често е пиянствал в подобна дупка. Вероятно го прави и сега, когато е на брега. Както и Лари.

Не че някой от двамата ѝ беше помогнал да изготви списъка със свърталищата на гмуркачите. Беше го направила по трудния начин, докато разпитваше бармани и сервитьорки за Минго, за търсеци работа мъже и за имената на други долнопробни кръчми.

Мъж, който сякаш в младостта си беше позирал за фирмената табела и оттогава се беше пристрастил към къната, стоеше до касата в очакване нещо да се случи.

Трябва да е похотливият МакНамара, реши Кейт.

Тъй като предполагаемият собственик изглеждаше не по-приятлив от зъл пес, тя погледна към бара. Обслужваше го доста по-млад и по-подходящ за мисията ѝ мъж. Резултатът от смесения му произход беше канелена кожа и черна, ситно къдрава коса. Усмиваше се, разговаряше с редовните клиенти и доливаше чашите, а в момента отказваше нещо на човека, който се клатушкаше върху една от високите табуретки до плота.

— Успокой топката, Хавиер — говореше нехайно, като сипваше тоник и сок от зелен лимон в остатъка от джина. — Ако довечера любовницата ти дойде при теб, няма да има с какво да я зарадваш. Последва намигване и съчувствена усмивка. — А мъжът трябва да е винаги готов за любовницата си, нали?

Хавиер изпи питието си на няколко глътки и се намръщи, но не възропта, когато барманът му доля в чашата още от горчивото безалкохолно.

Кейт дискретно огледа присъстващите. Както беше очаквала, приятелени и сплотени от чашката, мъжете пренебрегваха расовите и политическите си различия и споделяха подводните си преживявания. Постепенно осъзна, че в този бар настроението беше различно. Не лошо, а просто различно. Миришеше на джин и пулсираше като Лейди Гага.

И повечето от посетителите бяха удивени да я видят.

Това е свърталище на гейове. Слава богу, не се налага да се притеснявам, че някой пияница ще ми налети, каза си тя.

Проправи си път към продълговатия барплот с надеждата, че рошавият младеж не би имал нищо против да отговори на два, три

въпроса, особено ако му пъхнеше няколко банкноти в ръката по време на разговора.

Барманът изпълни две поръчки и ѝ отправи ленива усмивка, която я накара да се усъмни в заключенията си за собствениците на таверната. Или поне за този човек.

— Изгуби ли се, хубавице? — подметна той.

Наблюдаваше я с оценяващ поглед и мълчаливо обещание за въздържание, което я накара да се почувства като екзотична пеперуда, случайно кацнала в лапата на тигър.

— Още не — отвърна тя. — Търся гмуркач на име Минго. Да се е навъртал насам наскоро?

Момчето поклати глава и повдигна рамене.

— Очаквахме го, но... Жестът му подсказа, че въпросният човек не се беше появил.

— А какво ще ми кажеш за тези мъже? Гмуркачи ли са?

Усмивката му стана още по-широка.

— Всички до един. Таверна „МакНамара“ е най-добрият бар на целия проклет остров. Ала туристите обикновено хвърлят един поглед и си тръгват.

— Аз не съм туристка — увери го също така ведро Кейт. — Някой да си търси работа като търсач на исторически ценности?

Барманът се обърна към насядалите около масите мъже:

— Някой да си търси работа като ловец на съкровища?

— На кой кораб? — извика един от посетителите, настанил се в ъгъла.

— „Златна клонка“ — обърна се към него Кейт.

Из помещението се разнесе шепот, после всички се върнаха към питиетата и клюките. Безмълвният им отговор беше съвсем ясен.

— Съжалявам, мис — каза младият мъж.

— Аз също. Дори не мога да разбера откъде са тръгнали проклетите слухове.

Фактът, че момчето не я попита за какви точно слухове става въпрос, ѝ подсказа, че положението беше по-лошо, отколкото се беше опасявала.

— Морето говори на хората си — каза барманът. — И умните се вслушват.

— Все пак ти благодаря — кимна тя и плъзна няколко банкноти към него.

— Нещо за пиене?

Кейт едва сега осъзна, че беше много жадна.

— Имаш ли студен чай?

Той бръкна под бара, извади кана, по която се стичаха ледени капки вода, и й наля една чаша.

— Благодаря. — Кейт измъкна още пари от джоба на късите си панталони.

Барманът поклати глава в любезен отказ от допълнително заплащане. И тръгна към един от постоянните клиенти, който се опитваше да привлече вниманието му, като нетърпеливо почукваше с кокалчетата на пръстите си върху масата.

Тя отпи глътка от ледената напитка, доволна, че бе успяла поне за малко да се откъсне от горещината на деня.

Чу как зад нея входната врата се отвори и затвори. Фактът, че никой не се развика приветствено, й подсказа, че който и да бе новодошлият, не беше от редовните посетители. Допи последната глътка, обърна се и едва не стъпи върху крака на Холдън Камерън.

— Здравсти! — каза тя приветливо. — Точно смятах да се върна в квартирата и по пътя да купя нещо за вечеря.

Той се поколеба, очевидно внимателно подбирайки думите си, мъчейки да се овладее.

— Какво, по дяволите, правиш, като се опитваш да наемеш гмуркачи в погрешната част на града?

Кейт премигна невинно.

— Още не се е стъмнило. Разпитвах за Минго и други мъже, които си търсят работа.

— Още не се е стъмнило — повтори той с изражението на човек, който опитва нещо на вкус и го намира за особено неприятно. — А наясно ли си, че на мъжете не им е нужна непрогледна тъмнина, ако поискат да изчукат някоя хубавица като теб и да я завлекат нанякъде, преди да успее да гъкне...

Тя си даде сметка, че зад спокойната му външност кипеше истинска ярост.

— Хайде да поговорим навън — предложи сковано.

— Дяволски добра идея.

Тя помахаша с ръка към бармана и подхвърли:

— Още веднъж благодаря.

Барманът отправи ослепителна усмивка към двамата.

— Ако някога си потърсите трети, аз съм вашият човек. Попитайте когото искате. Всеки ще ви каже, че съм страхотен.

— Ами благодаря... — повтори тя. Откровената похотливост на местните мъже беше нещо, с което така и не можеше да свикне, още повече пък с нестандартните им интерпретации за секса.

Холдън безцеремонно я поведе към изхода. Кейт сведе глава, давайки си сметка, че се е изчервила.

— Ти наясно ли си на каква опасност се излагаш? — ядосано изсъска той.

— Мислех, че е гей бар — оправда се Кейт. — И в този смисъл, съвсем безопасен.

— Някои мъже са активни и в двете посоки.

— Направо съм шокирана — иронично подхвърли тя. — Кажете ми, че не си един от тях.

Той я изгледа строго.

— Не си ли прекалено самонадеяна?

— Самонадеяността е твой патент, така че ти я отстъпвам изцяло.

Холдън се разсмя въпреки първоначалния си страх за нея, който бе преминал в гняв, щом я беше видял сама в това свърталище на негодници.

— Е, добре. В такъв случай дръзка?

— И други са ми го казвали. — После тя продължи по-сериозно: — Ако това ще те успокои, през цялото време имах готовност да избягам. В случай че не успееш, мъжете от моето семейство са ме научили на някои мръсни трикове още по времето, когато започнаха да ми растат гърдите.

— Очите, носа, гърлото и топките?

— Наред с всичко останало.

— А използвала ли си някога тези прийоми? — любопитства Холдън.

— Само на няколко срещи, на които момчетата бяха решили, че вечерята в заведение включва орален секс, а след това и останалите екстри, докато ме изпращат до вкъщи.

Той я изгледа смръщено, ала и с известен респект.

— На колко години беше?

— На осемнайсет. Някак много бързо се научих да преценявам дали един мъж ме кани да изляза с него с надеждата да правим секс, или иска да спи с мен заради един хамбургер и порция пържени картопки.

— Трябва да ми покажеш, каквото знаеш.

— Защо? Да не се опасяваш, че мога да го приложа и към теб...

Холдън отново се разсмя и си даде сметка, че тя го развеселяваше по-често от всеки друг, с изключение на хлапетата, които се катереха по него, когато посещаваха семейството си. Кейт съвсем не беше дете, но му действаше също толкова отпускащо. А и го възбуждаше. Чудесен страничен ефект.

В мълчаливо съгласие двамата се отправиха към най-близкия открит пазар. Не разговаряха за проблемите, спъващи гмуркането, нито за Минго или нещо, свързано с работата. Не коментираха и последните й опити да намери гмуркачи, желаещи да работят за семейството й. Вместо това просто крачеха покрай все още отворените сергии и спореха приятелски дали да купят цяло пиле или няколко бутчета. Или да се спрат на пресни яйца и зеленчуци, които най-добре вървяха с пикантен ориз.

Докато той се пазареше за цената на пилето и искаше да се увери, че скаридите наистина са свалени от лодката същия следобед, тя избра плодовете и ги натрупа на тезгяха пред продавача. След това забеляза последната франзела хляб в местната френска пекарна, спусна се към нея и победоносно я отнесе като трофей на касата.

Когато слънцето се плъзна към океана, те вече вървяха към яхтеното пристанище, където ги очакваше пикапът. Вътре беше като фурна, включена на подгриване. Минути по-късно пътуваха по вдлъбнатите коловози към квартирата. Кейт остана разочарована, щом забеляза малкия спортен катер на Фарнсуърт, завързан на кея. Той подреждаше нещо на борда и в първия момент не ги забеляза.

— Е, поне дотук беше чудесно — примирено въздъхна тя.

— Може пък вече да е вечерял.

Младата жена се усмихна, доволна от факта, че не беше единствената, очаквала с нетърпение интимната вечеря. И поклати глава сломено:

— Е, поне да се надяваме, че носи някакви новини.

Холдън внесе продуктите в къщата.

Когато Фарнсуърт се появи откъм носа на скутера, остана не по-малко изненадан, че ги вижда.

— Не мислех, че тук има някой — обърна се към Кейт той. — Къде е работната лодка?

— Завързана е на пристанището.

Мъжът изглеждаше озадачен.

— Ще ти разкажа иначе дългата история с няколко думи — обади се Холдън, излизайки на верандата. — Кейт откара част от екипажа на брега. Лари ме хвърли малко по-късно на дока за зареждане и аз ѝ помогнах да потърси Минго.

— Но не успяхме да го намерим — добави тя.

Фарнсуърт погледна часовника си и се намръщи.

— Пробвахте ли в бар „Бъди“? Чух Луис и Минго да го споменават няколко пъти, докато ги слушах да си приказват на спирките за декомпресия.

Холдън изгледа Кейт. Тя измъкна от джоба на късите панталони измачкана карта и я приглади върху бедрото си.

— В списъка ми е, но така и не стигнах до него — каза предпазливо, като избягваше погледа му.

— Толкова по-добре — заяви Фарнсуърт. — Не е място, където бих искал сестра ми да отскочи, за да изпие питието си. Взе няколко пресни плодове и продължи: — Тръгвам обратно към склада веднага щом оставя прането си у една приятелка. Освен ако нямате нужда от мен тук?

— Не — едновременно отговориха Холдън и Кейт.

После тя додаде припряно:

— Ще отскоча да проверя до този бар „Бъди“, преди да са настъпили най-лошите му часове.

— Ти ще я придружиш ли? — Фарнсуърт погледна към Холдън.

— Можеш да разчиташ на това.

— Ще имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря — отвърна Холдън. — Но много мило от твоя страна, че ми предлагаш.

Фарнсуърт кимна.

— В такъв случай тръгвам. Освен ако в склада не се случи нещо необичайно, ще се видим утре сутринта на палубата на „Златна клонка“.

Кейт забърза към спалнята, за да се преоблече в дънки и светла риза с дълги ръкави. Упорито усилващият се бриз ставаше все по-студен. После завари Холдън да дояжда нещо, което приличаше на набързо направен сандвич с потъмняло пилешко месо.

— Само колкото да ме засити до вечерята — поясни той. — Готова ли си?

Тя грабна няколко малки сладки банана, които бяха купили по-рано.

— Готова съм.

Холдън я наблюдаваше как отхапва от плодовете, докато шофираше по познатия път към града. Когато дърветата отстъпиха мястото си на сградите и уличните лампи, Кейт отново си даде сметка колко различно изглеждаше всичко след падането на вечерта. В туристическите центрове по брега се изсипваха разноцветни тълпи, дошли да се забавляват в добре организирания нощен живот, достъпен за хората с много пари. Отвъд тази брегова ивица малките магазини и пазари бяха затворени. Бедняшките жилища бяха потънали в тъмнина, а когато се появяваха светлини, те обикновено се оказваха неоновии реклами на алкохол, проблясващи през прозорците на поредния долнопробен бар.

Въпреки че барът „Бъди“ се намираше само на четири пресечки от индустриалната брегова зона и само на една от „МакНамара“, заведението изглеждаше западнало и мръсно. Приличаше на място, където уморените мъже идваха да се бият толкова често, колкото и да се напиват. Кейт би се поколебала да мине покрай него дори през деня. Не изгаряше от желание да влезе дори и с придружителя си.

— Е, добре. Радвам се, че сме двамата — тихо въздъхна тя.

— Защо не изчакаш в пикапа?

— Ако Минго е там, пред мен ще развърже езика си по-бързо, отколкото пред теб.

— Права си. Добре поне, че си навлече дънки, вместо да цъфнеш тук с късите си панталонки — отбеляза Холдън. — Стой зад мен. Ако мястото е прекалено опасно, никой от нас няма да прекрачи прага му.

Тя не възрази.

Цигарен дим и музика от тонколоните ги заляха в мига, в който Холдън отвори вратата. Той огледа набързо терена и прецени атмосферата, беше просташка, но не беше опасно. Като бивш военен беше виждал далеч по-неприлични барове. Ала този не беше от тях.

— Стой близо до мен — прошепна ѝ той.

— В ъгъла вляво — каза Кейт в ухото му, като се надигна на пръсти. — Това не е ли Луис?

— Да. И Раул.

Двамата мъже играеха домино на маса, тъмна като лицата им. Щом Холдън забеляза какво пият, направи знак на бармана да повтори поръчката. Опитът го беше научил, че платежоспособният клиент е далеч по-предпочитан от непознатия, стискащ парите в джоба си.

Отнесе двете бири и сложи по една пред всеки, докато Кейт се настаняваше на едното от свободните места.

— Благодаря — каза Луис.

Не се усмихна, но никой не прие това лично. Той и Раул имаха вид на хора, дошли по-скоро да се събудят, отколкото да се забавляват. Когато Луис се размърда, за да провери плочките на доминото, дръжката на ножа му издрънча в облегалката на стола.

Кейт остана изненадана, ала Холдън не се впечатли особено.

Луис сложи плочка с петица в едната половина и празна от другата и зачака хода на опонента си.

По бузата на Раул се плъзна сълза.

Нито един от мъжете не ѝ обърна внимание.

Когато Кейт понечи да подхване разговор, Холдън стисна бедрото ѝ в безмълвно предупреждение да мълчи.

— Какво казаха в болницата за раната ти? — попита той, загледан във вече замърсената превръзка на лявата ръка на гмуркача.

— Ще зарасне... — повдигна рамене той. — Няколко дни няма да се гмуркам. Поне дотогава времето ще се оправи и дъното ще се избистри.

А междувременно гмурканията ще бъдат преустановени, мрачно си помисли Кейт.

Раул гледаше плочките на доминото, сякаш бяха квадратни уравнения. Да, беше пиян, но причината не беше само това. Имаше шокирания вид, който Холдън беше виждал по време на тайни мисии,

когато един от войниците беше убит, а оцелелите се опитваха да приемат факта.

— Можеш да преглеждаш изтегленото от сифона — предложи той. — Така няма да ти се налага да се гмуркаш.

Луис просто чакаше поредния ход на Раул.

Холдън отмести ръката си от бедрото на Кейт.

— Добре ли си, Раул? — попита тя. — Всички на кораба се притесняват за теб.

Някакъв мъж, пиещ на съседната маса, се наведе назад и ѝ намигна.

— Не се притеснявай за него. Приятелят му го заряза. Ела при Евгени — каза той и посочи с пръст към себе си.

— Много мило, но аз вече си имам мъж. И то единствения, когото желая — отвърна тя и сложи ръка върху бедрото на Холдън. Все едно беше погалила стоманени въжета. — Търсиш ли си работа като гмуркач?

Евгени погледна към Холдън и очевидно реши, че красивата червенокоса жена не си струваше задаващото се сбиване. Вдигна към него чашата си, пълна с нещо, приличащо на тъмен ром, и потъна отново в самотното си пианство.

— Раул — меко подхвана Кейт. — Какво се е случило?

Сълзите рукнаха от големите кафяви очи на мъжа, устните му се изкривиха в печална гримаса.

— Минго — успя да промълви с отпаднал глас. — Отиде си. Обърна плочките на доминото нагоре, слагайки по този начин край на играта и повтори: — Отиде си.

— Отдавна ли сте любовници? — съвсем спокойно попита Холдън.

— От години — отговори вместо него Луис. — Минго обичаше жените, но винаги се връщаше при Раул. Айде бе, изяж супата, дето ти я поръчах. Докато говореше, Луис побутна купа с бульон от калалу^[1], при което зелените листа се раздвижиха хаотично на повърхността.

Раул вдигна мръсна лъжица и започна да разбърква залоясалата течност с пълно безразличие.

— Къде мислиш, че може да е брат ти? — попита Холдън.

— Сигурно си търси собствен кораб... — присви очи Луис. — Той обича да се изхвърля. Мечтаеше за свой бизнес. Казваше, че Раул

ще бъде готвач, защото страшно го бива в кухнята, а пък аз ще съм главен гмуркач.

— Трябва да е спестявал доста дълго — отбеляза Кейт.

Господ е свидетел, че не би могъл да си купи даже и лодка със заплатата, която му плащахме.

Раул се усмихна тъжно.

— Минго е любовник, не банкер. Не разбира от пари. Но ми казваше, че скоро всичко ще се промени. Очаквал голяма сума. Щял да купи лодка и после... — Гласът му заглъхна.

— Брат ти споменавал ли ти е за това? — Холдън се взря в Луис с особен поглед.

— Той постоянно дрънка нещо, но никога за пари. Само веднъж каза, че ще стане богат преди следващата буря.

— Да не би да се е занимавал с контрабандна търговия? — делово попита Холдън.

Двамата мъже се спогледаха. След това Раул се зае да разбърква супата, която вече беше топла като сълзите му.

Кейт стисна юмруци в скута си, но когато заговори, гласът ѝ беше съвсем спокоен:

— Няма да изтичам до полицията. Просто искам да знам.

— И представа нямам — отговори Луис. — Но той винаги се изхвърля в приказките.

— След няколко бири или нещо друго? — продължи да настоява тя. — Знаеш, че има разлика между пиянските мечти и истинското богатство.

— Достатъчно много, за да го използва като извинение да се измъкне, след като ние... Мъжът повдигна рамене. — Каза, че отива да се гмурка.

Изумена, Кейт възкликна:

— Сам ли?

— Във всеки случай, не с мен — отвърна Раул.

Холдън погледна към Луис, който само поклати глава.

— И без мен.

— Значи е бил единственият, който се е гмуркал през нощта, така ли? — извика Кейт.

Луис събра плочките на доминото от лепкавата маса.

— Аз се гмуркам. Пия. Спя. Събуждам се. Няма никакъв проблем. Така вървят нещата на „Златна клонка“. Умните правят като мен. А Минго понякога не е много умен.

Много бавно Раул кимна в знак на съгласие.

Изречението на Кейт подсказваше, че не беше удовлетворена от обяснението му, ала пръстите на Холдън отново стискаха бедрото ѝ.

— Ако Минго е свил малко злато — подметна той, — местната полиция ще е най-малкият му проблем. Хората, с които ще се свърже, ще се превърнат в най-големите му врагове. Още повече с наградата, която се дава и за най-нищожната информация за всеки, незаконно продаващ намерени скъпоценности, собственост на Короната.

Сълзите на Раул закапаха по-бързо.

Луис пребледня.

— Кой го е прикривал? — попита Холдън.

Настана мълчание.

— Никъде ли не успяхте да го намерите? — продължи той, като гласът му беше едновременно настойчив и съчувствен.

Единственият отговор бяха сълзите на Раул.

Без да каже и дума, Луис започна да обръща плочките на доминото на обратно, подготвяйки играта.

Холдън разбра, че разговорът беше отишъл в задънена улица.

— Ако чуете нещо — каза, като се изправи и повлече Кейт със себе си, — съобщете на кораба. — Сложи ръка върху рамото на Раул, стисна го и прошепна тихо: — Съжалявам...

Кейт изчака да се качат в колата, преди да изрече думите, които не ѝ даваха мира:

— Вярваш, че Лари е замесен, нали?

[1] Калалу (Callaloo) — подобни на спанак листа от американско растение, широко използвано в карибската кухня. — Б.а. ↑

15.

Навън беше тъмно и миришеше на препълнени с боклук кофи, прокиснали в тропическата жега.

— Ще съм истински глупак, ако не допусна възможността и Лари да е замесен — равно каза Холдън. — Минго може да е излязъл сам на нощно гмуркане, за да извади ценностите, които е успял да задигне извън обсега на камерите през деня. Ала ако е превърнал това в навик, малко вероятно е никой от кораба да не е забелязал.

Лицето ѝ леко побеля и тя стисна волана.

— Лари е некадърен бизнесмен, но в никакъв случай не е крадец.

— Дори ако кражбата е единственият начин да задържи „Златна клонка“ на повърхността, така ли?

— Знам, че това практически е възможно. Разумът ми те чува, но сърцето ми не може да допусне, че брат ми е способен на подобно нещо...

Той не спомена, че много неща биха могли да се променят през годините, когато е била далече от бизнеса на Донъли. Кейт го знаеше не по-зле от него.

— Да не би да ме обвиняваш? — попита тя раздражено. — Ами ако твоето семейство беше попаднало под подозрение?

— Любов моя, съвсем не смятам, че грешиш, като се опитваш да помогнеш на близките си. И аз щях да постъпя по същия начин, поне в първия момент. Баба ми би казала, че това е отличителна черта на фамилията. Майка ми би го определила като човещина... Прокара пръсти по бузата ѝ, докато кожата ѝ вече не изглеждаше толкова бледа под мъждукащите отблясъци на светлините на контролното табло.

Компютърът, пъхнат във вечно съпътстващия го сак, започна да пиука.

Тя го погледна изпитателно.

Не му се искаше да увеличава тревожните сенки в очите ѝ, но въпреки това заговори:

— Налягането продължава да пада.

През предното стъкло се виждаше как небето придобиваше плътния, полупрозрачен сребрист оттенък, който предвещаваше обрат във времето. Вълните вероятно щяха да се усилят, но засега нямаше нищо опасно, просто лека промяна. Малко по-големи, малко по-силни, малко по-непредсказуеми, в очакване на връхлитането на голямата сила...

Няма ограничения във времето, безрадостно размишляваше Кейт. Просто още нещо, което ще се стовари върху мен. Върху нас.

Искаше ѝ се да се разплаче, да се разкрещи, да направи каквото и да е, само да се освободи от нарастващото напрежение, изпълващо я като въздушни мехурчета кръвта на гмуркач, прибързал с декомпресията. Но по пътя ѝ нямаше маркиращи флагчета, нищо, което да показва колко близо беше до повърхността. Или до потъването...

Когато приближиха наетата къща, фаровете на стария пикап осветиха несигурно люлеещия се док сред надигащите се вълни. Нямаше завързана лодка. Трябваше да идат до пристанището и да вземат работната платформа, преди да се отправят към кораба рано сутринта.

Изобщо нямаше апетит, но щом Холдън сложи пиле, плодове и хляб пред нея, тя се насили да дъвче. Едва преглъщаше, ала последната хапка ѝ дойде в повече и отмести чинията си настрана.

— Каква каша... — унило въздъхна Кейт. — Минго се е спуснал на дъното през нощта и е извадил най-леките и ценни находки.

Холдън мълчеше.

— Може и сам да го е направил... — рече тя. — Знам, че такава вероятност звучи налудничаво и глупаво. Но не е изключено.

Той разреза узряло манго и сложи най-сочните парчета в чинията ѝ.

— Това би обяснило липсата на дихателна смес, която установих — продължи Кейт. — Но сам човек не може да крие двойно гмуркане вечно.

Обърна се към него с нова надежда в потъмнелите си тюркоазни очи.

— Освен ако не го е правил и преди при различни обстоятелства — допусна той предпазливо. — Съгласен съм, че такава гмуркане е

напълно възможно. Но изисква изключително опитен и обигран гмуркач.

Тя чакаше онова „но“, което висеше неизречено помежду им, защото ако бъдеше произнесено, щеше да сложи край на последната ѝ надежда.

— Това е краят на бизнеса ни, нали? — попита все пак.

Холдън се протегна и се подпря с лакти на масата. Бедрото го наболяваше, все още травмирано от гмуркането.

— Единственото, в което сме сигурни, е — каза в заключение, — че Минго го няма и може да краде артефакти, влизайки сам под водата посред нощ. Няколко ценни дреболии са се появили на черния пазар. Как са попаднали там, е неизвестно. Когато днес се гмурках с Лари...

— Ти си се гмуркал? — стреснато го изгледа Кейт. — Ами кракът ти?

— Видях как брат ти се беше паникьосал... — продължи Холдън, сякаш изобщо не беше забелязал удивлението ѝ. — И най-важното, разбрах, че дори цялото това начинание да отиде по дяволите, ти ще преживееш каквото и да се случи с „Лунна роза“. Любов моя, ти си победител. Никога не го забравяй. Болезнената страст по преследване на съкровища, обхванало семейството ти, не те е засегнала...

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Гмурнал си се въпреки болките в крака. Защо?

— Лари щеше да се спусне сам.

— И ако нещо се беше объркало, щях да обвинявам себе си — прошепна тя. — Затова си го направил, нали? Изтърпял си всичко заради мен.

— Бедрото така или иначе ме боли. Поне направих нещо, което си заслужаваше.

— А наистина ли това имаше смисъл?

— Открихме няколко парчета злато, а сифонът изхвърли дребни скъпоценни камъни — отвърна той, като разтриваше крака си. — Достатъчно, за да създадем няколко часа работа на Фарнсуърт, но недостатъчно, за да накараме Отдела по антиките да отвори шампанско.

— Времето ни изтича, нали?

— В случай че не намерим нещо голямо до ден, два, гмурканията ще бъдат преустановени, ако това имаш предвид.

— Сигурно слуховете, които се носят из брега, са верни — мрачно отбеляза тя. — Може би „Златна клонка“ е прокълнатата...

— Е, за това не знам нищо. Просто бях много доволен, че имах възможност да поплувам в чиста вода, където не ми се налагаше да търся коварни мини, които всеки момент могат да избухнат.

Тя чакаше да каже още нещо, но той само поклати глава.

— Можем да говорим с часове за пропуснатите възможности — продължи той, — ала нищо няма да промени онова, което ще се случи на кораба утре. Проблемите на новия ден ще се изправят пред нас съвсем скоро.

Кейт се загледа в изумителните му очи: златисти в момента, сини на фона на тропическото небе и зеленикави в джунглата... Винаги различни, винаги красиви.

Остави всичко на любовника...

Тежестта се смъкна от раменете ѝ, когато той изведнъж я взе на ръце, прекоси малкия коридор и влезе в стаята си.

— Значи това е спирка за декомпресия? — попита тихо тя.

Мъжът се усмихна и я положи внимателно върху идеално оправеното си легло.

— Да, нарича се обезвъздушаване — съгласи се той.

— Бих предпочела да накарам дъха ти да спре.

Очите му се промениха, дъхът му я погали по лицето.

— Току-що го направи.

— Тогава лягай до мен, любовнико. Отпусни се и ме остави да свърша останалото.

— Кракът не ме боли, но другото звучи чудесно.

Отдръпна се да ѝ направи място, когато тя се наведе и проследи с език очертанятията на устните му. Внезапната топлина на тялото му я накара да се усмихне.

Каквото и да ѝ кажеше сега, щеше да остане нечуто, защото Кейт склони глава и го целува дотогава, докато мускулите му се стегнаха. Изведнъж ризата му се оказа разкопчана, а нейната блуза разтворена отпред, разкриваща набъбналите, потъмнели от възбуда зърна.

Лъщящата му кожа на светлината на лампата привлече първо погледа, а после и пръстите ѝ. Усети с тях тялото му, пълно с живот. Тя

се вгледа в бронзовия му загар под бледите си длани, които страстно плъзна надолу...

Холдън вдигна ръце, погали щръкналите ѝ зърна и продължи по извивката на гърдите и стегнатия ѝ корем. Той реагираше на всеки неин допир с дълбока, умолителна въздишка.

— Винаги ме караш да се чувствам желана — прошепна тя, забелязала усмивката му.

— Защото си най-привлекателното същество на света...

Кейт също се усмихна.

— Странно, но ти си единственият мъж, който ме вижда по този начин.

Големите му ръце обхванаха лицето ѝ.

— Май наистина го вярваш.

Преди да успее да заговори, тя впи отново устни в неговите, а пъргавият ѝ език се стрелна в устата му. Дишането им се учести, желанието ставаше все по-неустоимо. Пръстите му я разсъбличаха трескаво, докато остана гола от кръста нагоре. Пъхна крак между бедрата ѝ и изстена от топлината, с която беше посрещнат.

— Аз трябваше да свърша цялата работа — напомни му тя.

— А аз не издържам...

Кейт притисна глава към гърдите му и бързо се освободи от останалите дрехи и бельото си. После внимателно изхлузи панталона от дългите му мускулести крака, оставяйки го съвсем гол. Докато той се мъчеше да сложи презерватива, тя прокара език по белега на бедрото му.

— Сигурен ли си, че си готов за това? — прошепна, без да отделя устни от кожата му.

Холдън улови ръката ѝ и я обви около единственото място, което го болеше в момента.

Тя усети ударите на сърцето му, твърдостта, обливащата го топлина. Той целият гореше.

— Не това имах предвид — каза и срещна погледа му.

— Ако искаш да прогониш болката, приеми ме в това гладко тяло. Тогава ще изчезнем един в друг и Земята ще спре да се върти. — Докато той шепнеше, дланта му се плъзна подканящо между краката ѝ. Движението беше последвано от дълбок, глух стон. — Позволи ми да вляза в теб...

Пръстите му, влажни от собственото ѝ желание, проследиха тъмните кръгове около зърната ѝ. Младата жена потръпна, сякаш при допира му по тялото ѝ премина електрически ток. Когато дланите му се обвиха около гърдите ѝ и леко ги притиснаха, тя забрави кой трябваше да свърши цялата работа.

— Да, още... — изстена Кейт.

Ръката ѝ, обвита около него, страстно отвърщаше на ласките му. С притворени очи той наблюдаваше как през косата ѝ сякаш преминаваха огнени отблясъци при всяка въздишка, при всяко потръпване, а погледът ѝ беше тлеещ тюркоазен кладенец, в който с радост би потънал. Би ѝ казал колко е красива, но тя се раздвижи и почти го остави без дъх, когато тялото ѝ го прие с бавни, жадни тласъци.

Движеше се върху него леко, приемайки го изцяло, като стягаше мускули, за да достави и на двамата върховно удоволствие с почти никакво усилие от негова страна. Ръцете му я докосваха навсякъде, галеха я и настояваха за още. Когато тя се наведе, за да оближе с език блестящите капчици пот по кожата му, той я захапа леко по рамото, оставяйки я без дъх. Направи го отново и отново, докато тялото ѝ започна да се извива в неустойими движения...

Той потръпна и я сграбчи за кръста, за да я задържи неподвижно и така да удължи още неземното си усещане...

— Дракон... — прошепна Кейт и се загледа дяволито в обезумелите му очи. Усмихна се, задържа го в себе си, като го притискаше с бедра и го галеше по начин, от който той повече не можеше да се контролира. — Само че аз не съм дракон. Аз яздя дракон.

Холдън се предаде с болезнен стон, отдавайки ѝ се без колебание и задръжки, изпълвайки я докрай, както тя изсмукваше последните му останали сили.

В настъпилата след това тишина двамата заспаха, обгърнати от топлината на телата си, докато утрото със своите опасности се приближаваше все повече...

16.

Кейт и Холдън презаредиха работната лодка, взеха някои резервни части от железарията и се отправиха към тендера. И двамата плуваха в пот. Въздухът беше неподвижен, обгръщаше ги в гореща прегръдка и цедеше силите им. Влажността му беше толкова висока, че дрехите им лепнеха. Небето беше като стъклено и образуваше отгоре непрозрачен, сребристосив купол. Слънцето приличаше на бял диск, едва прозиращ през похлупака от влага и жега.

Около тях се носеше някакво мрачно очакване, усещането за затишие беше измамно. Всички знаеха, че предстои връщането на въздушните потоци, наречени пасати. Но преди пасатите да се появят, щяха да се разразят бури, в които небето и водата ще влязат във война. Ала докато това се случеше, щеше да се чувства само това гнетящо напрежение.

— Как е кракът ти? — попита Кейт, щом стигнаха до работната платформа.

— Бил е и много по-зле. — И пак ще бъде веднага след следващото гмуркане.

Но нямаше нужда да споделя с нея тази подробност. Беше ѝ достатъчно трудно да наблюдава как семейният им бизнес потъва. Излишно беше да се чувства виновна и заради неговото гмуркане...

— Просто имам тягостното предчувствие, че нещо не е наред — призна тя, като се качваше в лодката.

Наистина не е, каза си мислено Холдън.

Надушваше приближаващата буря, усещаше я в бедрото си, долавяше вкуса ѝ във въздуха. Тя можеше да връхлети след час. Можеше да се разрази и след ден.

Но нямаше да ги отмине. Свенливата тропическа депресия^[1], наречена „Давида“, бе решила да спре да се скита безцелно и да се залови сериозно за работа, като премести безброй тонове въздух и вода.

Кейт припряно изведе работната лодка на равната засега морска повърхност. Беше хубаво въздухът да се раздвижи от скоростта, за да я освободи от тягостното чувство, че е обвита в лепкав пашкул. Това, заедно с предчувствието за надвиснала заплаха, я караше да пришпори лодката, надбягвайки се с нещо, което смътно долавяше, но не можеше да опише с думи.

Около километър по-навътре вятърът се усили, диплейки леки вълни, които се носеха над онова, което се разразяваше под повърхността. Лодката трябваше да си проправя път през сърдитото море, скърцайки с алуминиевия си корпус при всеки по-сериозен порив на бриза.

— Имаш ли нещо против да понамалиш малко темпото? — извика Холдън. — Все пак трябва да съм във форма да се гмуркам, щом стигнем до кораба.

Тя едва тогава си даде сметка, че караше със скорост, подходяща за спокойни води. От това подскачане по вълните вероятно му ставаше особено неприятно, а бедрото му сигурно и бездруго го болеше поради пониженото атмосферно налягане.

— Извинявай — каза Кейт, отпусайки газта, за да могат да разговарят, без да крещят. — Просто се бях замислила... Но не за бързината, с която се движим.

— А за какво?

— Ами например за това, че хората, които страдат от световъртеж, не се страхуват толкова от височината, колкото от изкушението да скочат. Да полетят. Мога да ги разбера. След като отново съм в морето. С теб... Смяташ ли, че имаме някакъв шанс?

Холдън леко се усмихна, защото беше прекарал много време до идването на утрото в размишления, докато я прегръщаше, заслушан в дишането ѝ.

— Аз давам всичко от себе си, Кейт. Останалото зависи от теб.

Силен порив на вятъра се блъсна в корпуса на лодката. Младата жена отвърна с автоматично движение върху кормилото и успя да балансира клатушкането на платформата.

— Дали между нас се случва нещо истинско? — попита тя, без да го поглежда.

— Не мисля, че се преструваме — шеговито ѝ отговори той.

Отправи му бледа усмивка, която го накара да потръпне.

— Не това имах предвид — рече Кейт. — Мислех за предстоящото...

— Аха, за онова дребно усложнение, наречено живот. С радост бих ти обещал, че ще бъде лесно. Но, от друга страна, лесните неща не струват, нали?

— Не, не струват — отвърна тя със същата вяла усмивка.

— На седемнайсет години си проявила изумителна смелост.

— Бях уплашена до смърт.

— Точно в това се състои смелостта, любов моя. Да постъпиш както трябва, независимо колко се боиш.

Преди да успее да отговори, телефонът в джоба ѝ завибрира. Извади го и погледна кой я търси.

Холдън забеляза как лицето ѝ се изопна от напрежение.

— Дядо е. А той мрази телефоните. Никога не...

Рязко снижи скоростта на лодката, за да заглуши рева на двигателя. Докато слушаше, тревогата ѝ нарастваше от суровия глас и думите, долитащи от другия край на линията. Устните ѝ побеляха. Холдън я отмести внимателно от контролния пулт, зае мястото ѝ, провери автоматично уредите и я погледна.

— На път сме — говореше тя в слушалката. — Десетина минути. Може би малко повече. Да, морето внезапно се развълнува.

Ръката ѝ потрепери, когато прибра обратно телефона. Едва тогава си даде сметка, че двамата си бяха разменили местата.

— Мога да управлявам — увери го унило. — Ще трябва да увеличим скоростта, макар да ти е неприятно.

— Остави на мен. Но ще се справя много по-добре, ако съм наясно какво точно става...

— Лари е болен. Дядо е извикал хеликоптер, за да го откара в болницата.

— Има ли нещо общо с гмуркането?

— Не знам.

Холдън кимна и натисна педала на газта. Издрасканият корпус на лодката се насочи бързо към корабчето. Кейт видя, че той увеличи максимално скоростта, но си личеше, че знае какво прави с контролния пулт и ограничените възможности на работната лодка.

Водни пръски обсипаха предното стъкло и ги обляха от всички страни, мокрейки и без това просмуканите им от влага дрехи. Тя се

принуди да се улови здраво за страничните облегалки, за да не изхвърчи от седалката, но не се оплака. Имаше чувството, че пълзят, и искаше да му извика да ускори, ала не изрече нито дума. Безумие беше да се увеличава скоростта при тези вълни. А и Холдън нямаше да я послуша.

Ето защо пое управлението, внезапно осъзна тя. Откъде е разбрал?

После си даде сметка, че ръцете ѝ трепереха, въпреки че се бяха вкопчили здраво в пейката. Вероятно беше забелязал колко е потресена, преди сама да го е осъзнала.

Лари, проплака мислено, въпреки че ѝ се искаше да крещи по-силно от рева на мотора. Какво е станало с теб? Да не си посмял да си сериозно болен!

Но се опасяваше, че точно така стояха нещата.

Проклето да е ненаситното море!

Но дори в безмълвния си гняв, дълбоко в душата си знаеше, че вината не беше в океана. Беше в избора, в човешкия избор, отнел не един живот.

Тъмен хеликоптер с черни понтони забръмча над главите им точно когато на замъгления хоризонт се появиха очертанията на „Златна клонка“. Щеше да стигне до кораба след около две минути. На работната лодка щеше да ѝ отнеме малко повече време и щеше да бъде доста по-трудно за хората на борда ѝ.

На Холдън му беше необходимо само да види тревогата, изписана в очите на Кейт, за да увеличи максимално скоростта. Трябваше да приближат кораба колкото може по-бързо. Когато най-после се плъзнаха успоредно с корпуса му, хеликоптерът чакаше само на няколко метра, поклащайки се на широките, черни понтони. Беше стар, почти антика, с двойна пилотска кабина и повече празно пространство от алуминиевото покритие. С лениво въртящите се перки изглеждаше почти негоден за полет.

Човек от екипа, вероятно санитар, приключи със закрепянето на носилката и дръпна пластмасовия капак върху лицето на Лари, за да го предпази от водните пръски. Наеният скутер, управляван от дядото, се удряше леко по единия от понтоните, задържан на място от вятъра и уменията на стареца.

Холдън се изненада, че пилотът беше момиче. Тя беше заела мястото си и разговаряше на висок глас през отворената врата на кабината с Патрик Донъли. Потникът ѝ беше прилепнал към хилавото тяло, а тънките ѝ сплетени плитки бяха хванати на опашка, готова да се пъкне в задния отвор на шлема.

Гласът на дядото се разнесе над водата:

— Тръгвайте! Закарайте го на сушата колкото може по-бързо!

Холдън изравни тендера със скутера под наем, който дядото на Кейт беше използвал, за да откара внука си до хеликоптера. Дори в безумната си тревога, тя не пропусна да отбележи с каква лекота беше извършил сложната маневра.

— Поеми управлението — извика той.

После изтича към планшира, люлеещ се до лодката на дядото. Разчитайки точно вълнението, се прехвърли на другата палуба с пъргав скок, от който нито единият от плавателните съдове не се разклати.

Впечатлена, Кейт не откъсваше поглед от него. Очевидно лекотата, с която се прехвърли от едната на другата лодка, беше част от професионалната му подготовка. При него изглеждаше съвсем лесно, а тя знаеше, че всъщност беше ужасно трудно.

— Ще летим ниско над вълните — говореше момичето с подчертан английски акцент. — Докато не сме сигурни какво е състоянието на младежа, трябва да се съобразяваме с височината. Ако искате да поемете отговорността за него, можем да се издигнем и на по-голяма височина, но стандартната процедура изисква да се движим ниско, за да избегнем евентуални проблеми с дишането.

Дядо Донъли отвори уста да възрази, но Холдън го прекъсна рязко:

— Тя е права — отсече той. — Кейт ще вземе работната лодка, а аз ще използвам този скутер. Ти ще придружиш Лари, защото най-добре знаеш какво е състоянието му.

Старецът се обърна към него, доволен да намери отдушник за обзелите го емоции:

— Кой си ти, по дяволите, че да ми заповядваш?

— Бивш водолаз от Кралската флота — прекъсна го Холдън и го избута настрана от управлението на лодката — Губим излишно време. Санитар!

— Да, сър — автоматично се отзова мъжът, откликвайки на заповедническия тон на непознатия.

— Веднага щом обезопасите пациента, помогнете на мистър Донъли да се качи на борда.

— Но „Златна клонка“... — опита да възрази дядото.

Кейт се направи, че не го чува.

— Вече съм управлявала сама този кораб в буря, при това много по-страшна от тази, която се задава.

В продължение на няколко напрегнати минути дядо Донъли премисляше възможностите, а тя чакаше, затаила дъх. Беше поверявал кораба на друг само един-единствен път, когато изгаряше от висока температура. Ала още със събуждането си от спешната операция бе научил новината за смъртта на сина и снаха си. Тогава Лари беше до него и му помагаше да се справи. Въпреки че никой никога не го спомена на глас, и двамата си го спомняха. Независимо от вечните им дребни спорове, дядото обичаше внука си точно толкова, колкото и морето.

А сега трябваше да избира.

Измърмори няколко нецензурни думи, докато преценяваше вълнението и избираше подходящия момент. После се преметна през перилата и скочи върху понтона с ловкостта на младеж.

— Подай ми онова куфарче — нареди той на Холдън.

Мъжът се огледа, грабна мръсния кожен куфар от едно отключено шкафче и успя да го подхвърли към стареца, без нито един от двамата да падне във водата. Дядото го сграбчи във въздуха и се качи на хеликоптера.

— В коя болница отивате? — подвикна към пилота Холдън.

— „Сейнт Суитин“ в Кингстаун — отвърна момичето. — Там имат барокамера. Доста е стара, но също като тая птица, върши добра работа.

Жената сложи шлема и изчака всички да пристегнат коланите. Кейт много предпазливо отблъсна назад работната лодка, давайки възможност на Холдън да направи същото. Веднага щом се отдалечиха достатъчно, пропелерите на хеликоптера се завъртяха и скоро станаха почти невидими. Последва момент на колебание, докато понтоните се откъсваха от прегръдката на солената вода, след което машината се

издигна във въздуха. Полетя много ниско над вълните и скоро се превърна в шумна тъмна точка, отдалечаваща се към сушата.

Когато Кейт и Холдън се качиха на „Златна клонка“, хеликоптерът беше изчезнал.

— Това момиче явно си разбира от работата — отбеляза Холдън. — Повечето на нейно място щяха да изпаднат в паника. Честно казано, ние също бяхме под пара.

Кейт се усмихна тъжно, пое си дълбоко дъх и се обърна към онова, което беше останало от екипажа. Луис беше целият в кал, пясък и вода от сифона. Раул беше съблякъл неопреновия костюм и стоеше полуоблечен. И двамата бяха пребледнели.

— Напускам — заяви Луис. — Това гмуркане наистина е прокълнато.

— Аз също — обади се Раул.

— Пак ли? — изгледа ги Кейт.

— Никой няма да слезе на сушата, докато не разберем какво се е случило — отсече Холдън и застана до нея.

В мълчаливо съгласие тя му подаде ключовете от работната лодка и решително заяви:

— Или говорете, или се добирайте до брега с плуване.

Изражението на Раул подсказваше, че би предпочел второто, но щом погледна към войнствената поза на Кейт и пронизващите очи на Холдън, веднага заговори:

— Не знам много — започна толкова тихо, че почти не можеха да го чуят, после повиши глас: — Лари спомена по радиовръзката, че нещо не се чувства добре. Беше около час след спускането, а може би и по-малко...

— Значи не повече от деветдесет минути след гмуркането? — Холдън погледна часовника си.

Мъжът повдигна рамене.

— Лари се спуска много по-бързо от мен. Аз съм бавен и спокоен, човече.

— Продължавай — обади се с пребледнели устни Кейт. — Били сте долу около час, а после?

— Той работеше край сифона, а аз наблизко. Чу се звук, като че ли помпата засмука нещо голямо. Не знам. Не можах да видя. Но чух или

по-скоро усетих някакво силно изтракване и веднага след това вик в слушалката.

— След това Лари беше ли добре? — заинтересува се Холдън.

— Не ми каза нищо, а и аз не попитах. Той работеше бързо. Заради бурята, която се задава.

С рязък жест Кейт му нареди да продължи.

— Пак се чу някакъв странен звук и Лари ми направи знак. За да демонстрира жеста, Раул вдигна ръка и я присви в лакътя. Дланта му беше изправена с палец, сочещ надолу. После я допря до гърдите си и ги потупа няколко пъти.

— Ясно — каза Холдън. — Универсалният знак между водолазите, че нещо не е наред. Не е необходима никаква връзка, само добра видимост. Ти виждаше ли маркуча на сифона?

— Само усещах дяволското тракане — отвърна другият.

— Възможно ли е да е било заради опитите на Лари да премести сифона върху нещо друго, а не от преминаване на голям предмет? — попита Кейт. — Засмукването може да накара металния накрайник да удари по-силно от очакваното.

Раул отново повдигна рамене.

— Бях зает да търся монети и други лъскави дрънкулки. Не гледах към него.

— В кой отсек работеше? — намеси се Холдън. Докато беше на дъното, не бе забелязал нищо лъскаво, което да му привлече вниманието.

Мъжът изтри влагата от лицето си с облечена в неопрен ръка.

— Каза ми да следвам сифона. Това и направих.

— Къде е водолазният компютър? — поинтересува се Кейт.

— Волкърт го взе както винаги.

Тя се запъти към центъра за гмуркане, следвана плътно от Холдън.

— Ами аз? — подвижна след нея Раул.

— Чакай следващи нареждания — строго му нареди тя.

Слезе в залата, измъкна Волкърт от обичайната му задрямалост и попита:

— В кои отсеци се гмуркаха Лари и Раул?

— Лари вършеше цялата работа. Раул не го бива много под водата — отвърна мъжът, като пъкна поредната бисквита в

препълнената си уста.

— В кои точно? — изсъска тя през стиснати зъби.

Той посочи към монитора, върху който се виждаше цялата мрежа. Два от квадрантите бяха плътно осветени.

— Злато ли извадиха? — продължи да разпитва Кейт.

— Лари го намери точно върху пясъка — обясни Волкърт. — После започна да засмуква, а Луис се засуети около монетите. След това маркучът сигурно се е изплъзнал или брат ти го е изпуснал. Старият изключи сифона и двамата се насочиха към повърхността. Искате ли да видите записите?

— Копирай ги и ги пусни на електронната ми поща — нареди Холдън. — Ще ги прегледам. Кога за последно си проверявал прогнозата за времето?

Дебелите пръсти на Волкърт се движеха с изненадваща бързина върху клавиатурата, докато се появи търсената информация.

— Преди два часа. Не е хубаво. Но не е и лошо...

— Точно така — кимна Холдън. — Капитанът може да поиска да се гмурнем отново, преди бурята да го направи невъзможно.

— Да, добре. А колко се върнаха този път? — попита Волкърт с неприкрит сарказъм.

— Млъквай и си гледай работата.

Кейт забеляза, че Холдън пое към изхода и побърза да го настигне.

— Какво смяташ да правиш?

— Да си взема сака от работната лодка и да се гмурна с Раул.

— Струва ли си? Шепа златни монети няма да променят нищо.

— Видя ли отсека, в който се е гмуркал Лари? — попита той.

— Да, забелязах го...

— Вчера с него се спуснахме в другия край на останките и не видяхме нищо, освен боклуци. Днес обаче е слязъл до онази част на руините, която се намира възможно най-далеч от набеязаните зони. До нея може да стигне, без да излиза от мрежата. Мястото изглежда като купчина лава, обрасла с корали, точно на ръба на стръмнина, след която би изчезнал от обсега на камерите. Искам да разбера защо го е направил.

Кейт бе забелязала същото, но отказваше да мисли за това. Не щеше да си задава тези въпроси, от които започваше да й призлява...

Хапеше долната си устна, напомняше си, че трябва да продължава да диша, и наблюдаваше неподвижно как Холдън качва брезентовия си сак на борда.

— Минго сигурно е крадец — каза тя, когато той се върна при нея на палубата.

— Косвените улики навеждат към подобно заключение, но само ако действително е намерено съкровище, което после е било скрито. А за това нямаме доказателства. Засега, додаде мислено.

Това щеше да търси днес в изключително опасния участък от лава, корали и изгнили останки от отдавна потънал кораб.

— Ако не е Минго, тогава кой? — попита с треперещ глас Кейт.

— Наистина ли искаш да чуеш отговора?

— Не! Не може да е Лари!

Той остави сака и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Откакто съм пристигнал, прекарах часове наред в преглеждането на записите от гмурканията на хората, които са все още при нас. Луис е добър водолаз, но няма нито физическата сила, нито уменията да работи на две смени толкова дълго, без да се издаде. Раул няма никакво усещане за водата. Има нужда от наставник, особено след като Минго изчезна.

Упоритото изражение на лицето ѝ му подсказа, че разсъжденията му не водеха натам, накъдето би ѝ се искало.

— Лари е ръководил гмурканията — продължи тихо той. — Гмуркачите са работили из цялата мрежа, с изключение на квадранта, в който днес е открил златото.

— Това не доказва нищо, освен че брат ми в началото е проучил най-безопасните участъци от останките.

Искаше му се да я притегли към себе си, да я прегърне и да я предпази от приближаващата буря. Но не беше в състояние да промени нищо. Нито пък да я принуди да приеме помощта му. Тя трябваше да направи своя избор, да изживее собствения си живот...

— Ами ако Лари е работил на две смени — меко предположи той. — Едната заради записите в безинтересните части на руините, а другата за себе си — на местата, където се намират наистина ценните находки? Това би обяснило крайното му изтощение.

— Кое то може да се дължи и на пиенето. — Гласът ѝ беше равен и безизразен като погледа ѝ. Тонът подсказваше, че сама не вярва на

думите си, но така или иначе трябваше да ги изрече.

— Възможно е. Не е изключено по-скоро да го е повалило кислородно отравяне, отколкото налягането. Ще научим от болницата.

— Кислородно отравяне? — стреснато го изгледа тя.

— Когато бях в Ирак — обясни Холдън, — понякога екип от петима водолази трябваше да свърши работа за десетима. Виждам съм мъже, които пиеха прекалено много. А Лари не дъхаше на спирт. Той пие, но не е алкохолик.

Кейт кимна неохотно.

— Ако се е разболял, никой от останалите не е прихванал вируса през всичките тези седмици — продължи той.

Тя си пое дълбоко дъх и отново кимна. Не ѝ харесваше посоката, в която я водеха мислите му. Но още по-неприятно ѝ беше, че брат ѝ се намираше в болница.

— Виждам съм мъже да се гмуркат, докато не бъдат по-косени от кислородно отравяне. Лари изглеждаше точно като тях.

— Не мога да повярвам, че брат ми е крадец — заяви отпаднало тя. — Сигурно е Минго.

— Кислородното отравяне е като падане от скала — продължи той с равен и безмилостен глас. — Можеш да му се съпротивляваш яростно и пак да не успееш да го превъзмogneш. Но ако в един момент го превъзмogneш, тогава там долу се случва нещо дяволски глупаво.

— Няма да повярвам на нито една дума, докато не видя някакво доказателство. При това не бързам да го открива — заинати се Кейт.

Усмивката му беше нежна, нетърпелива и тъжна.

— На твое място бих чувствал същото. Обещай ми, че ще огледаш каютите на екипажа и няма да надничаш, докато претърсвам стаята на Минго. Като начало.

Ще се поровя и в тази на Лари, но не е нужно да я карам да се противопоставя на онова, което най-вероятно ще се окаже истина. Не искам да бъда вестносецът, който ще разруши света ѝ.

За втори път.

Ще го преживее, както е преживяла смъртта на родителите си, но никога вече няма да се чувства удобно в присъствието ми.

Това беше последствие, което му се искаше да избегне.

— Каютата на Минго ли? Ще ти помогна — оживено каза тя, доволна, че темата се измества от брат ѝ.

Припряно го поведе към помещенията за екипажа.

— Какво ще кажеш на шефовете си? — попита.

— Засега ще си мълча. В момента, в който разберат, ще закрийт операцията.

— Ти имаш властта да го направиш още сега, нали? — каза тя, като спря пред каютата на Минго. Вратата беше боядисана в яркожълто.

— Но избрах да не го правя.

Кейт въздъхна шумно.

— Благодаря ти.

— Няма за какво. По редица въпроси не споделям мнението на Отдела по антиките. Те разделят събитията едно от друго, номерират находките, после ги вписват в каталози по критерии, определени от други бюрократи. Животът е прекалено сложен, за да се побере в една дебела папка.

Кейт отвори вратата на каютата, която бяха делили Минго и Луис.

— Леле! — възкликна и размаха ръка пред лицето си при вида на безпорядъка. — Това място има нужда от въздух.

— Люкът вече е отворен.

— По-скоро имах предвид вдигане във въздуха с динамит.

Холдън се усмихна.

Близкият високоговорител изпука и от него се чу слаб глас:

— Дежурният ще вдигне ли? Получихме последната прогноза за времето.

Съобщението беше съпроводено от любимата електронна музика на Волкърт, но гласът не беше неговият.

Холдън се обърна към Кейт:

— Получавах повишение на бойното поле. В чин капитан.

[1] Депресия — термин, с който понякога се назовават циклони на средните географски ширини, в райони с ниско атмосферно налягане. Развиват се, когато топлият въздух от тропиците се срещне със студения от полюсите. — Б.а. ↑

17.

Кейт посегна към зелената пластмасова слушалка, окачена на стената зад вратата. Интериорът не беше подновяван, откакто се помнеше, и му личеше, но все още вършеше работа.

— Тук е Кейт Донъли — каза тя. — До завръщането на Лари аз съм капитан. Какво искате? И ако обичате, спрете тоя шум.

— О, ей сега. Прехвърлям разговора на Волкърт — обади се Фарнсуърт. — Изглежда трябва да си събера багажа, преди да се отправим към пристанището.

Музиката утихна.

— Да, добре — чу се гласът на Волкърт. — Нашите приятели от британската метеорологична служба ни съветват да си размърдаме големите задници. Предричат със седемдесет и пет процента вероятност депресията „Давида“ да удари точно на мястото, където се намираме.

— Имат конкретни данни, или ни предупреждават за всеки случай? — попита тя.

— По предварителна преценка кучката всеки момент ще удари Венецуела и ще се насочи към нас.

— С каква сила?

— Това е добрата новина. Засега е само тропически вятър, но ако англичаните се окажат прави, може да се разрасне до ураган от първа степен. Здравата ще ни изпере.

Кейт притвори очи.

— Каква радост. Кога се очаква?

— От дванайсет до двайсет и четири часа трябва да се озовем в околото на бурята — отчетливо изрече Волкърт. — Скоростта ѝ е непостоянна.

— Както всичко останало, свързано с тази напаст — отбеляза тя.

— Значи се отправяме към брега, както каза Лари, преди да се гмурне?

— Когато стане време за тръгване, ще ви съобщя — отсече Кейт и прекъсна връзката.

— Можеш да се окуражиш от факта, че британската метеорологична служба познава само в редки случаи — подхвърли иронично Холдън.

— И това не помага — отговори тя, ала все пак се усмихна.

С ръце на кръста огледа бъркотията наоколо. От лявата страна имаше две легла. Дрехи и завивки бяха разхвърляни навсякъде, от което и без това малката стая изглеждаше като взривен килер.

— Трябва да си доволна, че клозетът за екипажа е в другия край на коридора и е общ. Така не се налага да започнем от него.

— Просто съм благодарна, че вече не съм в ролята на главна чистачка — намръщено отрони тя. — Очевидно Минго е забравил основното правило да поддържа нещата си в безупречен ред. Първото нещо, което научаваш на борда на кораба, е, че няма достатъчно място, за да си позволиш да живееш като прасе.

— Във флота на такова малко пространство обикновено се настаняват по трима души. Не можеш да се облека, без да си удрям глезените във второто легло. Разбира се, дежурният офицер, който претърсваше каютите ни, не би допуснал нещо да се въргаля по пода.

— Как така ви е претърсвал? — бързо попита тя.

— За контрабанда.

— А смяташ ли, че това място е претърсвано? Би било логично, ако Минго не е работил сам.

— Точно така — кимна Холдън.

— Допускаш ли, че може да е криел откраднатите находки под дюшека си?

— Изглежда, някой си е помислил същото. Гмуркачите може да превръщат стаите си на сушата в кочини, но досега не съм се сблъсквал с такъв мърляч на борда на кораб. Във всеки случай, не и дотам, че да се препъва в собствените си вещи в спокоен ден.

Тя улови главата си с ръце, после се изправи.

— Правиш нещата да изглеждат прекалено лесни...

Той реагира с известно закъснение:

— Какво намекваш?

— Ако Минго е крадец и ако е криел тук плячката си, ако е изчезнал без нея и ако някой е знаел за това, а после ако този някой е

претърсил мястото, дали ни е оставил следа, която бихме могли да намерим?

Холдън повдигна вежди.

— Ако разсъждаваш по този начин, звучи като шега.

— Иска ми се да беше така. Но Лари е в болница, а аз съм... —

Гласът ѝ заглъхна.

— Аз ще се заема с купчината пране — бързо додаде Холдън, — а ти претърси шкафчетата на екипажа.

— Чудя се, кой ли е стъргал така... — замислено каза тя.

— Къде?

— По шкафчетата.

Той се приближи и разгледа внимателно дръжките. Там, където обикновено висяха катинари, имаше само няколко дълбоки драскотини.

— Връх на свредло би могъл да остави такива белези, особено ако се е плѡзгало — заяви той. — Имате ли свредла на борда?

— Сигурно. Дядо купува всякакви неща. Нали знаеш какви са мъжете, когато влязат в железарски магазин.

Холдън се усмихна леко и извади от джоба си нещо, което приличаше на фиба за коса. Използва го, за да изпробва вратата на шкафчето.

— Какво търсиш?

— Нещо с жици.

Очите ѝ се разшириха.

— Бомба ли? Това е абсурд.

— Всъщност звучи невероятно, но е съвсем възможно. Слава богу, че съм обучен за това. Но в нашия случай изглежда нямаме работа с подобно нещо... Кое то впрочем е добра новина.

Обърна се и я прегърна бързо, почти ожесточено.

— Каквото и да се случи, разчитам на подкрепата ти.

За момент тя се вкопчи в силното му тяло. После затаи дѡх, когато той отвори бавно първото шкафче, застанал нащрек в очакване на неприятна изненада.

Тясното пространство съдържаше три чекмеджета, къса релса за закачване на дрехи, място за обувки и навита брезентова раница най-отгоре. Нищо необикновено, нередно или неочаквано.

И със сигурност нямаше никакви жици.

— Тази е на Луис — тихо каза Кейт. — Познах лилавата му риза.

— Тя е нещо, което трудно се забравя — съгласи се Холдън, като потупваше дрехите, ала не попадеше на нищо съмнително.

Кейт огледа внимателно чекмеджетата. Вътре забеляза принадлежности за бръснене и мъжки гащи, които придаваха нов смисъл на думата. През това време Холдън проверяваше дали второто шкафче не представлява някаква заплаха.

— И представа нямах, че мъжете носят прашки — отбеляза тя, ровейки из първото чекмедже. — А и не бих искала да знам.

— Може да са сувенир за спомен.

Кейт гнусливо издърпа пръстите си от червеното копринено парче плат и ги избърса в шортите си.

— Трябва да си измия ръцете.

— Изчакай, докато прегледаме матраците. Не забравяй да огледаш всички страни на чекмеджетата — каза Холдън, като внимателно прокарваше ръка по ръбовете на шкафчето.

Никакви жици. Никъде.

Върна се да помогне на Кейт. Тя беше успяла да извади първото чекмедже без проблеми, но второто заяде. Очевидно солената вода и корозията си бяха свършили работата.

— Иди да прегледаш нещата на Минго — нареди той. — Аз ще се опитам да измъкна това.

— Чудесно. Вече знам за Луис много повече, отколкото бих искала — отвърна тя. — Сега пристъпвам към нещата на Минго с надеждата, че е взел поне долното бельо със себе си.

Холдън издаде звук, който можеше да бъде съгласие, възражение или нещо по средата, докато опипваше горната и страничните стени на чекмеджето, преди да го издърпа навън.

— Сигурен ли си, че не си ченге? — попита Кейт, наблюдавайки работата му.

— В пансионите няма много места, където можеш да скриеш нещата си — обясни с равен глас той. — Същото важи и за каютите на екипажите.

Тя огледа тясното помещение с различен поглед, но нямаше какво толкова да се види: никакви окачени картини, зад които да се пъхнат разни неща, никакви дъски на пода или килими, които да се дръпнат, никакви цокли по стените, които да се отместят... Само

осветената от оскъдната светлина мръсотия, напластяваща се винаги, когато работеха дизелови двигатели.

След като с отвращение огледа леглата, тя се зае с второто шкафче, имитирайки движенията на Холдън. Минго имаше почти толкова дрехи, колкото и брат му, включително долно бельо, което би трябвало да изтъни гласа му до сопрано.

— Изглежда повечето от нещата му все още са тук — каза накрая. — С изключение на принадлежностите за бръснене.

Холдън спря за момент, после продължи претърсването.

— Той вероятно има още дрехи в стаята си на сушата или в квартирата на Раул — продължи Кейт. — Така не му се е налагало да мъкне много багаж напред-назад.

Покорно огледа цялото съдържание на чекмеджето. Когато мина към външните страни, единственото, което оправда усилията ѝ, беше леко порязване от назъбената като острие на бръснач релса. Изкриви лице от мимолетната болка и мина към следващото, което не криеше нищо интересно вътре, отвън или на дъното.

Третото се беше заклезило. Тя го блъсна, дръпна го силно, изруга тихо, но то не помръдна.

— Имаш ли нужда от помощ? — подвижна към нея Холдън. Вече беше огледал всички останали чекмеджета в шкафчетата, но никъде не беше попаднал на нещо полезно.

Тя отстъпи назад.

— Ако не можеш да се справиш, ще имаме нужда от лост.

— Или пък от един ритник. Изглежда някой вече го е ритал в изблик на ярост.

Холдън го дръпна силно, разтърси го, отново дръпна и накрая заключи:

— Или се е заклезило, или е блокирано нарочно. За щастие, има повече от един начин да се извади едно чекмедже.

Измъкна двете горни и ги остави настрани. Съдържанието на третото се свеждаше до няколко свити на топка тениски и малък клин в релсата, който възпрепятстваше отварянето му.

— Нискотехнологична закопчалка — каза, като извади препятствието. — Но много ефективна.

Без да обръща внимание на тениските, той дръпна чекмеджето и го изсипа, за да се увери, че нищо не е скрито на дъното му. Една от

захвърлените дрехи тупна на пода със странен звук.

Кейт изтърси тениската и от нея изпадна пачка банкноти, прихваната с ластик. С опита на човек, привикнал да брои чужди пари, прокара пръсти по ъглите им за бърз оглед.

— Лири стерлинги. Петдесетачки. Вероятно хиляда, ако не и повече — заяви тя. — Изглежда Минго не се доверява на банките, което определено показва, че ще се върне за хонорара си.

Ако може, мислено отбеляза Холдън.

Но тя не искаше да я води в тази посока, а и той не искаше да я обременява, докато вече нямаше да има друг избор.

— Минго трябва да е обръщал парите си в лири в банката. По-малко банкноти на същата стойност.

Холдън бързо погледна към пачката, после обърна чекмеджето, за да огледа външната страна, на гърба, където се образуваше малко празно пространство между дъното и долната плоскост на шкафчето. Всички чекмеджета бяха по-къси, за да не опират в болтовете, използвани за закрепването на мебелите към стената и пода.

— Какво намери? — попита Кейт, вдигайки очи от банкнотите.

— Изглежда като компютър за гмуркане.

Едно леко, премерено подръпване беше достатъчно, за да освободи клиновидния предмет от примката на тиксото.

— Чудесен малък уред — отбеляза Холдън. — Тънък, лек. Изключително скъп. С безжична връзка към монитора на китката. Не си спомням да съм виждал Минго да го носи.

— Това нещо струва много повече от тези банкноти — каза Кейт. — Сега вече съм сигурна, че ще се върне.

Упоритостта, с която отново и отново подхващаше темата, му подсказа, че изчезването на Минго я безпокоеше толкова, колкото и него.

— Жалко, че избяга точно когато имаме такава нужда от този тип — додаде тя.

— Чудя се, къде ли е ходил с това? — замислено запита Холдън, загледан в уреда. — И кой още знае за тази скъпа играчка?

— И за какво му е притрябвал втори водолазен компютър? — продължи размишленията му Кейт.

— Резервен. Допълнителен. Обзалагам се, че този не е изпращал автоматично информация в центъра за гмуркане на кораба.

Тя прехапа долната си устна и потрепери...

Миниатюрният компютър беше дълъг около двайсетина сантиметра, изработен от неръждаема стомана и обикновена черна пластмаса и имаше формата на клин. Само по себе си не беше нещо необикновено. Холдън го завъртя между пръстите си. Предната му част представляваше широк плазмен екран. Над него беше поставен компас под странен ъгъл, на около дванайсет градуса от основния корпус.

— „Океания Пра“ — прочете той името на производителя.

— Не е сред доставките на кораба, нали?

— Не съм го срещала в инвентарните описи. Сигурно си го е донесъл сам.

— Не е съмнително... Аз също ходя навсякъде със собствена маска и компютър. Повечето водолази предпочитат да използват познато оборудване.

— Стига гмуркачите да носят електроника, която да изпраща информация директно до кораба — каза тя. — Лари изобщо не би обърнал внимание, даже да носят пет, шест персонални компютъра и да светят като коледни елхи.

— Във флота са доста по-стриктни в това отношение, но и там някои водолази наистина се гмуркаха с резервна техника — поясни Холдън.

Той забеляза малкото лилаво кръгче на долната страна на компютъра, предназначена за свързване с кабел към основната апаратура на кораба. Чрез него машината щеше да разчита и да изпраща на ръчния дисплей информацията за нивото на газовете, температурата, местонахождението, приблизителното време на изпразването на кислородната бутилка... Все неща, необходими за безопасното пребиваване под водата или поне за вземането на правилно решение. Освен това указваше посоката на движение и евентуалния път обратно.

Кейт пхна глава в празното шкафче.

— Има нещо на дъното. Сигурно чекмеджето го е закривало. Не мога да видя точно, но по отражението ми изглежда като циферблат на часовник.

— Остави на мен. — Холдън застана до нея.

— Но аз мога...

— Не пипай... — прекъсна я той. — Видя ли някакви жици?
Тя побърза да се отдръпне встрани.

Холдън се отпусна на колене и надникна вътре, после предпазливо прокара пръсти по дъното. Нищо друго, освен мръсотия.

И още тиксо.

Продължи да опипва, намери края на лепкавата лента и я дръпна силно. С ленив, режещ звук огромният часовник беше освободен. Беше почти сантиметър дебел, изработен от сив метал, но не хромиран и лъскав. Краищата му бяха назъбени.

— „Атлантика 530“ — замислено отбеляза Холдън. — Това нещо тежи колкото пистолет и като нищо може да те повали на земята. Доста скъпа прищявка.

— Е, някои гмуркачи се опитват да изравнят големината на дрънкулките си с размера на... Хммм, някои телесни атрибути.

Лицето му светна в усмивка.

— И аз го забелязах. Но това, доколкото разбрах, не важи за мъжете от семейство Донъли.

— Прекалено скъпо е за дядо. Както неведнъж е казвал, той не се интересува от налягането на обратната страна на Луната...

Мъжът се разсмя.

— Все още ли съобразява гмурканията с числови таблици за декомпресия?

— Предимно — потвърди тя и погледна към скъпото оборудване.
— Минго определено ще се върне за всичко това.

Холдън не каза нищо.

— Смяташ, че няма ли? — настоя Кейт.

— Фактите са доста противоречиви.

— Какво трябва да означава това?

— Знаеш не по-зле от мен — отговори ѝ делово. — Просто не искаш да мислиш за него.

Последва кратко, напрегнато мълчание, после думите ѝ се изляха като отприщен бент:

— Нищо не ми изглежда логично! Минго е изчезнал заедно с водолазния си костюм, а един от тендерите ни липсва, но личната му изключително скъпа електроника е заключена в шкафчето на кораба. Никой не го е виждал в някое от свърталищата му на острова. Единственото смислено заключение, до което стигам, е, че е паднал

зад борда по обичайния начин и е потънал, докато се е опитвал да се добере до Сейнт Винсент.

— Ще уточниш ли кой е „обичайният начин“?

— Ами, излязъл е да се изпикае над планшира, докато е пиел, изгубил е равновесие и е цопнал във водата. Алкохолът не е добър партньор в плуването.

— А, по този начин ли... Да, случва се. Но обикновено след това откриват лодката някъде по течението, или тялото, или пък и двете.

— Точно така.

— А и гмуркач, който е решил да избяга, за да се отдаде на разгулен живот, не забравя да вземе парите си — разумно посочи Холдън. — И защо ще краде водолазен костюм и маска от кораба? Старата екипировка трудно се носи извън водата и не струва пукната пара. Не би я пипнал дори крадецът, отмъкнал тендера.

— Именно.

Черните вежди се повдигнаха нагоре и той попита предпазливо:

— В такъв случай за какво именно водим този спор?

— За това, че всичко изглежда нелогично! — извика тя и във всяка произнесена сричка личеше безсилието й.

— Правилно. Хайде сега да се заемем с матраците.

— Дадено — съгласи се ентузиазирано Кейт. Да се рови из смърдящите завивки беше по-добре, отколкото да се опитва да избяга от мислите си, сред които имаше повече въпроси, отколкото отговори, и лепкав страх, че нещо съвсем, ама съвсем не беше наред...

Това е просто от влизация през илюминатора въздух. Влажен и наситен с напрежението на приближаващата буря, убеждаваше се тя.

Онова, което намериха под дюшека на горната койка, бяха само такива неща, които нямаха нищо общо с контрабандата, но пък се обясняваха с възрастта. Матракът на долното легло беше разпорен по шевовете на няколко места. Не много големи дупки, само колкото да се пъхнат два пръста. Ровейки вътре, не откриха нищо, освен сплъстения пълнеж и две найлонови торбички.

Празни.

— Той е могъл да крие тук някои дребни вещи — отбеляза Холдън. — Вярно, подсказва липса на въображение, като се има предвид, че тежкото шкафче би свършило далеч по-добра работа...

— Скрито на най-очевидното място?

Той повдигна рамене и продължи:

— Може да са били наркотици. Или пък други неща, като шепя скъпоценни камъни или нещо подобно, което е отнесъл със себе си, когато е слязъл на сушата. Това би обяснило липсата на принадлежности за бръснене.

— Така ли?

— Независимо колко превъзходен, ядосан или пиан е бил Минго, лично аз дълбоко се съмнявам, че е толкова глупав, та да скрие откраднатите скъпоценности на толкова очевидно място. Но един несесер за бръснене е идеалното и най-удобното скривалище...

— Нещо като мъжкия вариант на дамската чанта. Звучи разумно. Харесва ми — кимна Кейт. — Значи Минго е плъхът, който е изял сиренето в капана, заложен от Короната.

Холдън се усмихна с желанието нещата наистина да бяха толкова прости.

— И така, той е откривал някакви неща, но ги е оставял на дъното — продължи тя. — Както ти много правилно отбеляза, това трябва да е била най-лесната част, особено когато Волкърт е хипнотизиран от ужасната си музика и прекарва по-голямата част от времето си в отварянето на пакети с гнайсове, отколкото в следене на мониторите.

— Или пък е пиан. Още по-лесно.

— Както и да е. Значи Минго е виждал на дъното някакви неща, но ги е оставял там, а после е правил тайни гмуркания, за да извади стоката

— Това може да става до определен момент — съгласи се Холдън, — но да използваш различни компютри, или да изключиш и рестартираш своя, е задача, която се извършва по определени алгоритми. А това предполага поне осемнайсет часа между отделните гмуркания.

— Така че новият или рестартираният компютър да не допусне навлизането на остатъчен въздух в кръвта на гмуркача.

— Обичам умните жени — прошепна той и докосна устните ѝ с показалеца си. — Независимо колко добре са разчетени, трябва да бъдеш изключително предпазлив по отношение на броя на гмурканията, които правиш в определен интервал от време. Не е

космическа наука, но си има физични закони, които не можеш да заобиколиш, без значение каква техника използваш.

— Като кислородното отравяне...

Холдън кимна, поколеба се, после додаде:

— Знам, че ти допада теорията, представяща Минго като плъх...

— Не съвсем... Все пак е успявал да се среща с Раул, без никой да разбере.

— Има разлика между това да зарежеш любовника си и да отстраниш онзи, чиито кражби намаляват дела ти от допълнително гмуркане.

Кейт полагаше неимоверни усилия да не поеме посоката, към която я насочваха Холдън и собствените ѝ мисли, но нямаше начин още дълго да се преструва, че не забелязва това...

— Добре. Вероятно някой друг от екипажа, или дори повече от един са се облагодетелствали незаконно — заключи тя. — Със сигурност не са били много щастливи, когато се появи ти.

— Не. Няма как да им харесва присъствието ми на кораба, особено през нощта.

Много ѝ се искаше да загърби факта, че именно семейството ѝ не му бе разрешило да спи на борда, но от това угризенията ѝ щяха да станат още по-големи.

— Нямаше достатъчно място за теб — оправда се Кейт.

— Това може и да е било така допреди една седмица. Но оттогава екипажът доста пооредя. Бих могъл да настоявам да спя на кораба, но не го направих. Решението беше мое. В началото си казвах, че само разследвам дали не си съучастник в нещо незаконно. Ала и след като се уверих, че си невинна, останах на сушата, защото ти беше там, а аз страшно те желяех. И все още те желяя, при това всеки път и още по-силно.

Поривът от влажния вятър, промъкнал се през илюминатора, не успя да разхлади пламналото ѝ лице.

— После дойде златната верижка, която Минго откри в много удобен момент — продължи Холдън, сякаш не беше отварял дума за отношенията им. — Точно когато Отделът по антиките си търсеше извинение да прекрати операцията. Вероятно са мислили, че ще ги засипя с похвали и ще хвана първия полет към добрата стара Англия, оставяйки ги да оглозгат останките, преди бурята да се разрази.

— Това изисква планиране, предвидливост... И пак планиране — отбеляза тя.

Внезапно усети някакво силно стягане в гърдите. Съмненията ѝ ставаха все по-големи и вероятно щеше да свърши под опустошителната им тежест.

Не виждам Минго да върши нещо незаконно и да плаща на Волкърт, за да представя нещата по друг начин. Но другото навежда подозренията към някого с аналитичен ум и систематичен план за разграбване на останките. Вярно, че той е странна птица.

Жалък крадец, но не и мозъкът на измамата.

Дишай. Бавно. Леко. Нали не си забравила, че бягството и криенето не вършат работа?, каза си мислено.

Но ѝ се искаше да направи точно това.

Холдън чакаше, преживявайки вътрешната ѝ борба като своя собствена. Не можеше да си представи колко трудно беше да признаеш, че най-близките ти хора са лъжци и крадци, при това достатъчно безотговорни, да те повлекат надолу със себе си.

Кейт изстена тихо като човек, получил неочакван удар.

— Минго сам не ми се връзва. Ако е имало наистина съкровище в руините... Което е едно голямо предположение... И моята последна надежда.

Холдън продължаваше да чака мълчаливо. Не искаше точно на него да се падне неприятната задача да разкрие истината за прогнилото ѝ семейство.

— Ако нощните гмуркания са били достатъчно чести — каза тя с треперещ глас, натежал от сълзи, които вече не се опитваше да крие, — някой някога щеше да забележи светлини във водата. Дори да са на триста метра под повърхността, особено при пълнолуние. Едва ли дядо е единственият, който пикае от борда посред нощ.

Заля го вълна от облекчение. Тя нямаше намерение да се спасява единично. И това му даваше надежда, че онова, което ставаше между тях, щеше да ѝ даде сили да преживее другото, което тепърва ги очакваше.

— Да — каза само той.

— Кога престана да ме подозираш? — попита Кейт. — И дали изобщо си престанал?

— След първите няколко дни слезе в дъното на списъка ми. Ти си жена с много качества, но двуличието не е сред тях. Когато става въпрос за семейството ти, си способна на умишлена слепота и лоялност. Но не и на съучастие.

Тя затвори за момент очи и въздъхна:

— Наистина не искам да мисля за Лари като за мошеник. Нито пък за дядо.

— Както сама каза, животът рядко е такъв, какъвто ни харесва.

Възможността Лари да остане невинен беше нищожна... Холдън я наблюдаваше съчувствено с очи, чийто цвят се беше променил като този на морето, но изпълнен със златисти отблясъци.

Обръщайки се, тя прошепна:

— Каква глупава каша. Мразя я. Но е по-добре, отколкото да крия главата си в пясъка. — Поколеба се, но въпреки това продължи: — Нали?

Холдън я привлече към себе си и зарови лице в косата ѝ. За един кратък момент младата жена си позволи да се остави във властта на силното му тяло. Той усети преминалия през нея трепет и топлината на сълзите, капещи върху рамото му, но после Кейт се стегна и бързо изтри лицето си. С решителен жест обърна към себе си часовника на ръката му.

— Да слезем в центъра за гмуркане — каза тя — и да видим какво ще намерим там.

18.

Волкърт очевидно беше наблюдавал вратата, защото в мига, в който се отвори, спря любимата си техномузика.

— Капитан Донъли — подхвана почтително той. — Искрено се надявам, че слязохте при мен, за да ми кажете, че вдигаме котва и поемаме курс към брега.

— Разполагаме с достатъчно време — отвърна Кейт. — Както и с осигурено място в пристанището. Островът може да изгуби няколко дървета, но останалото е в безопасност.

— Някакви новини за другия капитан Донъли?

— Само съобщение, че се чувства добре, но му предстоят още изследвания.

Волкърт кимна и я погледна, сякаш беше единственият присъстващ в помещението. Холдън не го прие лично, защото си даваше сметка, че мъжът беше наясно кой сега плащаше чипсовете и бисквитите му.

— Трябва да проследя историята на цялата операция — заяви тя. Каквито и съмнения да бе споделила с Холдън, очевидно не смяташе да ги показва пред никой друг.

— Всички записи ли искате да прегледате? — попита Волкърт.

— Ден по ден.

Холдън се усмихна, когато мъжът мигновено се залови за работа. Без съмнение вече съжаляваше, задето се беше държал толкова язвително с красивата дама преди.

— Разбрано — отвърна Волкърт, дъвчейки нещо, което изглеждаше и миришеше като отдавна изсушена риба. — Само трябва да прегледам компютрите на гмуркачите, защото все още не съм обработил данните от тях.

— А освен това ни трябва координатите в тези компютри, за да проверим къде и дали изобщо съвпадат с нашата електронна карта.

Холдън постави върху работната маса часовника на Минго, който издрънча със студен, твърд звук.

— Каквото и да намериш, да си остане само между нас тримата — заповяда Кейт. — Ясна ли съм?

— Да, шефе — покорно отвърна Волкърт.

Холдън знаеше, че е прекалено късно за каквато и да било секретност, но не каза нищо. Всичко, случващо се на този кораб, трябва да е било публична тайна, чието периодично нарушаване е било обуздавано с банкноти или заплахи. Но Волкърт не беше абсолютен глупак. Нямаше да се втурне към радиостанцията в момента, в който Кейт изчезнеше от погледа му.

— За щастие, всички нови устройства са с UBS свързване. — Порови из навитите като гнездо кабели в чекмеджето. После отвинти панела на ръчния компютър и го отвори. — Това е най-трудната част. Но пък трябва да е проектиран за реалното налягане там долу, нали?

— Поне така се надяваме — подхвърли Холдън.

— Ето. Свържете го — каза Волкърт и ѝ подаде един от кабелите. — А докато чакаме да зареди, аз ще се опитам да прехвърля данните. Наведе се и натисна няколко клавиша. Погледна я отстрани, когато отново пусна любимата си музика.

Намирам те малко странен и много те харесвам!, гукаше женски глас с подчертан чужд акцент.

— Не толкова високо! — нареди Кейт.

Ритъмът беше напорист, но не натрапчив, и постепенно се сля с монотонното потропване върху клавишите.

Може би използва шума като един вид кофеин. Както и да е, работи много по-бързо, когато слуша музика, помисли си тя.

На монитора се появи изглед на останките и обкръжаващия ги морски пейзаж, върху който като крѳпки бяха насложени серия от снимки, направени при официалното проучване от екипажа. Имаше неточности и очевидни несъответствия, от което цялата картина ставаше мътна и неясна, макар да не можеше да се определи точно дали това се дължеше на ѳгъла на блендата или на налягането.

— Мощта на империята. И това е най-доброто, с което разполагаме — изсумтя презрително Волкърт.

— Империята си има много друга работа за вършене и естетиката не стои в началото на списъка ѳ! — сръза го Холдън. — Ако по една случайност това бяха вражески военни части, щяхте да можете да различите и краката на бълха.

Мъжът се изсмя.

— Дааа... И така, вече свалих данните от компютрите на гмуркачите и попълнените планове. Първо ще кача тях.

Върху мрежата се появило множество светлозелени линии, съпроводени от текстови пояснения за датата и часа.

Кейт мълчаливо се зачуди защо, по дяволите, не беше получила нещо подобно последния път, когато беше поискала същото сведение.

Защото тогава не бях капитан, осъзна, обзета от гняв.

Но сега не беше моментът да изпуска нервите си. Волкърт беше най-бързият начин да получи необходимата информация. Щеше да уволни непокорното копеле по-късно.

— Кой от тези е най-старият запис? — попита тя.

Мъжът раздвижи мишката, докато стрелката се спря на една от линиите, която светна и показа датата.

Кейт хвана мишката и започна да мести стрелката по пътеките на случаен принцип. При всяко докосване те се осветяваха и показваха изписаното върху тях. Колкото повече информация разчиташе, толкова повече се усилваше гневът ѝ.

— Въпреки цялата впечатляваща паяжина от линии, не виждам повече от четиридесетина гмуркания — повиши глас тя. — Двете смени дневно предполагат двадесет спускания. „Златна клонка“ е на котва над останките от момента, в който бяха разчистени. Спасителната операция започна най-малко преди единайсет седмици. Дори да сме нямали възможност да правим повече от едно гмуркане в определени дни, нещата пак не се връзват.

— Всъщност общо са четиридесет и три — отвърна Волкърт, връщайки се към естествения си нехаен, нагъл маниер на поведение. — Първоначалното проучване, плюс двете карти, направени след разчистването на руините. Това е всичко, с което разполагам. Не забравяйте, че до идването ми на борда е имало поне един компютърен специалист. Доколкото чух, дори са били няколко. И то все заклетни пияници, ако може да се вярва на слуховете, носещи се из кораба. Единствените записи, които мога да ви покажа, са от моя, така да се каже, мандат.

Който е започнал само седмица преди пристигането ми, внезапно си даде сметка Холдън. Интересно съвпадение. Също като намирането на златната верижка.

За жалост, лично на мен то ми се струва доста странно.

— Значи лисват каквито и да било данни за гмурканията, осъществявани преди да дойдеш на кораба? — попита Кейт.

Волкърт повдигна рамене:

— Сигурно са записвани в различен протокол или дори протоколи. Когато започнах, не съм получавал никакви инструкции как да действам. Оставиха ме да си създам свой собствен метод и да работя по него. Ако преди мен са използвани други, не съм имал време да ги проуча, а и никой досега не ме е питал.

Възможно най-долнопробната работна ръка. Получаваш толкова, колкото плащаш, а ние плащаме на тая мързелива маймуна с банани. Поеми дълбоко въздух. Овладей се..., напомни си Кейт.

Наблюдавайки с тревога Кейт, Холдън разучаваше картината върху екрана на монитора. На пръв поглед мрежата беше добре покрита от плановете за гмуркания, като концентрацията им беше основно в центъра, но се забелязваше и значителна активност в периферията ѝ.

— Какво е това тук долу? — посочи с пръст зона върху картата, която представляваше плетеница от множество пиксели. Към нея водеше само една от по-старите линии.

— Част от морското дъно или повреда във файла?

— Изглежда е заобикаляна умишлено — отбеляза Кейт.

— От първоначалното проучване, след почистването на останките, няма други записи. Трябва да е огромен къс лава, обрасла с корали.

— Нужно е невероятно умение, за да се стигне дотам — продължи Холдън. — Мястото е близо до доста стръмен наклон. За да го покриеш изцяло, е необходимо да се спуснеш на поне три километра дълбочина. Ако дъното не се изравнява достатъчно бързо, може да се окажеш още стотина метра по-надолу, и то, преди да се усетиш. А всеки сантиметър под водата допълнително оскъпява и затруднява акцията...

Кейт се намръщи, спомняйки си дългите вечери около масата в корабната кухня на три поколения Донъли, разглеждащи с надежда стари карти.

— Технологично опасно гмуркане, при това най-вероятно безполезно — замислено отбеляза тя. — Ако корабът е потънал върху

образувана от лава скала, останките му щяха или да се плъзнат в дупката, или да заседнат в плитчината. А като се има предвид колко са изгнили, щяха да се разпаднат.

— Тъй като са заседнали на изток и на север от тази зона и очевидно са все още непокътнати в плитчините — заговори Холдън, — няма убедителна причина теренът да се обследва чрез специализирано гмуркане, което излишно оскъпява нещата. За повечето капитани един повърхностен оглед би бил напълно достатъчен.

След сушената риба, Волкърт отвори пакет бисквити и задъвка невъзмутимо.

— Мога да го увелича — зафъфли той, — ала качеството едва ли ще се подобри. Колкото повече се уголемява образът, толкова по-замъглени изглеждат детайлите. Квадрант Е1 се състои предимно от корали, скали и тази черна дупка. Нищо интересно, липсва дори и желязо, поне в проучването, което направих специално за вас.

— Можем ли да проследим данните в хронологията на въвеждането им от компютрите на гмуркачите, а не по реда, в който са били планирани? — поинтересува се Кейт.

Мъжът затрака по клавиатурата, изруга и опита още няколко пъти. Накрая все пак успя да открие магическата комбинация от команди.

— Това е всичко, което имам.

Този път екранът се изпълни с кобалтовосини линии, които бяха много по-назъбени, неравномерни и свързани помежду си. Вместо прави черти или обикновени дъги, бяха доста неразличими, поместени в серия от линейни сегменти, приличащи на мълнии. В основната си част не представляваха изненада, въпреки че на места се отклоняваха от предварително планираните за гмуркане места.

— Зелените показват планираните гмуркания, а със синьо са белязани реалните — каза наред настъпилото мълчание Волкърт и триумфално схруска със зъби поредната бисквита. — А белите контури на мрежата не са променени.

Кейт и Холдън кимнаха едновременно. И двамата бяха схванали разликата между онова, което беше планирано, и случилото се под водата. Предвидените бяха очертани с прави линии. Осъществените бяха криволинейни.

— Гмуркачите също са хора — отбеляза тя. — Ако нещо привлече погледа им, докато обследват, размерът на отпуснатото им време не се променя. Но голяма част от плана е съкратена или изобщо неизпълнена.

Наведе се напред, за да разгледа по-подробно паяжината от сини и зелени линии, после отстъпи отзад, за да погледне под друг ъгъл.

— Какво има? — попита Холдън.

— Забелязах някакви странни отклонения, като например в деня, преди да пристигнем с теб. Хвана мишката, освети датата, после промени посоката. — А, ето и още едно. Обърна се към Волкърт и нареди: — Оцвети тези две линии в друг цвят или заличи останалите.

Откъм неговата страна се разнесе шумно мляскане.

— По-добре цвета.

Посочените от нея черти блеснаха в неоново розово, при което беше много по-лесно да се проследи несъответствието между планираното и в действителност осъщественото гмуркане. Гмуркачът беше пренебрегнал плана, беше прекосил няколко квадранта, за да стигне до оголените скали, след което се бе върнал на посоченото му място. На практика не беше излизал от сложната плетеница на планираните и реални спускания, но промяната на цвета направи разликата очевидна.

— Някой доста е поскитал — отбеляза Холдън. — Като пчела около гърне с мед.

— Волкърт, знаем ли кой е гмуркачът, направил записа? — попита Кейт, въпреки че беше почти сигурна в отговора. Минго.

— Ами, да. Оня самохвалко.

— Минго — каза, без да се изненада Холдън.

— Някой съобщавал ли е за промяна в плана? — продължи да разпитва Кейт.

— Не си спомням — отвърна мъжът. — Говореха от много места.

Или пък си мляскал прекалено шумно, за да чуеш каквото и да било. А може и да са ти платили, за да забравиш. Независимо от причината, резултатът е един и същ, мислено отбеляза тя.

— Какво го е накарало да иде толкова далече? — заинтересува се Холдън. — Да не би да е искал да разгледа вдлъбнатината? Да се опита да предизвика Бенчли? Или пък случайно пред погледа му е проблеснало злато?

Неприятно, задушавашо усещане стегна Кейт.

— Ходил е там само веднъж, колкото за протокола, после вероятно е пренесъл нещо в друга зона, за да го „открие“ по-късно.

— Значи той е бил наясно, че там е имало какво да се намери. Щастливо посрещане на борда, както се оказа. Минго умишлено е пренесъл плячката си, така че да бъде „открита“ във възможно най-непродуктивната част на останките, където Лари, следвайки нарежданията ми, е концентрирал всички проучвания.

— Може би брат ми не е... — Гласът ѝ заглъхна. *Трябва да е знаел. Както и дядо. Това са имали предвид, когато ми казаха, че на борда на кораб трудно се пазят тайни. Просто тогава не исках да ги чуя. Нито сега, но ще се наложи. Няма повече да се крия от жестоката истина.*

— Бих дала много, за да задам няколко въпроса на Минго — каза тя с болезнено спокойствие.

— Ще имаме такава възможност скоро — успокои я Холдън и се обърна към Волкърт: — Качи ли данните от този часовник?

Техно звуци изпълниха неестествената тишина, настъпила на кораба. Нямахше гмуркачи, които да изпращат данни в центъра. Не долитаха гласовете на мъже, работещи на кърмата. Никакви стъпки отгоре, докато някой прекосява палубата от единия ѝ край до другия, изпълнявайки някакво нареждане.

Втренчила поглед в екрана на компютъра, Кейт потръпна, обзета от чувството, че се намира на призрачен кораб. Дори топлината на застаналия до нея Холдън не можеше да прогони обвития я внезапно студ.

Защото наистина се намирам на обладан от призраци кораб и очаквам да чуя какво ще каже един от духовете.

— В какъв цвят искате данните от гмуркането на Минго? — попита Волкърт.

Тя се сети за ярката емайлирана врата към каютите на екипажа.

— Жълт.

Мъжът натисна няколко клавиша.

— Да, добре. Ето ги.

Върху монитора изскочиха жълти линии, които се издигаха над цялата многоцветна плетеница. Повечето от тях бяха просто маркирани места. Някои бяха размити, неясни облаци, оставени от

съсредоточена работа в определена зона. Други представляваха дълги разделителни черти, но повечето само бележеха определени нотации.

Холдън изчисли къде се беше намирал по време на гмуркането си, включително и мястото сред останките, където беше спрял, за да запомни пътя надолу.

— Повечето от тези линии не маркират трасетата на гмуркачите — отбеляза той.

— Сигурен ли си, че тази информация вече не съществува някъде в базата данни на основния компютър? — попита Кейт.

Волкърт поклати глава толкова енергично, че челюстта му се разклати.

— Това не е вашата обозначителна система. Не съвпада с нито един от кодовете, които използват Донъли.

Тя мълчаливо осмисли думите му.

— Минго е бил доста зает — замислено каза Холдън.

— Той просто е правил карта на съкровището — с горчивина отвърна младата жена. — Освен това, погледни тук. Прекалено често е посещавал това скалисто място. Посочи на екрана там, където знаците бяха скупчени около странна издатина. — Холдън, ти си бил там. Какво има в тази част от мрежата?

— В общи линии това е зона, която почти не е залегнала в планираните гмуркания.

— Вижда ли се добре при спускане или изкачване?

Той си спомни болката, причинена сякаш от нажежени до бяло шишове, забодени в бедрото му.

— Мислех, че ще забележа Бенчли, но онова, което видях, беше карта, приличаща на ясно очертаните квадранти в първоначалния план. В действителност изглеждаше като мрежа, хвърлена безразборно, за да съответства на очертанятията на морското дъно.

— И нищо за скалите на ръба на вдлъбнатината?

— Не и при спускането. А при изкачването съзнанието ми беше заето с други неща... Да дишам дълбоко, за да превъзмогна болката — спомни си той. После погледна към Волкърт. — Ти разполагаш със записите от гмуркането ми, нали?

— Сигурно, ако са били изпратени... Поредно тракане върху клавишите, след което се появиха оранжеви линии.

Кейт ги проучи внимателно, след което въздъхна потиснато.

— Бил си на място, което никога не е влизало в плана, по който е работил Минго. Всъщност си бил толкова далече от стръмния склон и вдлъбнатината, колкото изобщо е било възможно, при това си обследвал същите останки. Всичко, което си намерил, не струва пукната пара.

Затова пък ми костваше много болка, мислено отбеляза той. Ала това няма никаква стойност за никого, най-вече за мен.

— Но пък е било всичко, което би могъл да откриеш — продължи Кейт. — Защото са ти дали карта на незначително място.

— Златната верижка беше намерена недалеч от там — обади се Волкърт.

След няколко почуквания по клавиатурата върху екрана се появиха лилави точки, отбелязващи най-ценните находки. Всички останали данни от проведените гмуркания изглеждаха като пунктирани линии. Картината върху монитора наподобяваше електронна дъга.

— Вече е почти сигурно, че е била за отвличане на вниманието — заяви Холдън с неутрален тон.

— Така е — съгласи се Кейт, докато разглеждаше съсредоточено ярките цветове.

Той забеляза, че лицето ѝ приличаше на бледа маска от отвращение и примирение, а малкото останали илюзии от детството ѝ се пропукваха и се сриваха. Докосна я по ръката, за да я увери мълчаливо, че няма да я остави сама в приближаващата буря.

— Лари сам е изготвил и подписал плана за гмуркане — мрачно призна тя. — С подкрепата на дядо ѝ, разбира се, на базата на цялата информация, която родителите ни може би са оставили за тези останки. Изучавали са ги в продължение на години, преди да загинат. Години на мечти за смарагди и сапфири, рубини и перли, злато и скъпоценни камъни с теглото на млада жена...

Отърси се от миналото — с неговите грешки, надежди и алчност, съсредоточени в средата на Карибско море, от блясъка и сиянието на богатството, извадено от дълбините...

— Нещо друго, което трябва да знаем? — обърна се Холдън към Волкърт, потупвайки го по рамото.

Той пресилено се покашля.

— Не искам неприятности...

— В такъв случай не ни карай да се връщаме при теб, когато открием нещо, което си премълчал... Гласът на Холдън беше леден като погледа му.

Мъжът се размърда неловко, а столът под тежестта му сякаш жално изскърца.

— Е, добре. Може да проверите дали не са запазени някои от по-старите файлове, преди аз да дойда.

Кое то вече сме поискали, мислено отбеляза Холдън. Но не си направи труда да го изрече на глас. Волкърт и без това беше наясно, че е притиснат в ъгъла.

— Проучването, направено от вас, англичаните, не струва пукната пара — заяви Волкърт.

— Вече е отчетено.

— Затова пък някой сигурно е провел по-обстойно — продължи мъжът, като пъкна поредната бисквита в устата си. — Ще го потърся пак.

— Ако обичаш — бавно кимна Холдън, имитирайки хапливия му тон. — И ни уведоми незабавно, когато откриеш някаква допълнителна информация или се откажеш.

Кейт понечи да допълни нещо, но той я поведе навън и затръшна вратата на центъра след нея.

— Е, добре, казвай.

— Лари може и да е забравил да изтрие всички записи от втория оглед, но дядо в никакъв случай — започна тя. — Трябва да пази копие някъде. По типичния си старомоден маниер.

— Гмуркачът е намерил доста тежки сребърни слитъци, както и няколко златни дреболии, разхвърляни тук-там — отбеляза Холдън. — Обзалагам се, че са отпътували към брега в куфара му.

— Те са били споени помежду си от морската вода — каза Кейт с празен, глух глас. — За изнасянето им на повърхността би била нужна тежка техника и усилията на поне няколко водолази. Кое то е трудно да се направи, да се скрие и после да се продаде. Колкото до онова, което намерихме по-късно... Тя повдигна рамене.

— Жалки трохи от тортата, които да поддържат господарите щастливи, за да продължат да финансират операцията — завърши вместо нея той. — Ако проверим данните, със сигурност ще открием, че всеки път, когато е приближавала датата за следващия транш, са се

появявали дреболии, с които да печелят благоразположението на инвеститорите.

— Но останалата част от тортата е скрита някъде.

— Или е погълната от черния пазар, а може би и двете — подметна Холдън. — Докато не...

Високоговорителят в коридора се включи с пращане, поглъщайки останалата част от изречението.

— Има ли капитан там долу? — провикна се Раул с метален глас.

Тя се приближи до най-близкия микрофон, намиращ се на стената до кабината на ръководителя на екипажа.

— Кейт е тук.

— Времето се разваля. Вятърът е силен и студен, вълнението се увеличава. Интервалът между вълните се промени. Готвачът иска да се върне на брега. Ние също. Малкълм натовари багажа си в скутера и си тръгна.

Слава богу, че взех ключовете на тендерите, помисли си тя. Но каза само:

— Ще се кача веднага да погледна прогнозата.

Прекъсна връзката и се запъти към кабината с щурвала и специалния и особено омразен компютър за следене на времето...

19.

Компютърът на дядо Донъли не ѝ показва нищо ново. Бурята наистина приближаваше и се готвеше да се развихри. При това със скорост, много по-висока от предвижданата. От ясно, морето бързо беше потъмняло. Слаби, хаотични пориви разтърсваха кораба и предупреждаваха за задаващия се ураган. Соленият въздух беше придобил различен, по-тежък вкус. Сивкава мъгла скриваше хоризонта.

— И това е само началото — мрачно каза тя на Холдън на излизане от кабината. — Ако продължи така, следващите двацет и четири часа доста ще ни пораздруса.

— А ти добре ли си? — обърна се към нея той, докато Кейт продължаваше да наблюдава океана.

— Като се изключи, че се чувствам ограбена и излъгана, съм добре. Защо?

— Защото се взираш в периферията на тропическа буря като капитан на кораб, а само преди няколко дни се бореше с вътрешния си страх под палубата в спокойни води.

— Морето е нищо в сравнение с гнева, който изпитвам в момента.

— Дай му няколко часа отсрочка — меко каза Холдън. — Може да съм от противоположния, отстоящ на няколко хиляди мили бряг и определено много по на север, но когато видя такова време, започвам да проверявам дали всички предмети наоколо са заковани здраво.

— А пък ти ми дай още няколко часа като последния и тогава бих могла да се изправа на пръсти срещу бурята и да я прогоня с крясъци. Кейт въздъхна тежко и приключи: — Това беше. Връщаме се вътре.

— Имаме време за едно кратко гмуркане — подхвърли Холдън. — Искане ми се да огледам набързо онази купчина скали.

— Раул е единственият гмуркач, останал на борда. Дори да му наредя да тръгне с теб, едва ли ще го направи. Те са уплашени от нещо

повече от бурята. Но не ме познават достатъчно, за да ми се доверят.

Въпреки желанието си да ѝ възрази, Холдън знаеше, че беше права.

Бурята скоро ще отмине като всяка друга, каза си мислено. Когато всичко се успокои, можем да се върнем и да видим какво е останало. Със сигурност този покрит с корали къс от лава няма да бъде отнесен. Много ми се иска да видя онова ценно нещо, което е накарало Минго да се гмурка през нощта в толкова отдалечен район.

Давайки си сметка, че екипажът я наблюдава, Кейт се вкопчи в перилата. И се насили да живее единствено и само в този момент, а не в изгубеното минало или в близкото бъдеще, когато и последната лъжа щеше да бъде разкрита и щеше да остане сама и наранена сред останките от детските си мечти.

Ръката на Холдън я обгърна — гореща, силна и жива. И ѝ напомни, че беше самотна само защото сама беше направила този избор. За миг се облегна на него, преди да се изправи пред екипажа, който вече се събираше долу. Имаха нужда от водач, а в случая това беше тя.

Внезапен порив на вятъра повдигна косата ѝ и я шибна болезнено през лицето като бич с хиляди езици.

— Наричат тази тропическа буря „Давида“ — обясни Кейт.

— Тя ще превърне в ад живота на всеки по крайбрежието на Венецуела.

Долу екипажът се вълнуваше и наблюдаваше с безпокойство буреносния хоризонт. Раул се кръстеше усърдно, докато готвачът ругаеше достатъчно високо, за да надвика свистенето на вятъра. Дори Волкърт беше излязъл от бърлогата си, за да огледа наоколо.

— Какво ще стане с нас? — извика готвачът.

— Ще закараме „Златна клонка“ в яхтеното пристанище... — започна да говори Кейт.

В този момент телефонът на Холдън зазвъня, ала той не му обърна внимание. Който и да го търсеше, можеше да почака. За разлика от нещастния екипаж.

— Но няма да тръгнем, докато всичко на кораба не се подреди и укрепи, а също и двата тендера — продължи Кейт. — Захващайте се с това!

Докато мъжете се разотиваха, телефонът на Холдън отново иззвъня. Той го извади от джоба си и видя, че обаждането е от Отдела по антиките.

Вероятно ще ми кажат онова, което вече ми е известно: „Давида“ е истинска кучка!

Отдалечи се от Кейт и екипажа и зави към коридора, за да избегне шумотевицата.

— Камерън слуша.

— Най-после — обади се Чатъм с мрачна насмешка. — Тук възникна малка неприятност. Необходимо е да се върнеш колкото може по-скоро.

— Май не те разбрах правилно. Я повтори.

— Трябва да се прибереш в Лондон, преди „Давида“ да блокира всички самолети на Сейнт Винсент. След това ще докладваш направо в Отдела.

— Това е доста неочаквано.

— Експедицията приключи — обяви Чатъм с известна злоба в гласа. — Беше боклук още от самото начало. Няма да хвърляме още готови пари, след като вече профукахме достатъчно.

— Има известно развитие, което...

— Развитие ли? — прекъсна го Чатъм — Да не би да е нов план как да продължиш да чукаш момичето на Донъли?

— Тя не е...

— Разбира се, подобно прегрешение би могло да се пренебрегне при една добре организирана и успешна работа — продължи мъжът, без да обръща внимание на прекъсването, — обаче в това отношение „Златна клонка“ се оказа пълно разочарование.

— Личният ми живот няма нищо общо със задачите ми тук.

— Глупости.

Холдън беше наясно, че Кейт стои само на няколко крачки от него, но не си направи труда да понижи глас:

— Съвсем скоро открихме крадец сред екипа от гмуркачи, който може би е виновен за липсата на истински ценни находки.

— Пълна идиотщина. „Лунна роза“ е историческа фантазия. Както казват янките, дойде време да се провери действителността. След липсата на възвръщаемост на инвестициите, твоята погрешна преценка е колкото очевидна, толкова и разочароваща.

Холдън стисна телефона, съжалявайки, че това не е шията на Чатъм.

— Нашите източници извадиха на светло и някои неточности в докладите ти — продължаваше мъжът с рязък глас. — Към този момент става въпрос по-скоро за обстоятелства, отколкото за факти. Ако искаш да си останат такива, хващай първия самолет от Сейнт Винсент и ние ще забравим тази несполука. Не бих искал да видя един честен и почтен офицер от флота ни опозорен. Ясен ли съм?

— Напълно, сър. Точно толкова, колкото и че разполагате само с част от наличната информация, при това не най-важната.

— Пак глупости. Понасяй провалите си мъжки, като останалите от Отдела, а пък аз ще видя какво мога да направя, за да загледа нещата. След три часа има полет от Кингстън. Гледай да не го изпуснеш.

Чатъм прекъсна връзката.

Долно копеле, помисли си с ярост Холдън.

Обърна се и видя Кейт да го наблюдава с изопнато от напрежение и безпокойство лице.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Мъглата настъпваше около тях като предвестник на поройните дъждове, които щяха да последват.

— Току-що получих заповед да се върна в Лондон. Незабавно.

— Защо?

— Няма значение. И без това няма да тръгвам никъде.

— Не разбирам...

— Както казваше моят командир, въпросите „защо“ и „за какво“ не са толкова важни, когато имаш пред себе си устройство, което трябва да бъде обезвредено. — Той се усмихна леко. — Не ги наричахме бомби или мини, защото устройство е по-малко опасен термин. Втълпяваше ни, че нашата работа не е да се тревожим за това, как устройството е попаднало там, където е, а да му попречим да се задейства и да останем живи, при това в същия ред. В крайна сметка този съвет се оказва безценен и в много други ситуации.

Тя пристъпи към него с очи, в които сякаш се отразяваше приближаващата буря.

— Какво ти е необходимо, за да останеш жив?

— Ти — отговори Холдън и я притегли към себе си. — Нищо друго няма значение.

Кейт улови лицето му между дланите си и се загледа в изумителните му очи.

— Твоя съм.

Той се надяваше да е така. Надяваше се, че крехките корени на връзката им нямаше да бъдат изтръгнати от бурята или от последствията от нея...

Не можеш да надникнеш в бъдещето, момче. Вземи онова, което имаш, и благодари на Господ за него.

— От Отдела по антиките ми наредиха да закрия експедицията — призна той.

— Докато трае лошото време ли?

— Изобщо не споменаха за подновяване.

— А ако мястото понесе съвсем незначителни щети от бурята?

— Просто си измиват ръцете и приключват. Чатъм отказва да слуша за евентуален крадец или пък каквато и да било нова информация. По-скоро вярвам, че ще се отнася до Отдела, колкото по-скоро ураганът погребее всичко, толкова по-добре. В това число и мен.

— Негодници — изрече тя през зъби.

Надигна се на пръсти и го целува дотогава, докато се разгорещиха повече от топлите пръски дъжд, които вече падаха върху палубата.

— Кейт, ако въпреки бурята, поискам да задавам няколко въпроса, които включват и семейството ти, нещата между нас ще се променят ли?

— Аз самата имам няколко питання... Тя отметна влажната коса от лицето си. — Щом слезем на брега, можем да сравним записите. Надявам се да се видя с Лари или поне с дядо, преди бурята да е разтърсила острова. Не обичам да ме лъжат. Думите прозвучаха особено силно, защото бяха изречени спокойно.

— Бих искал да получа разрешение да претърся каютата на Лари — заяви Холдън.

— Сега ли?

— Да. Веднага.

— Тогава го направи. А аз трябва да се погрижа за безопасността на кораба. — Тя се обърна и понечи да тръгне.

— Благодаря ти, капитане.

— Не е нужно да ми благодариш. Писна ми да се крия от сенките, танцуващи по спомените.

Думите отекваха в съзнанието му, докато крачеше към каютата на Лари на основната палуба. Подобно на всички останали, вратата се отключваше само отвътре. Като се изключеше, че беше малко по-просторна и на пръв поглед не изглеждаше претършувана, кабината на капитана по нищо не се различаваше от тази на Минго.

Леглото на Лари беше прилежно оправено, макар и не по флотските стандарти. Дрехите му бяха сгънати или повесени на закачалки, обувките — подредени, и по пода нямаше в какво да се спънеш, ако положението станеше напечено. Нищо не беше залепено или написано на гърба и отстрани на чекмеджетата.

Когато се взря в малкото бюро в ъгъла между външната стена и носа на кораба, забодена на стената цветна снимка привлече погледа му. Кейт като дете висеше с главата надолу от парапета на „Златна клонка“, докато Лари правеше истинско шоу, опитвайки се да я оципе по носа. Косата ѝ висеше като заплетена червена паяжина, а тя се смееше с безгрижен и заразителен детски смях. Брат ѝ също се смееше. На заден план дядо им ги наблюдаваше със снизходителна усмивка.

Почувства се като натрапник и за момент реши да се откаже от намерението си. Но продължи, защото работата трябваше да се свърши.

Първото чекмедже на бюрото съдържаше обичайното разнообразие от необходими неща за многократна употреба: химикалки, линия, кламери, ластиси, лупа, развален мобилен телефон, няколко кубчета с лепящи листчета за записки. Имаше и малка пластмасова черна кутия. Вътре не намери нищо, освен часовник за гмуркане като този на Минго.

С угризението на начинаещ крадец, Холдън пусна часовника в джоба си и върна обратно кутията.

Във второто чекмедже имаше стари списания и изрезки от вестници за испански находки на съкровища, както и колекция от съмнителни карти, подобни на тези, които мошеници продаваха на лековерни гмуркачи. Нито една от тях не се отнасяше за районите около Сейнт Винсент и остров Гренадини.

Когато най-после се насочи към кабината с щурвала, забеляза, че работните лодки бяха качени на борда и завързани до сифона и навития маркуч. Палубите бяха почистени и готови за плаване.

— Ами шамандурата за гмуркане? — провикна се Луис към Кейт, която се качваше по стълбите.

— Остави я — отговори му тя. — Ще издържи на бурята без проблем.

Холдън стоеше до перилата, а часовникът на Лари тежеше като олово в джоба му. Спусна се в центъра за гмуркане точно в момента, в който „Златна клонка“ започна да се връща към живота. Тежките метални вериги затрещяха в кутиите си, а лебедката се издигаше със скърцане, заглушаващо дори ритъма на техномузиката. Вибрациите разлюляха страничните греди и всичко се разтресе, когато котвата най-сетне се откъсна от дъното. Движението на корабчето веднага се промени и то сякаш стана по-живо, по-силно, по-свободно.

— Къде е кабелът, с който си свързал ръчния компютър на Минго към твоя? — обърна се Холдън към Волкърт.

Мъжът затвори едно чекмедже, увери се, че е достатъчно надеждно, и отвори друго, по-дълбоко, в което имаше множество навити кабели и шнулове. Мълчаливо му подаде един от тях и продължи да проверява дали всички компютри и монитори са обезопасени.

— Изпрати ли съдържанието му на електронната ми поща? — продължи да пита Холдън.

— Аха, готово е...

— Отлично — отбеляза той и пхна кабела в джоба си при часовника на Лари. — Имаш ли нужда от помощта ми тук?

Волкърт поклати отрицателно глава:

— Бях подготвен за този ден.

Веригите спряха да тракат и котвата беше прибрана на мястото си на носа.

Холдън се обърна и започна да се качва към кабината е щурвала. С всяка крачка, отдалечаваща го от центъра на тежестта на кораба, движението ставаше все по-трудно.

Когато стигна до мостика, хоризонтът се накланяше и изправяше в ритмична последователност. Всяка по-голяма вълна увеличаваше люлеенето.

Внезапно осъзна, че се усмихваше. Въпреки парещата болка в бедрото и проклетата тежест на часовника на Лари в джоба му, Холдън изпитваше въодушевление, че се намираше в морето в такъв критичен момент. Зараждащата се буря, която засега не надхвърляше трийсетина възела, предизвикваше само ободряващо усещане като от возене на скоростно влакче в природен увеселителен парк.

Щом влезе в кабината, Кейт му кимна и отново съсредоточи вниманието си върху уредите, за да се увери, че двата двигателя работят равномерно и всички скали са оцветени в зелено. Изглеждаше съвсем естествено зад руля, а ръцете ѝ работеха умело, докато обръщаше кораба и поемаше курс към Сейнт Винсент, удачно наречен Защитеното пристанище. „Златна клонка“ може и да нямаше особено елегантен вид, но посрещаше вълните и вятъра като енергичен товарен кон, каквото всъщност беше предназначението му.

Холдън се настани на дълга пейка в задната част на кабината. Ако се съдеше по вида ѝ, през последните дни беше използвана за легло от стария Донъли. Обмисляше различни начини да се заеме с портативния компютър на Лари и накрая реши, че докато съществувахе възможност да свали цялата информация от него и да я сравни с тази на Минго, нямаше смисъл да разстройва Кейт. Тя си имаше достатъчно грижи с бурята и управлението на кораба.

Радиото изпука и в ефира се разнесоха съобщения и предупреждения от местната пристанищна станция по-малките плавателни съдове да останат на сушата.

— Справяш се чудесно — отбеляза Холдън след няколко минути.

— Като каране на колело е — отвърна Кейт и се усмихна, осъзнавайки, че повтаря думите на дядо си. — Страхът все още съществува, но е по-скоро като ехо... Винаги съм обичала да стоя зад руля.

— Доста дръзко от страна на най-младия член в семейството.

— Да. Често се шегувах с това. Мама обожаваше, когато вълнението и вятърът се усилиха да се качи на някоя от работните лодки и да пори пенестите им гребени в бурята. Използвах всяка възможност да сърфирам с нея, докато се научих да го правя сама. Невероятно забавление. По-хубаво от организираните състезания.

Холдън наблюдаваше как усмивката ѝ ставаше все по-широка, после внезапно изчезна.

— Животът на борда на „Златна клонка“ беше прекрасен, преди да се промени внезапно. Тя включи една от чистачките на предното стъкло и после я изключи. — Бях забравила хубавото...

— Така е устроен човек — замислено каза той. — Неприятните преживявания те разтърсват до дъно... Това е начинът, по който природата се уверява, че урокът е научен.

В гласа му тя долови ехо от неговия собствен кошмар, от собствената му болка.

В ефира някакъв капитан съобщаваше на свой колега от друг кораб за организирания същата вечер купон в града.

— Понякога го научаваме прекалено добре — отвърна Кейт, като автоматично въртеше руля, за да държи кораба в поетия курс, докато вълните и вятърът играеха своята естествена, безразсъдна игра. — И пропускаме много неща.

— Като усещането да запазиш цял кораба в бурно море?

Усмивката ѝ проблесна в мъждивата светлина.

— Нещо такова. Само дядо го разбира. Татко беше като Лари. За него лодката не е само средството, с което да пренесеш оборудването от едно място до друго.

Холдън отново усети в джоба на работния си панталон тежестта на часовника. И се замисли за евентуалните последици от съдържащата се в него информация...

Нищо не мога да направя, докато не разбера какво има в проклетото нещо. Да я тревожа преди това, би било жестоко и напълно излишно.

Радиото отново изпука, но този път думите бяха неразбираеми, отекваха подобно на плискането на вълните в корпуса.

— Майка ти обичаше ли да върти руля?

— Всъщност предпочиташе музиката, книгите и мечтите. Аз бях тази, която стоеше часове наред тук с дядо. — Млъкна за момент, преди да продължи: — Рядко разговаряхме. Току-що си го спомних. Не беше необходимо да говорим. Учих бързо, а след това просто наблюдавахме безкрайния танц на океана и на светлината върху повърхността на водата. В известен смисъл с него доста си приличаме.

— Ти много го обичаш.

Сянка премина през лицето ѝ, докато нагласяше руля, за да преодолее поредния порив на вятъра.

— Да, много, но понякога дори не го харесвам. Нито пък Лари...
— Тя поклати глава. — Не знам какво да мисля за това, но не мога да го превъзможна така или иначе.

— Кръвните връзки никога не са толкова прости, колкото изглеждат на хартия — отбеляза Холдън и лицето му се зачерви от нахлулите спомени. — Моите родители са вземали решения, които не одобрявам, а аз от своя страна съм вършил неща, които са предизвиквали недоволството им. Това няма нищо общо нито с моята любов към тях, нито с тяхната към мен. Да харесваш и да обичаш са две съвсем различни чувства. И едното не изисква задължително наличието на другото.

— Но когато ги изпитваш към един и същи човек...

Той се наведе напред и погали лицето ѝ с върха на пръстите си.

— Да, тогава е чудесно.

Радиото продължаваше да бълва приглушени думи, този път насочени към малък плавателен съд, който минаваше покрай вълнолома и навлизаше в малкото яхтено пристанище на брега.

Кейт забеляза появата на първата линия, предупреждаваща за бурята върху радара и бързо проблясващите светлини на контролното табло. Въпреки че нощта беше още далече, тъмнината отвън бързо се сгъстяваше.

Чистачките по предното стъкло едва смогваха да се справят с леещия се като из ведро дъжд. Тя насочи „Златна клонка“ към курс, който би разтресъл и много по-голям плавателен съд. Нищо опасно, но и не особено приятно като усещане.

Холдън пое наблюдението на левия борд, за да може Кейт да се съсредоточи върху десния. Радарът щеше да отрази по-големите обекти, но дъждът и пръските от пенливите гребени на вълните щяха да скрият отломки и по-малки лодки, които не разполагаха с радарни рефлектори.

Приключиха акостирането в пристанището в споделено мълчание, завързаха кораба, платиха на екипажа и на око прецениха бурята. В защитения пристан беше доста по-спокойно.

— Избирай — каза Кейт. — Два километра ходене в дъжда, или километър под несигурния навес на работната лодка до пристанището за зареждане, където е паркиран пикапът.

— Аз гласувам за тендера. Ако исках да бъхтя пеш под дъжда, щях да постъпя в пехотата.

20.

Когато Холдън и Кейт най-после стигнаха калните коловози, водещи към наетата къща, дължащият се на бурята вечерен сумрак беше потопил всичко наоколо. Въздухът беше достатъчно топъл, за да ги кара да се потят, и достатъчно влажен, за да изсмуква потта им.

Или пък това се дължеше просто на факта, че Кейт беше все още разгорещена от проведения разговор с дядо й.

— Каза ли ти нещо друго за Лари? — попита Холдън.

— Не. Беше прекалено зает да ми повтаря, че съм разполагала с достатъчно гориво, за да изчакам на място преминаването на бурята.

— Чух тази част — заяви той. И нямаше как да не чуе, тъй като тя беше включила телефона на високоговорител, за да може да шофира. — Чух те също да му казваш, че никой не раздава медали за това, че си сновал из морето по време на тропически ураган, когато безопасното пристанище е съвсем близо. Поне Лари се възстановява бързо.

— Така твърди дядо. Щях да се чувствам по-спокойна, ако имах възможност лично да поговоря с брат ми, но той спеше — обясни тя, като караше бавно в коловозите.

— Лекарите казали ли са какво се е случило с него?

— Все още разчитат резултатите от изследванията.

Холдън измъкна брезентовия сак изпод седалката, извади лаптопа си и набързо прегледа последния бюлетин за времето.

— И какво сега? — попита Кейт.

— Всички полети са отменени до второ нареждане. Все още е сравнително безопасно за по-големите самолети, но нито една авиокомпания няма желание да обяснява на застрахователните агенти защо е решила да се надбягва с тропическа буря, която заплашва да прерасне в ураган.

— Бурите се захранват от топлите води — обясни тя и изключи двигателя на пикапа. — Колкото по-дълго се задържат над морето, толкова повече се усилват.

— Нещо като включване в огромна енергийна мрежа — съгласи се той. — Единствено сушата може да намали мощността ѝ. Във всеки случай това отменя спешната необходимост от „разпит“ на семейството ти, за да разберем какво е ставало по време на нерегламентираните гмуркания.

— Защо смяташ така?

— Няма къде да отидат, докато бурята не стихне. Можем да го обсъдим утре и да решим, ако е необходимо, кои власти да уведомим — каза Холдън. — Или пък, ако все още не е връхлетяла брега, ще отидем в болницата и ще изясним всичко още тази вечер.

— Първо, трябва да подредя нещата в главата си — зашепна замислено тя. — И в сърцето си. Откакто Минго изчезна, имам чувството, че ще откача...

— Ти се справяш добре с електронните таблици — отбеляза Холдън. — Може би трябва да опиташ да обобщиш в една всички факти и предположения?

— Или в алгоритъм.

— Ако знаех за какво говориш, сигурно щях да се съглася.

— Ще ти покажа.

Когато отвори вратата на пикапа, ѝ се стори, че земята под нея трепти от приглушения тътен на приближаващата буря. Даже след отминаването на първия ѝ предупредителен порив, дъждът продължаваше да трополи по листата на дърветата, отвсякъде бликаха потоци и се изливаше в калта на големи локви. Въздухът беше наситен с вкус на сол и статично електричество, въпреки че наблизко не проблясваха светкавици.

Моторната лодка на Фарнсуърт не се забелязваше на малкия кей до къщата, което беше добре. Подвижният док се огъваше като змия в неспокойните води. Вилата не се намираше във ветровития край на острова, но не беше и в най-закътаната му част.

— Предполагам, че Малкълм е отишъл в града — каза Кейт.

— След като всички туристи отпътуваха, преди да затворят летището, сигурно има много свободни стаи. Или пък любовницата му живее в масивна къща със здрави стени.

— Каквато и да е причината, радвам се, че не е тук. Не ми е приятно да се насилвам да бъда любезна с някого, когото едва познавам, докато спасяват брат ми, а семейният ни бизнес върви към

банкрут. И по всичко личи, че има един или дори двама крадци, които правят нещата по-интересни.

Холдън прокара успокоително пръсти по нежното ѝ лице, но съзнанието му беше заето с друга мисъл... Какво щеше да стане в момента, в който щеше да включи ръчния компютър на Лари към лаптопа си?

— И аз не бях въодушевен от идеята да прекараме една дълга нощ с Фарнсуърт.

След като се преоблякоха в сухи дрехи, Кейт се зае да приготвя обичайна вечеря от студено пиле, ориз и плодове. Холдън се настани до малкия бар, включи лаптопа си, свърза към него часовника на Лари и зачака.

— Защо си донесъл водолазния компютър на Минго? — попита тя, забелязала електронната машинка.

— Този е на брат ти. Или, за да бъда съвсем точен, намерих го в каютата му.

Полазиха я студени тръпки.

— Скрит ли беше?

— Не. В една кутия в незаключено чекмедже на бюрото му.

Тя въздъхна шумно и отново се върна към заниманието си.

Холдън сканира електронната си поща, извади файла със записите от часовника на Минго и отвори дневника с дежурствата на Лари.

В настъпилата тишина тя сипа студен чай в чашите и разреди храната в две чинии. Не можеше да разчете изражението на лицето му, което ѝ подсказа колко беше свикнала да разпознава малки знаци за настроението му, които обикновено убягваха на другите. Заобиколи плота, застана зад него и се загледа в монитора със замъглени от сълзи очи.

Без да отрони и дума, той се отмести назад и я привлече в скута си, пренебрегвайки пулсиращата болка в раненото бедро. Тя изглеждаше тъжна, гневна, уморена, съсипана от преживяното... Имаше нужда мълчаливо да ѝ покаже, че не е сама.

— Лари е работил с Минго — прошепна Кейт.

— Възможно е брат ти да е натопен — предпазливо каза Холдън.

— Възможно е... Думата отпуши дълго потискано ридание. — Но дяволски малко вероятно е, нали?

Не ѝ отговори, защото истината нямаше да я утеши, а на него му се искаше да направи точно това.

— Минго и Лари са се гмуркали в една и съща зона — обясни накрая, — но по различно време. Двамата или са се спускали на дъното сами, или с различни партньори.

— Онзи негодник е бил достатъчно нагъл, за да се гмурка през нощта — подхвана след няколко минути Кейт. — Ала Лари беше изключително предпазлив водолаз. Може да го е правил един, два пъти, но едва ли всяка нощ след пристигането ни... Пък кой знае, може би заради това изглеждаше толкова скапан. Не мога да повярвам, че е издържал тъй дълго, преди да се срине.

Холдън искаше да отбележи, че не е задължително точно Лари да е носил часовника всеки път, когато са правени записите от нощните гмуркания, но премълча. Вместо това замислено разтриваше стегнатите мускули на гърба и раменете ѝ. Тя се облегна на него, без да откъсва очи от проклетите линии на екрана на лаптопа.

След продължително мълчание най-сетне попита:

— Мислиш ли, че Минго е оцелял?

— Докато не е намерен труп, винаги съществува вероятност човекът да е жив и здрав...

— Започвам да мразя тази дума.

— Коя, „вероятност“ ли? — усмихна се той.

Кейт кимна.

— Предлага прекалено много начини за прикриване на иначе вероятно неоспорима истина.

— Ако Минго се е удавил по време на някое от самостоятелните си гмуркания, кой е подкарал липсващия тендер на „Златна клонка“? — разумно отбеляза Холдън. — И защо тялото не е намерено? Въздушните течения в зоната ни останките са насочени към Сейнт Винсент.

— Тежестта на колана може да го е повлякла към дъното.

— Докато при естествения процес на разлагане не започне да се образува газ, който създава подемна сила.

Кейт се смръщи и прикри с длан устата си.

— Извинявай, мила — каза той. — Забравих за американската чувствителност към физиологичните процеси.

— Значи Минго се крие някъде?

— Или е жертва на нечестна игра.

Тя впери в него изумените си тюркоазни очи.

— Може да бъда принудена да приема, че брат ми е крадец...
Ала чак пък убиец? Абсурдно е...

Ръцете му я обгърнаха по-силно.

— Не забравяй, че Минго е имал вземане-даване с изключително хитри хора, чрез които е продавал откраднатите ценности.

— Да не би на черния пазар да са се появили неща, за които не си ми казал?

— От Отдела по антиките не са ми давали актуализирана информация по този въпрос.

— Значи някаква огромна сума пари може да е източени, а може и да не е — отбеляза тя. — Минго може да е жив или пък мъртъв. Лари може да е крадец, но може и да е невинен... Разтърка челото си с ръка и продължи: — Започва да ме измъчва страшно главоболие, което няма нищо общо с понижаването на атмосферното налягане вследствие на приближаващата буря. Съмнявам се, че вятърът се движи с трийсет километра в час в обветрената страна на острова. Съмнявам се и в бурята. И във всичко останало...

Холдън се поколеба, преди да изрече:

— Съществува още нещо, което трябва да имаме предвид.

— Вече съм седнала — отвърна тя, опитвайки да се пошегува, докато се готвеше да чуе следващите му думи. Обзе я неприятното предчувствие, че те нямаше да ѝ харесат.

— Да, усещам — продължи Холдън, като галеше леко шията ѝ. После се дръпна по-далече от изкушението. — Трябва да оценим и евентуалната опасност за семейството ѝ.

— Виж, това е само началото на тропическа буря, не на опустошителен ураган. Дори да премине в първа категория^[1], пак ще се справим. Но ако толкова се притесняваш, можем да се качим някъде в планината или да се преместим в някой от новите хотели.

Пореден порив на вятъра разтресе стъклата на отворените прозорци и предизвика течение в стаята.

— Чудесна идея — кимна Холдън — Още няколко такива въздушни набези и тънките керемиди на покрива ще се разхвърчат.

Тя се вгледа в неговите постоянно променящи се, изумителни очи и се запита дали някога щеше да привикне към тях.

— В Шарлот — подметна тихо — това щеше да се приеме като дългоочаквано облекчение след вкаменяващата жегата и тежката влажност на въздуха.

Холдън повдигна черните си вежди.

— Живееш на чудесно място. Във всеки случай аз имах предвид друга опасност...

— От алчни човеци ли?

— Ако Минго е жив и е откраднал съкровище, което може да струва хиляди, дори милиони лири, той ще иска да замете следите си.

— Не мислиш, че би унищожил някого, нали? Имам предвид, че наистина е задник, но не го виждам като хладнокръвен убиец.

— За някои хора алчността е достатъчно извинение за всички престъпления.

Кейт потръпна от ужас.

— Чувствам се както в онази нощ, когато бях сама на кораба и знаех, че родителите ми имат нужда от помощ, а бях ужасена, че няма да мога да се добера до тях. Само дето сега Лари е застрашен, животът му е в опасност и отчаяно чака нечия подкрепа.

Той погали мократа ѝ коса, която сякаш пареше като въглен. Искаше му се да ѝ каже, че нищо от случилото се не е по нейна вина, но си даваше сметка, че това нямаше да помогне. На нейно място щеше да се чувства по същия начин.

— Ще се обадя в болницата — заяви тя. — Трябва да се чуя с дядо и Лари. Не мога да прекарам нощта в неведение.

Холдън я прегърна и бързо я освободи от обятията си. Кейт извади телефона от джоба на панталона си и набра номера на регистратурата.

— Аз съм сестрата на Лари Донъли, който беше приет тази сутрин, след като се е почувствал зле по време на гмуркане. Искам да разговарям с него. Спешно е... Да, ще изчакам.

Новият порив на вятъра довя пръски дъжд, които затропаха като остри нокти върху тънкия покрив. Осветлението угасна.

В настъпилата тишина върху екрана на лаптопа, който беше на батерии, се появи последната метеорологична прогноза. Съществуваше трийсет и пет процента вероятност буря от първа категория да връхлети бреговете, но едва ли щеше да се случи преди сутринта. А докато преминеше центъра ѝ и ги залееше пороят, щеше

да минава обяд. Бурята черпеше енергия от топлите течения и ѝ беше необходимо време, докато набере сила.

— Какво? — извиси глас в слушалката Кейт.

Холдън вдигна очи и видя необичайно обтегнатите черти на лицето ѝ.

— Сигурни ли сте? Тонът ѝ беше на ръба на истерията. — Моля, проверете още веднъж. Да, разбира се, че ще изчакам.

— Какво има? — попита той.

— Лари е напуснал болницата, въпреки несъгласието на пекарите... — обясни му тя и отново заговори по телефона. — Да, на линия съм. Разбирам. Може ли отново да повторите в колко часа? С него имаше ли някой друг? Последва кратко мълчание. — Благодаря ви. Извинете за безпокойството.

По скулите ѝ се разля червенина, очите ѝ заблестяха от гняв.

— Изписал се е по собствено желание преди няколко часа, без да си направи труда дори да ми звъне. Май дядо е бил с него, но сестрата не може да каже със сигурност.

— Значи е нямало причина да остава повече — опита се да я успокои Холдън. — Най-лошото от бурята предстои. А и токът спря. Да намерим някой хотел със собствен генератор и...

Телефонът на Кейт иззвъня. Номерът върху дисплея ѝ беше непознат.

— Кейт Донъли — каза в слушалката.

Заслуша се в гласа от другата страна на линията, олюля се, но успя да се стегне, преди Холдън да скочи на крака, за да я подкрепи.

— Да? Какво? Не, не знаех нищо за това. Не, не, не се обаждайте на полицията. Очевидно брат ми е решил да излезе в открито море по време на бурята. Припряно прекъсна връзката. — Е, може би това е отговорът на някои от нашите въпроси — каза с равен, безизразен тон.

Холдън чакаше. Ако допреди малко Кейт беше ядосана, то сега се намираще някъде по средата на яростта и шока.

— Беше началникът на пристанището — каза тя с глух глас. — Преди бурята проверявал по-големите плавателни съдове и видял „Златна клонка“ да се отдалечава от кея и да се отправя в открито море. Ръката ѝ леко потрепери, но бързо възвърна предишната си увереност, докато търсеше в указателя на мобилния телефон номера на

Лари. — Всъщност началникът ми се обади, за да ме скастри, задето не съм му съобщила, че имаме намерение да отплаваме.

— Сигурен ли е, че е бил Лари?

От телефона продължаваха да се носят проточени сигнали.

— Единственото, което ми каза, беше, че е видял мъж в кабината с щурвала, но корабът вече е бил прекалено далече, за да разпознае лицето му.

— Кейт, това е лудост...

— И аз мисля така — отговори гневно тя, пое дълбоко дъх и се отказа да чака. — Но разполагам с достатъчно време, за да ги открия и да им кажа да вървят по дяволите.

— По радиото постоянно вървят предупреждения към малките плавателни съдове.

— Работната лодка е доста по-голяма от минималния препоръчителен обем — възрази нетърпеливо Кейт. — Ще успее да стигна дотам и да се върна, преди времето да се развали съвсем...

— Никъде няма да ходиш.

— Не. Просто ми писна да бъда изхвърляна зад борда от собственото си семейство.

— Кейт! — подхвана Холдън, този път по-меко. — Та ти дори не знаеш къде се намира корабът в момента.

— Дядо и Лари със сигурност ще се върнат над останките на „Лунна роза“ — заяви тя с горчива увереност. — Ще извадят истинското съкровище, което предварително са скрили, и ще изчезнат още преди да се е разразила бурята. Както старецът неведнъж ми е казал, отървавал се е невредим от страховити стихии... Понякога е по-безопасно да останеш в открито море, отколкото в незащитено пристанище.

Холдън се замисли за момент върху думите ѝ.

— Всъщност доста хитър ход, ако питаш мен. Излиза и открито море сред тропическа буря и изчезва. Няма никакви следи и той се измъква със съкровището. Винаги се предполага, че капитанът ще се е съобразил с метеорологичните условия.

— Хващам се на бас, че дядо и „Златна клонка“ ще удържат на буря поне от втора категория.

— Само дето ти няма да си на кораба, а на доста по-малък съд.

— Работната лодка е много по-надеждна в такова време. Прекарала съм часове на нея в тъмнината по време на буря като тази. При това съвсем сама.

— Кейт, не мога да се съглася...

— Виж, аз не искам разрешение — заяви решително тя. — Можеш да останеш тук, или да ме закараш до пристанището и да отидеш в хотел.

— Слънцето вече залязва — отбеляза търпеливо Холдън. Личеше си, че полага нечовешки усилия, за да запази спокойствие. — А и бурята може да връхлети по-скоро, отколкото предвиждат метеоролозите...

— Или пък по-късно. Ако нещата тръгнат на зле, ще остана на кораба, докато времето се оправи.

— Но това е...

— Не — прекъсна го тя. — Няма да стоя тук и да се питам дали са живи. Нито пък ще позволя да ме изоставят с всичките ми съмнения и после цял живот да се измъчвам дали не съм могла да променя нещо.

— Колкото по-дълго спорим, толкова повече ще се усилва бурята.

— В такъв случай защо го правим? Не те моля да дойдеш с мен — разгневи се тя.

— Отлично, защото и без това нямах намерение да го правя.

Мъжът млъкна за момент, после додаде спокойно:

— Оставаш тук. Аз ще откарам работната лодка до корабчето.

— Ако ме оставиш тук, ще взема друга лодка и ще те последвам.

Холдън я погледна и разбра, че щеше да направи точно това.

— Ти си изнудвачка! — изруга гневно той. — Да тръгваме.

[1] Бурите се степенуват по различни скали, като според тази на Сатир — Симпсън има пет категории, като за първа са характерни ветрове със скорост от 119 до 153 км/ч., а щетите са изкоренени дървета, наводнения по крайбрежията и леки поражения върху сградите. — Б.а. ↑

21.

Слънцето беше под хоризонта, но оранжевото сияние озаряваше цялото небе. Като на излъчван на забавен каданс взрив от напалм, облаците пламваха в златисто в долната си част и в лилаво по-нагоре. За момент вечерта сякаш попадна в плен на някакво неземно спокойствие. После вятърът се развилия и разми всички граници, смесвайки бялата пяна и мъглата в солен, биещ странично дъжд.

Холдън и Кейт носеха флотационни устройства, които изпращаха джипиес сигнали, когато бяха включени. Бяха облечени в леки якета, за да се предпазват от водата. Не че имаше някакво значение, тъй като между телесната топлина и изключителната влага кожата им нямаше как да остане суха. Повърхността на морето беше набраздена от бурни вълни, чиито пенливи гребени се мятаха без какъвто и да било ритъм и ставаха все по-големи с усиляването на вятъра, Холдън стискаше здраво кормилото и гледаше с мрачно изражение бързо гаснещата светлина. Носът на лодката се блъскаше в прииждащите талази и хвърляше във въздуха пелени от водни пръски.

Кейт с усилие се задържаше на мястото си.

— Как е кракът ти?

— Не ме оставя да го забравя, но помага това, че съм в ролята на кормчия...

Тя се намръщи на хапливите му думи и си напомни, че именно той беше настоял да я придружи в това безумно пътуване. Не й оставаше друго, освен да седи до него и да се опитва да забележи нещо дребно, което радарът би могъл да пропусне в настъпилия хаос.

— Хрумвало ли ти е, че вместо на топла семейна срещи може да се озовем срещу двама въоръжени, отчаяни крадци? — подметна той.

— Дядо и Лари няма да ме наранят.

— От собствен опит знам, че хората са много по-непредсказуеми от неизбухналите мини. Оцеляването е надежда, а не сигурност.

— Няма да ме наранят... — повтори Кейт. Психическата травма беше нещо съвсем различно, но не искаше да говори за нея.

Проблясващите светлини на далечна лодка просветваха и изчезваха от погледа им при всяка вълна.

— Радвам се да узная, че не сме единствените идиоти, излезли в морето в бурята — отбеляза Холдън.

Кейт погледна радара.

— Изглежда са се насочили към Сейнт Винсент, но не от посоката, в която се намират останките на „Лунна роза“.

Той не каза нищо, съсредоточил цялото си внимание в нощното плаване. Беше неприятно, но не и опасно. Опасността щеше да дойде по-късно, по време на обратния път, когато бурята щеше да се усили и да ги принуди буквално да сърфират с лодката от една разбиваща се вълна на друга.

Платформата се плъзна в образувала се между два талаза плитчина.

— Виждам работни прожектори на мястото, където е закотвена „Златна клонка“ — съобщи Кейт, взирайки се през облято в солени пръски предно стъкло. — Господи, осветен е като коледна елха.

Холдън провери екрана на радара и забеляза леко мигане там, където би трябвало да се намира корабът. Ръката му докосна контролното табло и всички светлини угаснаха, включително и задължителните червени и зелени индикатори.

— Все пак могат да ни засекат с радара — отбеляза равно Кейт.

— Ако се гмуркат в такова време, едва ли ще обърнат внимание на нещо друго — възрази той с американски акцент, усвоен от майка му — Съмнявам се, че някой виси над екрана да следи за неочаквани посетители.

— Вероятно точно затова корабът е така добре осветен съгласи се тя. — Мокрите от бурята палуби са доста хлъзгави и опасни.

Двамата наблюдаваха светлата зона, където очертанията на „Златна клонка“ ставаха все по-ясни. Постепенно започнаха да различават детайли по палубата, както и нещо, което приличаше на моторна лодка, вързана встрани от кърмата. Прожекторите бяха насочени към левия борд, оставяйки десния в тъмнина.

— Тия моторници винаги са дразнили дядо — отбеляза тя. — Изглежда е решил да му оправдае парите, като я вземе със себе си.

Холдън се надяваше случаят да е точно такъв.

— Защо не я е качил на втората спускателна платформа, вместо да я остави да се блъска в кърмата?

— Корпусът на скутера и платформата, направена за работна лодка, не са много добра комбинация.

„Златна клонка“ се издигаше и спускаше при всяка вълна, преминаваща от носа към кърмата.

— Котвата ще издържи ли? — попита Холдън.

— Без проблем при такъв вятър. Още двайсет, трийсет километра в час и ще започне да се плъзга, докато се заклеци в някой коралов риф. Но едва ли ще достигне тази сила в следващите дванайсет часа.

Освен ако бурята не следва прецизно изчислените четирицветни компютърни графики.

— Предупреди ме, ако забележиш някого — нареди той, докато заобикаляше „Златна клонка“. — Вратата на десния борд на долната палуба е затворена.

— А флагът за гмуркане е вдигнат — мрачно заяви тя. — По дяволите, приближи се до кърмата. Ще се кача оттам, ще отвори страничния люк и ще ти помогна да вържеш лодката.

— Поеми кормилото. Ще се кача аз.

— Но кракът ти...

— Е, преживявал е и по-тежки изпитания — прекъсна я нетърпеливо той. — За някои неща силата е без значение. Поеми кормилото.

Кейт зае мястото му и приближи достатъчно, за да може Холдън да скочи на стъпалата на кърмата със сака си. Той изчака, докато бедрото му престане да пулсира, преди да се прехвърли на долната палуба.

Не видя никого и не чу нищо друго, освен бръмченето на генератора, чийто бас акомпанираше на приглушения вой на вятъра. С бързината, която позволяваше мокрия, хлъзгав под, изтича до десния борд и застопори част от планшира в отворено положение. Отдръпна се, за да наблюдава как Кейт приближава работната лодка със завидно умение.

— Внимавай — подвикна тя. — Завързала съм тежест на края на въжето.

Миг по-късно дебелия връв прелетя над перилата, въпреки насрещния вятър, и се приземи на палубата с тропот. Ако някой друг беше чул това, не даде да се разбере. Холдън бързо завърза лодката и помогна на Кейт да се качи на кораба. Неопитен новак би свършил във водата или под дъното на платформата, но тя притежаваше инстинктите на човек, който през половината от живота си беше познавал по-добре морето, отколкото сушата.

— Е, поне на палубата няма никой — отбеляза той.

— Този флаг не е вдигнат за украса...

— Не е нужно да си напълно луд, за да се гмуркаш през нощта по време на буря — отбеляза Холдън. — Ала флагът ще бъде от огромна помощ после, за да обясни проклетата идиотщина...

Силен порив на вятъра изскочи от тъмнината, обливайки с пръски и пяна перилата. Появи се сякаш отникъде, за да ги приветства на палубата.

— Може би са прекалено заети, за да ни забележат — предположи тя.

— Или пък предпочитат да не стрелят по нас точно в този момент.

— Явно не си от тези, които виждат чашата наполовина пълна.

Той издаде звук, който можеше да бъде смях или ругатня.

— Единственото оръжие на „Златна клонка“ е заключено в кабината с щурвала — обясни Кейт. — Дядо вероятно е в центъра за гмуркане и едва ли държи в ръката си нещо по-опасно от микрофон.

Холдън имаше своите съмнения, но ги запази за себе си. Фактът, че старият Донъли беше прехвърлил седемдесетте, не го правеше безобиден. Всъщност точно обратното. Морето не проявяваше търпимост към слабите и мудните.

— Накъде поемаме? Към центъра за гмуркане, или към кабината с щурвала? — попита той.

— Давай към центъра. Ако дядо или Лари не са там, ще проверим каютите на екипажа.

След десетина минути бързо обхождане на кораба не откриха нищо живо, освен вятъра и водата.

— Може да се гмуркат — допусна с равен глас Кейт. — А трябва да са по-разумни! Лекарят каза на дядо, че гмуркането може да го убие, а Лари е скапан от продължителния престой под водата. Не мога да

повярвам, че онова, което се намира сред останките на „Лунна роза“, си заслужава да загинеш...

Най-много я тревожеше, че семейството ѝ е там, долу, а тя беше на палубата, и ако се окажеха в опасност, нямаше да може да ги спаси... Отново миналото и бъдещето се поглъщаха взаимно в безкраен кръг от ужас, безсилие и смърт, а тя можеше само да стои в бурята и да крещи...

Някъде отдалече чу Холдън да изрича името ѝ, да я вика обратно от кошмара и ужаса. Потръпна и се отдръпна от него.

— Добре съм — увери го тя. — Просто...

— Пак потъна в кошмарите си, нали?

— Да. Знам, че е глупаво.

— Не, мила, човешко е. Иди в центъра, докато се преоблека.

Кейт втренчи в него очи, изглеждащи призрачни върху бледото ѝ лице.

— Не можеш да се спуснеш на дъното сам.

— Очевидно няма да бъда сам — пошегува се той. — Направо ще се препъвам в членове на семейство Донъли.

Мисълта, че Холдън ще се гмурка посред нощ в бурното море, мина през нея като мълния. И ѝ разкри неща, които до този момент не бе осъзнавала.

Би могла да превъзмогне загубата на брат си и дядо си, но нямаше да преживее неговата смърт.

— Ще бъда до теб — заяви тя и в очите ѝ проблясваха решителни пламъчета.

— Искаш прекалено много от себе си.

— Не мога да стоя тук, докато ти се спускаш под водата. Ще дойда с теб. Обичам те, Холдън.

Той я целуна нежно.

— И аз съм луд по теб. Дяволски неподходящо време да го разбере.

Кейт се вкопчи здраво в него и опита да надвика бурята:

— По-добре сега, отколкото никога.

Корабът се наклони от внезапен порив на вятъра.

Двамата едновременно поеха към стаята с екипировката. Тя установи, че Холдън е бил прав — Лари беше поддържал костюма ѝ в безупречно състояние. Беше по-едра в бюста и бедрата, отколкото

преди десет години, но пък нейният неопрен беше много по-запазен, отколкото останалите. Никой не спомена за липсващите костюми от шкафчетата. Холдън беше доволен, че онзи, който беше носил и преди, беше все още на борда.

— Имате ли светещи пръчки? — попита той. — Доста добре се забелязват там, долу, още повече, че тези костюми нямат светлоотразителни ленти.

Кейт отиде до една кофа, в която бяха захвърлени остатъци от резервно оборудване, и се върна с наръч пръчки. Подаде му половината, а другите пъкна във водоустойчивата си раница.

— Гмуркала ли си се някога нощем само с лампа на шапката на водолазния костюм и светещи пръчки? — попита той, докато се обличаше.

— Да, но никога на повече от хиляда и осемстотин метра...

— И как се почувства?

— Развълнувана. Малко изнервена, но това преминава след няколко минути. Накрая наистина се забавлявах от нощното гмуркане и го правех винаги, когато имах възможност. През нощта всичко е по-различно. Магическо.

Той се усмихна.

— Отлично. Някои хора просто не стават за нощно гмуркане. Виждат единствено собствените си страхове.

Не спомена нищо за годините, изминали от последния път, когато се беше спускала под водата, нито за начина, по който бяха загинали родителите ѝ. Нямаше как да знае каква ще бъде реакцията ѝ, докато не се окажеха в океана. Нито пък тя.

Колкото и да му се искаше да я остави на кораба, мълчаливо се възхищаваше на куража ѝ да опита.

Кейт провери нивото на кислородната смес в резервоарите. Не смятаха да остават дълго във водата, но през нощта гмуркачите използваха повече газ, отколкото през деня. От една страна, това се дължеше на безпокойството. Но в по-голямата си част беше просто необходимостта на едно човешко същество да вижда повече от един малък конус дневна светлина. Не искаше да бъде една от онези гмуркачи, които ставаха жертва на собственото си въображение. Или на собствените си спомени... За кашлицата и конвулсиите на баща ѝ, когато го бе изтеглила на палубата, за хлъзгавата повърхност по време

на бурята, за болезнения въпрос къде всъщност лежеше тялото на майка й...

Но нищо от това не беше по-лошо от настоящето. Измъчваше я чувството, че е предадена от близките си, че я извикаха тук, само за да отклони вниманието от престъпленията на семейство Донъли.

— Нашата мистериозна зона е ССЕ от сегашната ни позиция — обясни Холдън, като вдигна ципа и сви крака си, за да облекчи болката. — Какво трябва да търсим според теб?

— Не зная. Може да е в насипно състояние, но се съмнявам. Ако провеждах подобна акция, щях да опаковам всичко и да го завържа за пълна с въздух торба — отвърна тя, имайки предвид пълтен балон, свързан с голяма метална кука, на която се закачаше пълната с находки мрежа. — А после щях да ги скрия под някой коралов риф или вкаменена лава. Дори в пещера. Онези скали изглеждат доста подходящи за скривалище.

— Тези торби с въздух са доста удобни — отбеляза Холдън, като отново провери първо своя, след това и нейния резервоар. — Но не и за новаци. Ще вземем ли допълнителни кутии, в случай че намерим нещо?

— Може. Имаме достатъчно газ.

Излязоха на палубата, за да довършат екипировката си. Дъждът беше преминал в порой, но не му обръщаха внимание. Съвсем скоро щяха да бъдат под водата.

— Аз рядко съм използвал балони — обади се той. — В моята работа вадехме устройствата с мрежи и кабели. При това, изключително бавно. Не искахме промяната в налягането да прати всичко по дяволите.

— Със златото няма проблем — отвърна тя. — Ще изскочи на повърхността със скоростта на ракета.

— Огледай ме, ако обичаш... — Холдън се обърна, за да й даде възможност да провери връзките и настройките на резервоара.

— Всичко е наред — увери го тя с малко нервна усмивка. Предстоеше й гмуркане, което не очакваше с нетърпение.

Той също провери оборудването й.

— Не се бори с водата, мила. Тя винаги побеждава.

— Знам — съгласи се с въздишка Кейт.

— Ако не можеш да ме видиш, светни една от пръчките.

— Същото се отнася и за теб.

Преди да си сложи маската, Холдън попита:

— Сигурна ли си, че си готова да го направиш?

— Абсолютно. Но не съм във възторг.

— Знам...

Прегърнаха се тромаво, усещайки неопрена и пластмасата, вместо топлината на кожата си. Отвсякъде ги заобикаляше тъмнина, през която се процеждаше само слабо виолетово сияние зад многобройните пластове облаци.

— Чуй ме, спускай се бавно, изчакай очите ти да привикнат. Гласът му звучеше малко по-високо и дрезгаво заради комуникационната система и сгъстения газ. Включи лампата на челото на шапката на водолазния костюм. — Не гледай...

— Директно в работното осветление — продължи вместо него тя, като на свой ред светна прожектора си.

Спряха до ръба на кърмата, встрани от моторната лодка. Щом стигнаха до шамандурата за гмуркачите, „Златна клонка“ се извиси над тях като силует на огромен левиатан^[1], обкръжен с ореол от светлина и буря.

Кейт се съсредоточи върху броенето, позволявайки си да вдишва само на четно число, без да мисли за нищо друго, освен как да поддържа равномерен ритъм.

Изпитан водолазен трик, който беше използвала многократно на сушата, където ѝ беше помагал да превъзмогне доста трудни моменти.

Когато Холдън се приведе и се превъртя, за да започне да се спуска надолу, изчака няколко секунди, преди да го последва. Беше ѝ необходимо известно време да го забележи в конусовидния лъч светлина от лампата си. Наелектризирана от бурята, водата ги подмяташе с лекотата на безграничната си сила. Те не се опитваха да се съпротивляват на тласъците на прииждащите вълни. Просто продължаваха да се спускат надолу, като спираха само на установките за компресия. Мощната схватка на бурята се разхлабваше с всяко отгласване на краката.

По-късно силата на вятъра може би щеше да достигне и до самото дъно. И щеше да го разбърка, свеждайки видимостта до нула, да изтръгне коралови колонии и скали и да разпръсне крехките останки на „Лунна роза“...

Но все още беше спокойно. Въпреки че водата не беше толкова чиста, колкото предишния ден, беше достатъчно прозрачна, за да не предизвика клаустрофобия при Кейт. Тя можеше да вижда движенията на Холдън на около трийсетина метра по-надолу. Светлината от лампата му приличаше на златен ореол, който се разпръскваше някъде далече пред него, просмукан от водата. Когато тя погледна към повърхността, сребристият диск на Луната беше изчезнал, а на негово място се виждаше само тъмнина. Небето и морето се сливаха.

Върна се обратно към броенето и усилието да съдържа дъха си, вкусвайки сухотата на газа, който минаваше от резервоара към маркуча в маската ѝ. Тежестта от налягането се увеличаваше с всяко въртеливо движение към дъното. Усети, че тревожността ѝ нараства, тъй като лъчът светлина изчезваше веднага, погълнат от въртящите се от бурята пращинки. Кейт сграбчи с пръсти ръба на лампата, за да се съсредоточи върху нещо друго, освен постоянния водовъртеж пред погледа ѝ. Замайването мигновено изчезна.

— Добре ли си? — попита Холдън.

— Да. Просто се опитам да остана концентрирана, въпреки мътилката във водата.

Гласовете им бяха безпътни и дори собственото ѝ дишане хриптеше някак неестествено дори за нея. Продължи да брои, осъзнавайки, че тялото ѝ вече знаеше какво да прави — краката ѝ бяха леко разтворени, въртеливите движения — равномерни и бавни, за да може да контролира скоростта на спускането.

Светлината освети лицето на Холдън, когато обърна глава, за да я погледне. Тя вдигна палец, за да го увери, че всичко е наред. Той ѝ отговори със същия жест.

Следващия път, когато погледна надолу, Кейт забеляза някакъв друг отблясък. Виждаше се от едно и също място, но яркостта му се увеличаваше и намаляваше в бавен, постоянен ритъм.

Маркиращи сигнални светлини, помисли си тя. Гмуркачите се спускат до тях и се връщат обратно на кораба. Много удобни, ако някой не иска да бъде издаден от шамандурата.

Семейството ѝ по принцип не използваше такава сигнализация, ала в това гмуркане всичко беше необичайно.

— Ваши ли са? — попита Холдън, сочейки към светлината.

— Предполагам. Обикновено предпочитаме вериги или следваме маркуча на сифона.

— Разделихме се с обичайните неща още в момента, в който се срещнахме — отбеляза той.

Тя се усмихна зад маската.

— Гледай в друга посока. Ще ти се замъгли зрението.

Холдън вече беше отклонил поглед, но не каза нищо. Предпочиташе да получи някой и друг безполезен съвет, вместо да изрече нещо критично.

На втората спирка за компресия дъното сякаш се повдигна, за да ги посрещне. Въпреки че отгоре беше почти тъмно, няколко лъча светлина все още успяваха да се прокраднат, както и пулсиращото сияние на маркерите. Усетиха около себе си едва доловимо движение, когато пасаж дребни рибки, привлечени от светлината, се приближиха, а после я отразиха в сребристите си многоцветни люспи.

Все едно съм във водовъртеж от скъпоценни камъни, с удивление си помисли Кейт.

За нея красотата беше едновременно неземна и отпускаща, забавяща бясното препускане на мислите ѝ, докато влезе в синхрон с леките, преднамерени движения, необходими под водата.

След втората установка дъното се простря пред очите им. Беше гладко, с ограничен хоризонт, простиращ се само до неравните извивки, до които можеше да стигне светлината на прожекторите. Останките на „Лунна роза“ се откриха черни и безформени.

При вида на потъмнелите руини Кейт затаи дъх, поразена от чувство, каквото не беше изпитвала от години. Спомни си за онзи момент, когато за първи път видя снимките, доказващи, че нещата, които родителите и дядо ѝ бяха проучвали толкова дълго, действително бяха там. Усещането никога не изчезна, въпреки опитите ѝ да се отърси от него през годините, прекарани на сушата.

Но сега внезапно се беше завърнало и тя беше смаяна от силата му.

Тук историята беше триизмерна. На борда на „Лунна роза“ бе имало мъже и жени, всеки един бе водил собствен живот, изпълнен със спомени и мечти, а после всичко беше свършило в бурята на сред руините. Единственото останало от всичко това бяха разпръснати

парчета дърво, които можеха да бъдат съединени само с много въображение или по някакво чудо.

Мачтите, рейките и ребрата стърчаха от пясъчното дъно като фантастична коралова градина. Около останките лениво се стрелкаха рибки, някои от които проблясваха в тъмнината. Беше като в някакъв сън, в който нямаше връзка между мисълта и движението, постоянното налягане и тежестта на миналото и настоящето.

Имам свободата да избирам какво е важно за мен, кое да приема и кое да забравя, каза си Кейт. Сама да реша, какво искам да бъде мое.

Холдън.

Бъдещето.

И мога да имам и двете след това гмуркане. Единственото, което трябва да направя, е да се отърся от този миг до момента, в който и двамата ще бъдем отново на борда на „Златна клонка“.

С периферното си зрение забеляза Холдън. Погледна часовника си, който сега светеше в зелено и жълто. Стрелката на компаса сочеше на югоизток.

— Не би трябвало да е много далече от края на мрежата, където всичко се губи — отбеляза той.

— По права линия — кимна тя. — Жалко, че плуваме прекалено бавно.

— Нетърпението е най-големият враг на гмуркача.

Кейт се усмихна зад маската.

Бяха достатъчно близо, за да добият представа за истинските мащаби на кораба. Сякаш плуваха през огромен скелет на кит. Руините гъмжаха от живот. Някога откритите дървени части бяха покрити с коралови масиви, които цъфтяха като цветя на бойно поле в памет на загиналите.

— Никой не претърсва руините — прошепна тя.

— Има някаква светлина по посока десет часа на часовниковата стрелка — отвърна също така тихо той.

— Виждам я. Прилича на лампа, която се поставя на кръста. Лари ги предпочита пред останалите.

— Той се намира точно там, където предполагаме. Почти в края на мрежата, до купчината скали, от които започва падината.

Макар че гласът му се филтрираше през комуникационната система, нещо в тона му я разтревожи.

— Как е кракът ти?

— Все още се подчинява на команди, което е най-важното.

Не спомена нищо за болката, която пронизваше бедрото му при всеки мах на плавниците. Знаеше, че при гмуркането ще го боли, но въпреки това го беше направил. Да говори за нея само би му попречило да се съсредоточи върху онова, което предстоеше да се случи.

Следвайки компаса и мъглявия конус на прожектора, той се насочи към огромна скала, почти цялата покрита с корали и вкаменена лава. Светлината, мъждива и неясна преди малко, стана по-ярка. Щом Кейт понечи да тръгне към нея, Холдън я улови за ръката.

— Чакай — прошепна настойчиво. — Виждаш ли нещо друго?

Двамата се огледаха на всички страни.

— Не — отвърна тя. — А ти?

— Нищо. Връщай се на повърхността и не пропускай установките за декомпресия. Скоро ще те последвам.

— Ти се връщай. Аз ще се оправя с Лари.

Той едва въздържа гнева си. Тази идея не му хареса.

— Оставаме заедно.

С премерени, въртеливи движения бавно се насочи към фигурата, застанала пред отвора на малка пещера. Височината ѝ беше достатъчна, за да позволи на човек да работи изправен. Доколкото можеше да види на светлината, струяща от лампата на другия мъж, кухнята беше дяволски удобна за плаване. Нямаше риск да удариш резервоара, краката или водоустойчивата раница в някой корал или скала.

— Бъди изключително предпазлива — обърна се той към Кейт. — Нещата, които изглеждат твърди като скала под водата, много често не са такива и могат да те подведат. А ако наистина са плътни, само едно търкане на клапана или маркуча може да се окаже фатално.

Това ли се е случило с майка ми?

Тя побърза да изхвърли мисълта от съзнанието си. В момента имаше значение единствено настоящето. Загледа се към Холдън, който в този момент се приближаваше към пещерата откъм скосената ѝ страна с точни, въртеливи движения.

Той спря малко преди да стигне до входа на опасната кухня и докосна десния си крак, за да се увери, че ножът му си беше на мястото. Щеше да му е необходим, ако се стигнеше до схватка с мъжа отсреща...

В пещерата страничната лампа на Лари се въртеше бавно, докато той се опитваше да закачи голяма мрежа на масивна метална кука. Когато най-после успя, изплава отвътре, влачейки със себе си мрежата. Провери отново здравината на възела на няколко метра от отвора, заобиколен от масивни коралови колонии.

Веднага след това Лари започна да прави странни движения, сякаш даваше сигнали на летяща чиния, която трябваше да кацне, за да го върне у дома. Вдигна нагоре двете си ръце, в едната от която стискаше здраво мрежата. С другата включи запалката на плътния балон. Проблесна ослепителна, синкава светлина, подобна на пламък.

Холдън очакваше, че това ще се случи, затова предварително затвори очи. Когато ги отвори след няколко секунди, пълният с топъл въздух балон вече се издигаше нагоре. Светещият като факла сноп бързо набираше скорост и за броени минути изскочи на повърхността.

В приглушените от радиостанцията думи на Кейт имаше повече гняв, отколкото смисъл. Сянката от дясната му страна подсказваше, че незабелязано се беше приближила до него, встрани от входа на пещерата. Ярка светлина проблесна високо над тях, сякаш някой даваше сигнал на друг да прибере пакета, или помагаше на Лари да намери обратния път.

Тя се превъртя рязко, мина покрай Холдън и насочи лъча на прожектора си така, че да привлече вниманието на брат си. Мъжът се обърна и застина на мястото си. И едва не се свлече на дъното. Във всеки друг момент причудливите му движения щяха да са смешни...

След това посочи към нея и гневно ѝ направи знак да се махне.

Кейт вдигна нагоре трите си пръста, показвайки честотата на радиовръзката, която използваша с Холдън. Той остана неподвижен за момент, после раздвижи бавно ръце, обръщайки към нея покритото си с маска лице. Позата му издаваше толкова гняв, колкото можеше да изрази човек при толкова забавени движения.

Тя наведе лъча на лампата надолу, въпреки че ѝ се искаше да го насочи право към очите му.

Превключи честотата, лъжливо копеле... Мисълта ѝ беше прекъсната от рязък глас, който се разнесе по линията. Малко дрезгав от сместа, която вдишваше.

— Не трябваше да идваш тук!

— Дядо? Какво правиш? Не, спести ми го... Крадеш, разбрах. Но онова, което си сложил в мрежата, струва ли си да жертваш живота си?

— Трябваше да стоиш настрана!

— Наистина ли? В такъв случай защо изобщо двамата с Лари ме повикахте?

— Не искахме...

— Млъкнете — нареди с ясен глас Холдън, въпреки сгъстената кислородна смес. — Можем да продължим този спор горе. Колкото по-дълго останем тук, толкова повече се увеличава рискът дядо ти да не може да изплува на повърхността на водата...

— Трябва да изпратя още някои неща — отвърна старецът.

— Но... — подхвана Кейт.

— Замълчи. Ако не извадя всичко на повърхността, Лари ще умре. По дяволите, ние всички ще умрем.

— Обясни ни какво става — заговори настойчиво Холдън, опасявайки се, че вече знаеше истината.

— Шибаният бюрократ, оня проклет лешояд... Той е насочил пистолет към внука ми.

[1] Левиатан — библейско морско чудовище. — Б.а. ↑

22.

Кейт не можеше да проговори, шокирана от думите му.

— Фарнсуърт ли? — попита Холдън.

Старият човек кимна. Личеше, че гневното избухване беше изцедило и последните му останали сили. Обърна се бавно, изгубил под тежестта на налягането цялата царствена лекота на движенията си, и заплува обратно към пещерата.

— Ти тръгвай нагоре — каза Кейт, възвърнала изведнъж самообладанието си. — Аз ще помогна на дядо да прибере онова, което е останало.

— Не, аз ще свърша това.

— Няма достатъчно място. За първи път по-дребните са с предимство. С тези думи тя побърза да последва дядо си.

Холдън искаше да възрази, но осъзнаваше, че беше права. Колкото по-малко време прекараше на дъното, толкова по-малко проблеми щеше да му създава кракът. А трябваше да бъде в отлична форма в момента, в който щеше да се изправи срещу бюрократа, стискащ пистолет в ръката си.

Тежкото дишане на дядо Донъли продължаваше да се чува в слушалката. Каквото и да вършеше, очевидно беше пряко силите му.

— Влизам откъм лявата ти страна — разнесе се гласът на Кейт.

Старецът се отдръпна на безопасно разстояние. Двамата заедно измъкнаха малък сандък от пещерата. По-голямата част от повърхността му беше покрита с ръжда, която беше превърнала някогашния блясък на среброто и бронза в блатисто зеленикава плесен. Беше около деветдесет сантиметра дълъг, широк около четиридесет и пет.

Тежестта му беше изумителна.

По тялото ѝ преминаха ледени тръпки.

— Пълен е с това, което си мисля ли? — попита тя.

— Няма как да знаем, преди да го отворим. Надявам се да издържи изкачването до повърхността. Нямаме време да го

херметизираме. Въздухът ми свършва. Вече не съм толкова бърз като някога.

Кейт и дядо ѝ облепиха старинната ракла с яркооранжева лента, докато заприлича на голям пакет. След като тя го завърза, той прикрепил към него последната въздушна торбичка и ѝ направи знак да се отдалечи.

— От онова, което чувам, на проклетото копеле ще му е доста трудно да го измъкне на борда — обади се Холдън от първата установка за декомпресия.

— Още назад! — беше единственото, което каза старецът.

Кейт се подчини.

Дядото отвори запалителната кутия и бързо заплува в противоположната посока. Балонът се изду като подводна гъба и бавно се понесе нагоре.

Слушалките в ушите им изпукаха.

— А, ето ви и вас — бодро каза Фарнсуърт. — Отне ми известно време, докато налучкам правилната честота, но ето че пак сме заедно.

След като продължително бяха слушали изтънели от кислородната смес гласове, този на Малкълм им се стори неестествено дълбок.

Тъй като нямаше какво чак толкова поучително да му каже, Холдън замълча, пестейки силите си, за да превъзмогне болката в бедрото, която продължаваше да го измъчва.

— Къде е брат ми? — настойчиво попита Кейт, следвайки дядо си в бавното му изкачване към повърхността.

— При мен. Кажи ѝ „здравей“, момче.

Звукът, който издаде Лари, приличаше на ръмжене.

— Добре ли си?

— Вързан съм като прасе, имам ужасно главоболие и ми се иска никога да не бях виждал този английски кучи син — отвърна той.

Фарнсуърт се изсмя.

— Какъв лигльо! А избяга от болницата без проблем.

— Защото ти държеше пистолет под дъждобрана си — обади се дядото.

— Типично по американски — намеси се най-после и Холдън.

— За нещастие. Ала сега всички сме в един кюп — отвърна Фарнсуърт. — Побързайте, защото търпението ми започна да се

изчерпва.

— Дядо не може да съкрати времето на декомпресия — възрази Кейт. — Да не говорим, че изобщо не трябваше да се спуска на такава дълбочина.

— Дори не си помисляйте да печелите време — предупреди ги Фарнсуърт. — Чух, че с гмуркачите, които са се навъртали около пещерата, се случват неприятни неща. Питайте Минго. А, да, него пък го няма. Сигурно Бенчли все още дъвче неопрена му.

— Акулата го е изяла? — извика Кейт. — Лъжеш...

— На кое предпочиташ да повярваш, миличка? Че съм го изкормил и съм го хвърлил в океана със завързана за краката тежест, или че Бенчли се е облажил със среднощна закуска.

— Проклет убиец... — процеди през зъби тя.

— Копелето заслужаваше и по-ужасен край. Крадеше от мен и продаваше на черния пазар. Тъпакът едва не провали целия ми замисъл...

— Дано да отидеш в ада — прокле го в микрофона дядото.

— Всъщност в Парагвай — засмя се Фарнсуърт. — Разполагам със самолет и опитен пилот. Но не се притеснявайте. Установих, че не си падам по убийствата. Ако подредите пъзела, който измислих, всички ще се отървете невредими.

Тежкото дишане на възрастния мъж се чуваше все по-силно.

— Изключи си микрофона, старче — с досада нареди Фарнсуърт. — Не мога да си чуя мислите.

— Остави го на мира — извика Кейт. — Истински късмет е, че не си го убил.

— Я престани да крещиш — скара ѝ се той. — Това е неприятно и дразнещо. Впрочем трябва да поздравя Холдън за издръжливостта му. От онова, което прочетох в медицинския му картон, бедрото вероятно го притеснява нетърпимо.

Холдън не отговори. Премисляше познатите му начини да накара Фарнсуърт да сподели болката му. На всички беше наредено незабавно да се приближат до кораба, което не можеше да стане веднага.

— Беше голяма изненада, че изобщо си се осмелил да се гмурнеш — продължи Фарнсуърт с безмилостно доброто си настроение. — В Отдела по антиките със сигурност не са го очаквали.

Както сигурно знаеш, кандидатурата ти беше подбрана много внимателно.

Тъй като не последва отговор, страничен наблюдател би останал с впечатлението, че мъжът отгоре си говореше сам.

— Толкова много ли боли, стари друже? — продължи той.

— Върви по дяволите — процеди Холдън. Занимаваха го други мисли, които нямаха нищо общо с безсмисления разговор със садистичния шегаджия. Като например как да измъкне Кейт от тази бъркотия.

— Чатъм беше много нещастен, че вие двамата така се сдушихте — не спираше да говори Фарнсуърт. — И като добавка към мудната работа, трудовите злополуки се оказаха най-дразнещото в рапортите. А това, че не пропусна да изчукаш момичето, беше огромна грешка. Всъщност ти допусна доста, знаеш ли?

Последва мълчание.

Мъжът отново се изсмя.

— Няма значение, друже... За мен беше истинско удоволствие да наблюдавам как прецакваш работата. Наистина се забавлявах. Ще ви чакам на кърмата, когато свърши времето за декомпресия. Не ме разочаровайте, като закъснеете или пък се качите на борда преди това.

Фарнсуърт изключи интеркома.

Или поне така изглеждаше. Нямаше как да знаят със сигурност.

Холдън броеше секундите и се опитваше да диша, за да овладее непоносимата болка, докато всички се събраха на последната спирка за декомпресия. На тази дълбочина водата беше по-буйна, издигаше се и се спускаше с мощ, която предупреждаваше, че на повърхността положението може би беше още по-лошо.

Преди да заплуват нагоре, Холдън показа седем пръста и посочи към Кейт. Когато дядо Донъли вдигна ръка, за да се превключи с тях, поклати глава в категоричен отказ. След няколко секунди старецът кимна в знак на съгласие. Кейт и Холдън превключиха на седми канал.

— Щом стигнем повърхността, ще се държа така, сякаш не мога да ходя — предупреди я бързо той. Не спомена дали ще се преструва, защото не искаше да увеличава тревогите ѝ. Изпитваше неприятното усещане, че в бедрото си има огнено кълбо, което се опитваше да го изпепели.

— Стой колкото може по-далече от мен, за да раздвоим вниманието на Фарнсуърт. Ще издебна удобен момент да го обезвредя.

— Ще трябва да опазим Лари — каза тя.

Холдън я разбра.

— Ще го развържем веднага, щом можем, но първата ни работа е да неутрализираме Фарнсуърт. Кажу ми, че с дядо ти имаме нужда от помощ, за да се качим на кораба. — Малко вероятно е копелето да се хване, но е по-добре от нищо.

Кейт кимна в знак на съгласие и двамата отново превключиха на честотата, на която се очакваше да бъдат.

Тя се държеше за въжето на последната установка за декомпресия и опитваше да се вземе в ръце. Не се бореше със страха си, а с някакво първично ожесточение, каквото никога не бе изпитвала. Не смяташе, че е склонна към насилие, ала желанието да нарани Фарнсуърт, се разливаше като огън в душата ѝ.

Отблъсна се от въжето, обмисляйки всякакви начини как да накаже негодника. Докато се издигаше бавно към повърхността, жълтеникавата работна светлина и късчето сребриста Луна образуваха над нея златист таван, който предупреждаваше за силен вятър и сериозно вълнение.

Най-после подаде глава над водата и заплува към кърмата, като преодоляваше упоритите черни вълни с обагрени с бяла пяна гребени. Жълтите отблясъци откъм левия борд бяха нещо като фар, към който трябваше да се насочи.

Когато Кейт и дядо ѝ излязоха на повърхността, Холдън реши да изключи прожектора и да се опита да се качи ни борда, без Фарнсуърт да разбере, но веднага се отказа от идеята. Достатъчно беше копелето да заплаши Кейт и той щеше да бъде безсилен да му противодейства. По-добре беше да го накара да си помисли, че са се примирили.

— Първо старецът, после момичето и накрая Камерън — нареди в микрофона Фарнсуърт.

— Дядо не може да излезе сам от водата — каза Кейт. — Нито пък Холдън.

— Много жалко. Ще ми се наложи да ги застрелям там, където са.

— Чакай! Нека аз да им помогна.

Холдън си помисли мрачно, че да бъде застрелян, вече не му се струваше чак толкова лошо. Бедрото го болеше така, сякаш всичките му сухожилия и мускули бяха изпепелени.

След половин час ще се почувствам по-добре, напомни си той. Единственото, което трябваше да направи, беше да се придвижи от едно място до друго. Правил съм го и преди и съм оцелявал. Този път няма да е по-различно.

Кейт помогна на дядо си, доколкото можа, после доплува до кърмата и се качи на борда, държейки се за протегнатата му ръка. Дватамата свалиха маските, качулките и кислородните бутилки.

Въздухът беше влажен, студен и наелектризиран от честите мълнии, които раздираха потъмнялото небе.

— Ако видя някой да се качва с колан на борда, ще го застрелям. Хвърлете ги във водата!

Два колана тупнаха върху кърмата, плъзнаха се надолу и цопнаха в океана.

Долно копеле, изруга наум Холдън, докато разкопчаваше своя.

Беше чакал с нетърпение да стовари тежкия ремък върху главата на Фарнсуърт.

Има и други начини, успокои се той.

Ножът му беше един от тях. Улови се за перилото на стълбите към кърмата, докато дъждът обливаше лицето му. Една от кислородните бутилки се разкачи и падна в морето. Никой не направи опит да я извади.

— Първо ти, старче — нареди Фарнсуърт. — Качи се и седни под лампата над лебедката.

Възрастният мъж се подчини и се настани на посоченото място. Лицето му изглеждаше преbledняло и изпито на мъждукащото осветление.

— Ти си следващата — обърна се Фарнсуърт към Кейт. — Седни до него и обгърни коленете си с ръце.

Само един бърз поглед ѝ беше достатъчен да установи, че не си струва да рискува живота на дядо си. Негодникът беше облечен в неопренов костюм, който го предпазваше от водата и вятъра и стискаше здраво пистолета в ръката си.

— Холдън има нужда от помощ, за да се качи по стълбите — извика Кейт.

— В такъв случай ще постои във водата. Хайде, размърдай се!

Още щом младата жена се озова на палубата, Холдън се освободи от кислородните бутилки и с усилие изкачи стъпалата към кърмата. Подпираше се на всичко, което се изпречеше на пътя му, защото светът се завъртя около него във водовъртеж, който не се дължеше на вълните и вятъра. След като беше свалил маската, той пое дълбоко дъх, наведе се над перилата и повърна, оставяйки водата да разчисти бъркоча. И веднага се почувства по-добре.

Ще си взема час за лекар още щом стъпя на брега, зарече се той.

В случай че изобщо се добереше до сушата. Но и да се притесняваше, това нямаше да помогне, а само можеше да провали шансовете му. Затова престана да мисли за всичко друго, освен за оцеляването.

Смъкна грубите гумени ръкавици и провери дали ножът е все още на мястото си. След като разхлаби ремъка, който го крепеше плътно в калъфа, се опита да измисли най-добрия начин да се добере до палубата. Тъй като бедрото го присвиваше, а и се надяваше да успее да прикрие ножа, запълзя на лакти и колене. Дъждът се сипеше върху дървения под, последван от солените пръски на необичайно висока вълна. Въпреки че вятърът, течението и приливът се бяха обединили, корабчето се движеше едва доловимо, а не се мятеше наред вълните.

— Изправи се и тръгни към главната каюта — заповяда му Фарнсуърт. Посоката, от която идваше гласът му, подсказа на Холдън, че се беше качил на стълбите към кърмата. — Ако не можеш, ще...

— Ще ме застреляш — уморено довърши Холдън.

— Всъщност ще убия момичето. Не си струва да хабя куршумите за теб.

Продължавай да вярваш в това, долно копеле, помисли си той.

Полагайки усилия, бавно се изправи на крака и последва Кейт и дядо й по стълбите.

Вятърът навяваше тежките дъждовни струи като картечни откоси върху палубата. Въпреки това Кейт се потеше. Отдаваше го на неопреновия костюм, но всъщност знаеше, че истинската причина е оръжието в ръката на Фарнсуърт. Смъкна тежките ръкавици и едва тогава забеляза, че дядо й вече го беше направил.

Фарнсуърт ги чакаше в голямата каюта и наблюдаваше как, опитвайки се да пазят равновесие, тримата влизат един след друг.

Вниманието му беше насочено основно към Холдън, въпреки болезненото изражение на лицето му.

— Лари! — извика Кейт.

Без да чака разрешение, тя се втурна към мястото, където брат ѝ лежеше на дълга пейка, занитена към стената. Беше подгизнал до кости, преbledнял и изтощен, а очите му блуждаеха.

Ръцете и краката му бяха завързани към краката на пейката.

— Не се притеснявай — каза ѝ той, завалвайки думите. — С мен всичко е наред... Просто съм изморен. Копелето ме накара да изтегля онези мрежи...

— Ще ти донеса одеяло.

— Напротив, ще се отдръпнеш от него още сега! — Гласът на Фарнсуърт беше безизразен и звучеше зловещо.

— Послушай го, Кейт — обади се Холдън. — Той само си търси причина, за да стреля. Оръжието действа така на някои хора.

— Изкушението е коварно нещо — подсмихна се Фарнсуърт и впери поглед в Лари. — Така че не пренавивай пружината. Писна ми от хленченето ти.

Лари се отпусна изтощено между въжетата и отново притвори очи...

Дъжд и солени пръски влитаха през отворените илюминатори при всеки порив на вятъра. Вече щяха да са премръзнали, но всички, с изключение на Лари, бяха облечени в неопренови костюми. Ледените повеи им действаха освежаващо.

Смръщила лице, Кейт се отдалечи притеснено от брат си, въпреки водните струи, които се стичаха през всеки отвор. Изведнъж корабът се наклони силно и тя залитна назад към продълговатата маса. Когато инстинктивно протегна ръце да потърси опора, усети само гладката повърхност на златни слитъци. Обърна се, видя какво беше струпано небрежно върху масата и застина неподвижно от изумление.

— Красиво е, нали? — засмя се Фарнсуърт.

— Красиво ли? — заекна тя. — Та това е... Невероятно.

Златото изглеждаше като живо, докато се плъзгаше и се местеше при всяко движение на корабчето, опирайки в стърчащия около сантиметър ръб на масата. Верижки, монети, гривни, обеци, колиета, копчета за ръкавели, пръстени, огърлици, статуетки... Всички форми на благородния метал, които човек можеше да си представи, сияеха с

хипнотизиращ блясък, натежали от тежестта на времето и безценния материал. Върху някои от накитите искряха скъпоценни камъни. Други бяха истински произведения на изкуството, удивително изваяни.

Сякаш някъде отдалече чу Фарнсуърт да нарежда на дядо ѝ и Холдън да застанат до Лари. Опита се да се отърси от магията на миналото и на красотата пред очите ѝ, за да се съсредоточи върху грозящата я опасност, ала обаянието на историята беше неустоймо. Нямахше какво да направи срещу Фарнсуърт и страховития му пистолет, но можеше да се потопи в обаянието на съкровището, което беше подлудявало мъжете хилядолетия наред и беше погубило толкова много животи и мечти, витаещи около богатството на Новия свят.

— Хайде, докосни го — подкани я Фарнсуърт и в гласа му се прокрадна насмешка и оправдание. — Тук има повече злато, отколкото някой е виждал през вековете.

— Историята... — прошепна тя. — Потресаващо е... Майка ми събираше стари рисунки на подобни бижута.

Тя докосна една диадема, поставена върху купчина златни верижки, вместо върху царствена глава. Беше направена от дълги, изключително деликатни филизи, извиващи се нагоре към венец, наподобяващ застинал метален пламък. Всяко листенце беше украсено със смарагди с наситен цвят... Приличаха на тъмни сълзи на отдавна умрели амбиции, все още сияещи с щедри обещания. Кейт не можеше и да си представи колко струваха скъпоценните камъни, златните бижута и короната... Но като история съкровището беше безценно.

С всяка изминала секунда сковаващата болка постепенно се оттичаше и Холдън дишаше все по-леко. Плискащите през отворените илюминатори ледени пръски освежаваха пламналото му лице.

Продължавай да му отвличаш вниманието още малко, насърчаваше мислено Кейт. Силите ми се възвръщат с всяка минута.

— Прекрасно е, нали? — обади се възхитено Фарнсуърт, вперил в златото широко отворени очи, подобно на златни монети. В захласа си беше свалил пистолета до бедрото си. — Този филигранен екземпляр ще подлуди колекционерите...

Тя проследи погледа му. Бижута, към което гледаше, беше достатъчно голямо, за да бъде нагръдник, предназначен за някогашните богати дами. Смарагди, сапфири и рубини блестяха като миниатюрни градини, целунати от капки роса от диаманти.

— Ювелирната изработка е невероятна — тихо отрони Кейт. — Много наподобява една от картините, над които майка ми мечтаеше. Бижуто било поръчано от стар испански лорд за разглезената му млада съпруга. Тя искала да засенчи дори кралицата на бала, който щял да се проведе в средата на май през 1685 година в Севиля. Нито един от златарите в Испания не можел да измайстори избрания от младоженката модел, затова изпратили рисунката във Венеция. Слуховете твърдят, че с тази прищявка почти разорила съпруга си.

Усещането, което създаваше допирът до украшението, се разля по пръстите ѝ. Почувства го като втечнена мечта, недокосната от черната корист на човешката суета, похот и завист.

— А много по-вероятно е — продължи унесено Кейт — лордът да е бил наказан от кралицата, задето някакво си красиво, младо създание си е позволило парвенюшки да носи бижу, което я е засенчило. Дворцовият етикет е изисквал булката да подари огърлицата си на Нейно величество. Но това така и не се случило. Според легендата, на младоженците било разрешено да задържат украшението, но в замяна на това били прокудени в Новия свят. Липсват сведения корабът им да е пристигнал. Въпреки това ето я сега пред нас, заедно с маската на някакъв бог или цар на инките.

Дъждът се сипеше с приглушен тътен върху палубата, докато корабът се издигаше и спускаше при всяка вълна, а после бавно се засмукваше обратно от някаква невидима сила. „Златна клонка“ реагираше мудро на природната стихия. Старецът се намръщи и погледна към пода, сякаш можеше да надникне през дъските в трюма.

— Жалко, че трябва да тръгвам — заяви Малкълм. — Знам, че там, долу, има още много безценни неща, но нямам време да се гмурна за тях. Трябваше да съм си отишъл още преди няколко дни, но нощите... Нощите се оказаха толкова доходоносни. Отплатиха се многократно за търпението ми. Точно както аз ще заплатя за сътрудничеството ви. По-голямата част от това е ваша.

— Какво говориш? — извика Кейт шокирана.

— Е, ще взема нещо, но не всичко — махна с ръка към масата той. — Аз съм бегач, а не щангист.

Изведнъж вятърът връхлетя от неочаквана посока и започна да върти кораба около котвата му, сякаш беше играчка. Всички в каютата разпериха ръце, опитвайки да се хванат за нещо, за да запазят

равновесие. Фарнсуърт залитна към един ъгъл, свлече се на колене и се оказа в малка локва от влитащите през илюминатора дъжд и морска вода. Пистолетът се изхлузи от ръката му и цопна до него.

Холдън се хвърли към оръжието. Пред погледа му се завъртяха звезди от напъна да изцеди от бедрото си сила, каквато му липсваше след прекомерното натоварване. Ала Фарнсуърт успя да грабне пистолета си и да го насочи към нападателя. Тъмното дуло зейна срещу Холдън. Той веднага прецени, че оръжието не е достатъчно влажно, за да засече.

— Връщай се на мястото си — изкрещя Фарнсуърт, надвиквайки свистящия през отворените илюминатори вятър.

Мислено проклинайки пропуснатия шанс, Холдън заотстъпва назад, докато краката му се подкосиха и се свлече върху дървения под.

— Е, лошо нещо е слабостта, нали? — продължи другият, наслаждавайки се на американския си жаргон. — Всички тези силни мускули са безполезни срещу кльоцав маниак с пистолет в ръка.

Болката отново го прониза, но силата ѝ не можеше да се сравни с гнева, че не бе успял да го повали.

Ще имам и други възможности, мрачно си обеща Холдън. Той е прекалено зает да се прави на самоуверен от страх да не се провали. Един истински професионалист щеше да ни застреля още във водата и да изчезне с онова, което можеше да задигне от съкровището.

За щастие Фарнсуърт беше само аматьор в тази смъртоносна игра.

— Искам да изпълзиш нататък и да седнеш на един от въртящите се столове — нареди той, сочейки към отрупаната със злато маса. — Ти също, старче. Застанете с гръб един към друг. Кейт, ти иди до Лари.

Холдън можеше да върви, но не виждаше смисъл да хаби сили в напразно усилие. Добра се до един от столовете и трмаво се отпусна върху него. Старецът се движеше предпазливо, с широко отворени крака, за да пази равновесие върху клатушкащата се палуба.

— Завъртете столовете така, че да се отдалечите един от друг — продължи Фарнсуърт. — Кейт, свали въжето, което окачих на куката до вратата, и ми го донеси. Внимавай много. Ще ми бъде изключително неприятно да застрелям теб или брат ти само защото си се спънала...

Тя погледна към Холдън с крайчеца на окото си. Той наблюдаваше напрегнато Фарнсуърт, подобно на хищник, набелязал

плячката си.

Почти недоловимо, сред бръмченето на генератора и грохота на бурята, в трюма се включиха автоматичните помпи. В капитанската кабина издрънча алармата. Помпите се задавиха и замлъкнаха.

— Пусни ме да изляза, или този кораб ще завлече всички ни на дъното! — яростно изкрещя дядото.

23.

— Млъквай, старче! Ще имате достатъчно време, ако Камерън е поне наполовина толкова умен, за колкото се смята — нехайно каза Малкълм. — Сигурен съм, че нашият мускулист герой трескаво крои планове. Сложи ръцете зад гърба си, друже... И ти също, дядо.

Холдън изви китките си и ги допря една в друга, за да спечели място.

— Хайде, Кейт, завържи ги.

Звукът от постоянното включване и изключване на помпите и неестественото положение на кораба представляваха по-голяма заплаха от Фарнсуърт и досадния му пистолет. Тя се залови бързо за работа, без да обръща внимание, че двамата мъже се бяха навели леко напред, вместо да се облегнат на облегалките. Освен това Холдън си пое дълбоко дъх и го задържа, докато въжето се увиваше около тялото му.

Тя погледна към крака му, където ножът чакаше в калъфа си. Когато вдигна очи към него, той едва забележимо поклати глава.

— По-здраво — подвижна към нея Фарнсуърт и залитна назад, защото в този момент вода бликна откъм кърмата и заля цялата палуба със зеленикаво бели струи. — Не обръщай внимание. Довърши си работата.

Тя припряно завърза огромен, впечатляващ възел пред гърдите на дядо си.

— Добре съм те научил, Кити Кет — подхвърли старецът. — Това е най-добрият моряшки възел, който съм виждал някога.

— Винаги съм го предпочитала пред останалите — многозначително отвърна Кейт.

Холдън бързо си припомни времето, когато беше изучавал различните възли, и почти се усмихна въпреки болката. Едно по-силно дръпване и иначе солидно усуканото въже щеше да се развърже, стига само да намереха начин да освободят поне едната си ръка, за да

стигнат до него. Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше, но беше някаква възможност.

— Не е ли прекрасна гледка — каза подигравателно Фарнсуърт. — А сега мръдни назад, малката — нареди той, като я отблъсна.

— Много си смел, когато имаш насреща си момиче, а? — подхвърли хапливо старият Донъли. — Дотолкова ти стига куражът.

— Мога да откупя този кораб хиляда пъти. Какво те кара да мислиш, че ми пука за мнението на дърт пияница като теб?

— Само една голяма уста и нищо в панталоните. Ако искаш ме развържи и го повтори пак.

Със зла усмивка Фарнсуърт зашлеви силно възрастния мъж през лицето.

Шокирана, Кейт изкрещя. В следващия момент грабна първата ценност от съкровището, която попадна пред очите ѝ.

Без да спира, Фарнсуърт замахна към Холдън и остави дълбока червена следа от дръжката на пистолета върху слепоочието му.

— Мечтаех да направя това от момента, в който за първи път се качи на кораба — заяви той. — Ти, с твоите семейни връзки, медали и лондонския ти акцент. Аз имах трудно детство, изтърпях доста ритници от баща ми и се научих да се преструвам на добър. Е, познай кой е в по-изгодна позиция сега? Даде си достатъчно време, за да се наслади на чувството за превъзходство, после отново вдигна ръката, в която стискаше пистолета, и понечи отново да замахне.

Холдън беше извърнал леко глава, за да намали силата на първия удар. Но още няколко такива и мозъкът му щеше да заприлича на омлет.

— Престани! — изкрещя Кейт и вдигна високо ръка.

Пръстите ѝ стискаха безценна, голяма колкото дланта ѝ златна жаба, украсена със смарагди. Бижутото беше забележително, с невероятната прилика с истинската кожа на земноводното. Кръглите му рубинени очи искряха, измити от плискация се през близкия илюминатор дъжд.

Фарнсуърт се обърна към нея и ръката му застина.

— Да не си полудяла?

Тя мислено прецени тежестта на скъпоценното творение в ръката си. То създаваше усещане за истинско богатство, опияняваше с мощта

си да задоволи прищявката на всемогъщ владетел... Създаваше усещане за могъщество.

И го изхвърли през отворения прозорец.

Мъжът се облеци срещу нея, устатата му зейна, но без да отрони звук.

Кейт грабна слепешком друга ценност, която беше тежка и солидна златна маска.

— Остави ги на мира или и това ще изхвърчи зад борда. Колко ли ще ти излезе побоят над безпомощни хора?

Корабът се наклони под порива на поредната вълна. Единственото, което ѝ помогна да остане права, беше здраво вкопчената ѝ ръка в ръба на отворения илюминатор и висящото от него украшение.

Фарнсуърт зарови пръсти в косата на Холдън и опря пистолета в бузата му.

— А на теб колко ще ти струва да опазиш живота му?

Много бавно Кейт свали ръката си. Искаше да запрати тежката маска към Малкълм, но се опасяваше да не улучи приятеля си вместо него. Поне беше престанал да замахва. За момента това я зарадва.

Фарнсуърт се приближи до нея, ритна я небрежно по краката и стовари пистолета върху главата ѝ. Тя се свлече на пода. Повдигна я за косата, видя замъгления ѝ поглед и отново я пусна.

— Ако те видя да помръднеш, ще получиш още.

Кейт се отпусна върху дъските, лежеше само на крачка от Холдън. Забеляза как той с мрачно изражение мъчеше да разхлаби въжето. Въртеше китките си, допираше ги и отново ги разделяше. После облегна гръб на стола и издиша дълго задържания въздух, осигурявайки по този начин колкото може повече пространство, тъй като възелът беше пред гърдите му. Дядо Донъли също тайно дърпаше и усукваше въжето, вече беше успял да се извърне достатъчно, за да освободи едната си ръка.

Фарнсуърт изобщо не ги забелязваше. Облян в пот, той внезапно се разбърза и измъкна изпод пейката красив алуминиев куфар. Обикновено подобни куфари бяха предназначени да съхраняват оръжие, фина електроника или малки ценни вещи, които трябваше да се пренасят предпазливо.

Корабът отново се наклони. Мълния раздра небето, последвана от оглушителен гръм. Безценните бижута се плъзгаха и търкаляха по повърхността на масата. Няколко от тях изпопадаха на пода. Фарнсуърт настъпи някаква златна верижка и се стовари с цялата си тежест по гръб. Пистолетът издрънча върху дъските, но не отскочи встрани. Металният куфар се стовари върху него и разкървави ръката му.

Ругаейки, той стисна здраво оръжието и се огледа наоколо, ала не забеляза нищо застрашително и отново се втренчи в съкровището пред себе си. Изправи се, остави пистолета на масата и отвори куфара. На дъното му вече блестяха куп скъпоценни камъни, сякаш някой беше пленил дъгата и я беше поставил до изящните бижута. Бързо загреба шепа накити от купа и ги хвърли при другите.

Поредното изключване на помпите задейства алармата в кабината с щурвала.

Облян в пот, без да престава да сипе ругатни, Фарнсуърт трупаше богатството в куфара, докато го препълни. Когато най-сетне хлопна капака, не можа да го затвори. Изръмжа като ранено животно и зарови отчаяно пръсти в излишъка от злато.

Холдън не откъсваше поглед от Кейт от момента, в който се беше свлякла на пода. Беше само на крачка от него и можеше да вижда очите ѝ. Тя бавно ги отвори и погледът ѝ започна да се избистря. Видя я да оглежда стаята...

Стой долу, Кейт. Фарнсуърт е побъркан и не се знае какво ще направи...

Океанът ревеше, огромни вълни се надигаха и завъртаха като играчка закотвения кораб, който се тресеше и проскърцваше зловещо. Не се знаеше колко още „Златна клонка“ ще издържи на този дяволски танц.

— Не мога да се справя — изпъшка тихичко дядо Донъли. — Въжетата са прекалено стегнати.

— Тогава ми прехвърли хлабавината — прошепна Холдън.

Нямаше да успее да се протегне назад и да достигне възела на гърдите на стареца, нито пък да освободи дясната си ръка, за да измъкне ножа, но пък щеше да си осигури възможността да сграбчи Фарнсуърт, ако проявеше неблагоприятното да се приближи достатъчно.

Мъжът заключи алуминиевия куфар и се огледа. Щом забеляза яростния блясък в златистите очи на Холдън, той се отправи към него, неспособен да устои на изкушението да стовари отново тежкия пистолет върху красивото му лице.

Пръстите на Холдън се стрелнаха мълниеносно и уловиха дулото на пистолета, насочвайки го към тавана.

— Кейт, бягай навън и се скрий! Не се връщай! Преди да тръгне, Фарнсуърт ще застреля всички ни!

Разхлабеното въже се обви здраво около мускулите на ръката му и ограничи движенията му. Стори му се, че зад гърба на Фарнсуърт чу дрънчене на метал, което мигновено беше погълнато от оглушителния трясък на последвалите изстрели. Въпреки че не беше от познатия му арсенал от службата във флота, Холдън прецени, че вероятно побеснелият мъж изпразни целия пълнител...

Зашеметен от неочаквания развой на събитията, Фарнсуърт избълва цял залп ругатни след гърмежите и започна бясно да извива тялото си, за да се освободи от хватката на Холдън.

С мрачно упорство Холдън продължаваше да стиска пистолета. Усети силно подръпване в прасеца и изруга мислено. После забеляза с крайчеца на очите си, че Кейт се опитва да измъкне ножа му.

Фарнсуърт беше по-дребен, но пък имаше предимството да се движи свободно, а и кракът не го болеше. Холдън знаеше, че ако изпусне пистолета, всичко ще бъде свършено... Съвсем неочаквано стегнатото въже се разхлаби. Той скочи встрани на здравия си крак и изкрещя на дядото да направи същото, докато покрай тях отново отекна изстрел. Възелът беше развързан, но въжетата продължаваха да ги стягат.

Отвън проблясваха светкавици, които ги заслепяваха. Изведнъж Холдън усети, че пистолетът се изплъзна от хватката му. Единственото, което видя след това, беше тъмното дуло, насочено към него...

— Предай поздрав на Отдела по антиките — процеди през стиснати зъби Фарнсуърт, щом успя най-после да допре оръжието до главата му.

Кейт скочи от пода и замахна към ръката му, опитвайки се да я отклони. Изстрелът изтрещя в момента, в който старият Донъли блъсна Холдън настрана. Двамата мъже се строполиха на палубата, облени в кръв.

Разнесе се блъскане и дрънчене, последвано от изпълнения с болка и изненада вик на Фарнсуърт, когато Кейт прекара острието на ножа по кокалчетата на ръката му. Той я ритна силно, повали я на пода, олюля се под напора на огромната вълна, заляла кораба откъм носа, и отново се прицели в Холдън.

В настъпилата тишина се чу сухото прещракване на спусъка.

Пистолетът беше празен.

Фарнсуърт изрева от безсилие и вдигна ръка, за да стовари дръжката на оръжието върху главата на Холдън, но отново настъпи разпилените по пода бижута и залитна. Едва запазил равновесие, той се хвърли да сграбчи Кейт, ала тя ловко се наведе и се пъкна под масата, докато корабът се надигаше от поредната приливна вълна.

Изгубил равновесие, мъжът разпери ръце. Металният куфар се блъсна в ръба на масата и в същия момент бяла, пенеста вълна плисна през илюминатора, обливайки всичко в кабината.

Фарнсуърт изкрещя обезумял, изпълнен със страх и гняв.

Успя да се задържи на крака и тръгна, клатушкайки се, към външната врата. Тя се блъскаше в стената, пропускайки поривите на вятъра. С едно последно, отчаяно движение мъжът изчезна в тъмното...

Корабът се наклони рязко и вратата се захлопна.

— Кейт — извика Холдън и се претърколи изпод тялото на стария Донъли. — Добре ли си?

— Целият си в кръв — с ужас отбеляза тя.

— Дядо ти пое изстрела, той ме спаси... Докато говореше, той оглеждаше раните на стареца. — Неопренът е отклонил куршума над ребрата. Натисна леко с пръсти засегнатото място. — Много кърви, но няма вътрешни увреждания.

Старецът отблъсна ръката му.

— Помогни ми да стана. Трябва да отида до машинното отделение и да видя какво не е наред с проклетите помпи. Нещо в движението на кораба не ми харесва.

Моторът на скутера заръмжа и се извиси над грохота на бурята.

— Аз ще погледна помпите — заяви Кейт.

— Почакай — улови я за китката Холдън. — Фарнсуърт каза, че ми е оставил някакъв пъзел. И от някои други негови думи се досетих,

че е имал достъп до файловете ми. Искам да съм сигурен, че загадката му не е някоя от онези, които могат да ни вдигнат във въздуха.

— Ти си параноик — извика укорително тя.

— Затова съм жив. Отвържи Лари и се погрижи за дядо ти...

— Инструментите са в складовото помещение, точно до машинното. Ще стигнеш по-бързо, ако минеш през кърмата по празната палуба. Тя посочи към друга врата. — Ще оставя брат ми на мястото му, защото е прекалено изтощен, и ще се строполи на пода, ако го развържа от пейката.

— Иди да включиш двигателите — нареди дядо й.

— Не — спря я Холдън. — Не докосвайте никакви бутони или ръчки, докато не проверя всичко.

Пороят го заля, още щом се показва на палубата. Олюля се под порива на вятъра и побърза да се улови за парапета, за да се добере до машинното отделение. С неуверени стъпки той приближи люка и хвана хлъзгавата му дръжка. Разклати я и успя да отвори. Спусна се до средата на стълбата, използвайки предимно силата на ръцете си, защото не искаше да натоварва ранения си крак, преди да му се наложи.

Под него мъждукаше някаква светлина.

Благодаря ти, че не си изключил осветлението, Фарнсуърт. Искал си да го намеря по-лесно, нали?

Коридорът беше достатъчно тесен, за да може да се подпира на двете му страни и да щади крака си. Въпреки че стените, таванът и подът се намираха в постоянно, непредсказуемо движение, беше благодарен за подкрепата. Вратата на машинното беше отворена и отвътре просветваха зелено-жълти отблясъци. Сивата платнена чанта с инструменти си стоеше там, където я беше оставил Фарнсуърт. Наушниците му бяха хвърлени върху нея.

Той наистина се е забавлявал, докато е устройвал всичко това. Почти го чувам как се смее, доволен от собствената си изобретателност.

Холдън реши да не мисли за евентуалния заложен капан. Генераторът изпръхтя като работен кон срещу него. В помещението беше топло от постоянно работещите малки мотори. Ако основният двигател беше включен, сигурно щеше да бъде горещо като в преддверието на ада.

Без да се приближава повече, застана на прага и огледа терена. Дори ако Фарнсуърт беше донесъл някакво устройство от брега, не бе имал време да го заложил преди пристигането им с Кейт. А докато са били под водата, сигурно беше прекарвал цялото си време в изтегляне на пълните със скъпоценности мрежи. Каквато и уловка да му беше заложил, нямаше как да е прекалено заплетена.

Ако има взрив, той трябва да е поставен на такова място, че при избухването си да засегне резервоарите с гориво и контролната система.

Холдън знаеше, че е достатъчно да хвърли само една клечка кибрит в дизеловото гориво и пламъкът щеше да лумне навън. В студения ден и с малко по-уверена ръка същото можеше да се постигне и с бензин.

Значи за да е ефективно, устройството би трябвало да има и експлозив и ускорител за дизела.

Без да обръща внимание на клатушкането на кораба, той се изправи и огледа двата огромни еднакви двигателя за нещо нередно, което би могло да е пъхнато между дългите цилиндри, тръбите и кабелите. Погледът му се стрелкаше между моторите, сравняваше ги, търсеше някаква разлика.

Ето я.

Помпата на левия двигател представляваше купол от полупрозрачна пластмаса, пълен с дизелово гориво, което се въртеше около конусовиден филтър. Устройството приличаше на увита в хартия тухла, опасана с множество кабели, някои от които бяха свързани към капачката на детонатора, а други водеха към изтърбушен радиочасовник.

Интернет специалист. Всеки глупак с компютър би могъл да намери указанията. Дано поне взривното вещество да не е правено в домашни условия. Мразя аматьорите. Деветдесет и девет процента от направеното от тях така и не сработва, мислено отбеляза Холдън.

Но да се установи дали този пакет влизаше в смъртоносните десет процента, изискваше време, особено внимание и проучване, каквито закотвеният кораб, подхвърлян като детска играчка от тропическа буря, не можеше да осигури.

Ще отнеме много време, а за да обезвредя взрива, първо трябва да определя вида му.

Огледа се за нещо, което би могло да приема радиовълни. Дистанционните за отваряне на гаражни врати се радваха на изключителна популярност.

Надявам се Фарнсуърт да е достатъчно глупав, за да се опита да задейства бомбата от разстояние. Атмосферните смущения, причинени от бурята и металния обков на корпуса и на машинното, ще блокират по-малките приемни устройства.

Холдън приближи предпазливо, като се подпираше на стените, за да не изгуби равновесие от постоянното и непредсказуемо движение на кораба. Той огледа пакета и си спомни доволния тон на Фарнсуърт, когато им беше казал, че всички ще успеят да се доберат до брега, дори ако им се наложеше да преплуват последните няколко метра.

Като цялата му работа досега, бомбата беше изработена съвършено. Можеше да бъде взета от учебник за анархисти или джихадисти. Всяка заварка беше белязана с капка спойка. Обвивката на взрива беше запазила остриите си краища. Със сигурност изглеждаше като едно от десетте процента от устройствата, които неминуемо щяха да избухнат.

Количеството взривно вещество е минимално. Да, би могло да убие някой нещастник, оказал се в непосредствена близост до него, както и да вдигне във въздуха резервоарите с гориво, но...

Няколко минути Холдън стоя намръщен. Бомбата беше безсмислена, а сребрилата тръба, свързана за нея, не му даваше мира. И тогава разбра.

Термит.^[1]

Изригналите ругатни на пуцу заглушиха останалия шум в машинното отделение. Докато проклинаше Фарнсуърт и предните му от сътворението на света насам, Холдън си даде сметка, че термитът щеше да превърне дизеловото гориво в разярен демон. Нямаше къде да се скрият. Никой нямаше да оцелее. Очакваше ги бързата смърт от пламъците или бавната агония на потъването.

Проклетият таймер не отброява по никой от познатите начини, но това не означава нищо. Предупредителни мигащи индикатори има само по филмите.

Фарнсуърт не е бързал да се отърве от нищо друго, освен от нас. А и е нямало начин да предвиди колко време ще му е необходимо, за да се възстанови след изваждането на мрежите, така че със сигурност си е осигурил широк диапазон на безопасност, за да подготви бягството си.

Мислено измина всички стъпки, които би предприел за обезвреждане на устройството, но му беше трудно да се съсредоточи.

Нещо, казано от стария Донъли, се въртеше в съзнанието му, упорито настоявайки да бъде прибавено към сложното уравнение, съставено от бомбата, кораба, бурята и времето.

Помпите в трюма.

Потъване.

Корабчето се разтресе от поредица високи вълни. Посрещаше всяка следваща по-тромаво от предишната, сякаш „Златна клонка“ бавно, много бавно пропадеше към дълбините.

Бомбата е просто за отвлечане на вниманието ми. Истинската опасност е потъването, но Фарнсуърт е очаквал от мен да бъда прекалено обсебен от адската му машинка, за да не забележа нищо друго, докато не е станало прекалено късно.

Внезапно си даде сметка, че водата се плиска около покритите му с неопрен крака.

Наведе се бързо и прокара пръст през течността с надеждата, че идва от филтъра, който превръща морската вода в питейна. После допря ръка до езика си.

Солена.

Машинното отделение не беше мокро, когато беше слязъл в него, а водолазният костюм му беше попречил да забележи бавното, неизменно повишаване на нивото на водата, която щеше да ги убие не толкова драматично, но също толкова сигурно, колкото и заложен взрив.

Пренебрегвайки напълно болката в бедрото си, Холдън изтича навън с цялата бързина, на която беше способен в момента. И облекчено въздъхна, щом се увери, че работната лодка все още е завързана към кораба. Имаше нужда от отводняване, но иначе беше надеждна. Въпреки парещите спазми в крака и клатушкането на палубата, успя да изкачи стълбите. Когато най-последно отвори вратата на

главната кабина, имаше чувството, че е участвал в жестока схватка в мач по ръгби.

— Напускаме кораба веднага! — извика той.

— Какво? — обърна се към него Кейт, която точно в този момент се беше надвесила над дядо си и привършваше с бинтоването.

Това е лудост? — успя да я надвика старецът.

— Не — равно обясни Холдън. — Лудост е да останем на борда на потъващ кораб. Водата в машинното отделение е вече повече от сантиметър и продължава да се покачва, докато губим време в приказки. Трюмовете са наводнени, а помпата е блокирана.

— Това е саботаж, нали така? — поизправи се старият Донъли и лицето му се зачерви от гняв.

— Няма значение. Холдън грабна ножа си от масата, върху която все още лежеше остатъкът от съкровището на пирата, и се насочи към Лари. — Работната лодка е все още тук. Тъпото копеле е взело лъскавия скутер. Надявам се да го погълнат стихииите по пътя към Сейнт Винсент.

— Помогни ми да се изправа — изпъшка старецът. — Все още мога да спася кораба си.

— Няма време. Ще потънем още със следващите по-силни вълни. Холдън се залови да реже въжетата, пристягащи Лари. — Отведи дядо си до тендера, Кейт. Аз ще се погрижа за брат ти.

Започна ритмично да го потупва по лицето, за да го върне в съзнание. Силните му, равномерни удари накараха Кейт да осъзнае сериозността на положението. Не беше в природата на Холдън да се суети безсмислено около безпомощен човек.

— Да тръгваме — обърна се тя към дядо си. — Облегни се на мен.

— Но корабът ми... Съкровището.

— Майната му на съкровището — изръмжа Холдън, като прибра ножа, за да изправи Лари на крака. — Единственото, което си струва да спасяваме в момента, е собственият ни живот!

„Златна клонка“ се наклони силно в поредния си отчаян опит да устои на огромната водна стена, издигаща се откъм кърмата. По лицето на стария човек се стичаха сълзи, докато гледаше как любимият му кораб се бореше за оцеляването си с всяка следваща вълна.

И губеше.

— Мога и сам да стигна до тендера — каза той с глух глас на внучката си. — Иди да му помогнеш да се оправи с Лари. Прекрачи прага на каютата и се изправи срещу вилнеещата буря.

Тя се обърна и сграбчи ръката на брат си. Той беше успял да се изправи и се държеше като дете, разбудено от дълбок сън, за да бъде отведено до друго легло. Можеше да ходи, когато му нареждаха, но като че ли не проумяваше ясно действията си.

— Почакай ме с него до вратата — трескаво нареди Холдън. Наведе се и вдигна обезопасителното въже, с което доскоро беше вързан.

— Ще се справиш ли по стълбите? — загрижено попита тя.

Не беше нужно да казва повече.

— Знам — отвърна той. — Кракът ми е прекалено изтръпнал, за да го нося. Ръцете му се движеха пъргаво и уверено, докато връзваше здрав клуп в единия край на въжето.

Кейт веднага схвана замисъла и бързо нахлузи примката около тялото на брат си. Той нито се възпротиви, нито ѝ помогна. Но после инстинктивно се вкопчи в нея по същия начин.

— Ще мина пръв и ще го изтегля по стълбите — изтръгна я от мислите ѝ Холдън. — Ти само трябва да го придържаш прав.

Тя изчака, докато Холдън завърза другия край на въжето за перилата. Лари можеше да се олюлява по пътя, но поне не рискуваше да падне по стъпалата.

— Тръгвайте по въжето сега! — извика Холдън, надвиквайки грохота на бурята.

Кейт направи, каквото може, за да избута брат си на първото стъпало, докато палубата се накланяше и люлееше бясно. От другия край Холдън дърпаше с всички сили осигурителното въже, за да може да контролира положението, в случай че Лари рухнеше.

Корабът се надигна при следващата приливна вълна. Водата се стовари върху носа и заля като полудяла пенлива река долния дек.

— Холдън! — изпищя Кейт.

Той успя да спаси себе си и Лари, за да не изхвърчат през борда, увивайки въжето около едната си ръка, а с другата се вкопчи в страничния парапет. Когато огромната водна маса се оттече, вдигна глава и извика към нея:

— Лягай долу!

Младата жена изтича по стълбите умело, като израснало на кораб момиче. Дватама заедно дърпаха, бутаха и търкаляха отпуснатото тяло на Лари по палубата. Въпреки специалната си настилка, подът беше опасен, особено при сипещия се порой и вълните, обливащи долния дек. Холдън използва здравата примка, за да го прехвърли върху платформата на работната лодка, и сам се стовари върху нея. Кейт скочи до краката му.

Дядото вече беше включил двигателя.

— Тръгваме!

Холдън осъзна, че нямаше никакво време да развързва въжето при силното вълнение и блъскането на тендера в кораба. Затова извади ножа от калъфа и просто го пререза. Тендерът се разтресе и отскочи встрани от бавно потъващия кораб.

— Кити Кет, зададох курс към Защитеното пристанище — извика старецът, докато отдалечаваше тендера от „Златна клонка“ с уверена ръка, въпреки стичащите се по хлътналите му бузи сълзи. — Поеми кормилото. Никой не сърфира с малка лодка по-добре от теб. А нали точно това правим през по-голямата част от живота си. Сърфираме.

Докато си сменяха местата, Холдън успя да напъха Лари в една от спасителните жилетки и настани отпуснатото му тяло под контролното табло. Не беше особено удобно, но пък беше далече по-безопасно, отколкото да се търкаля из лодката. Дядото извади още две спасителни екипировки и му ги подаде. Той побърза да облече едната и пъкна другата в дланите на Кейт, чието внимание беше съсредоточено върху преодоляването на силното вълнение.

— Ако се умориш, мога да те заместя — извика в ухото ѝ.

— Имам известен опит.

— Остави крака си да почине колкото може по-дълго. Свикнала съм да правя това за развлечение.

Но когато небето над тях се раздра от мълния, в осветените от отблясъка ѝ черти не се четеше никакво удоволствие. Изискваше се изключително внимание и умение, за да уловиш последователните вълни, които се плискаха под лодката, повдигаха я и я тласкаха напред. Едно непремерено натискане на педала на газта и тендерът щеше да зарови нос във водата и да потъне. А при по-лек натиск следващата вълна щеше да го залее.

За момент Холдън остана загледан в нея, възхищавайки се на умението и куража ѝ. Ако вятърът и течението бяха в противоположната посока, работната лодка щеше да е на ръба на възможностите си да се задържи на повърхността. Но и при това положение напредваха бързо към брега, благодарение на сигурните ръце на Кейт.

Холдън откачи една пластмасова кофа от куката ѝ и започна да изгребва водата, въпреки парещата болка в бедрото си.

Ще мине. Винаги е минавала.

Също като живота, мина му през ума, но тази мисъл не се задържа дълго в съзнанието му. Точно в този момент беше съсредоточил цялата си воля в оцеляването им...

[1] Термит — смес от прахообразен алуминий и железен оксид, която произвежда много висока температура на горене, използвана при заваряване и за запалителни бомби. — Б.а. ↑

24.

Кейт погледна пред задното стъкло на стария пикап и видя изливащия се пороен дъжд над пристанището. Остана загледана в него за един дълъг, тревожен момент.

— Казах ти да останеш с тях — рече недоволно Холдън.

— Линејките вече са тръгнале нататък — отвърна тя и отново се съсредоточи върху шофирането. — Не мога да направя нищо повече за дядо и за Лари, но затова пък мога да шофирам раздрънкания пикап много по-добре, отколкото ти в момента.

Вече бяха водили този спор на път към пристанището, затова Холдън реши да пести силите си за онова, което предстоеше. Небето над тях беше потъмняло, осеяно с купести облаци, които се обагряха в мастилено лилаво при всяка проблеснала в далечината мълния. Вятърът се плъзгаше по повърхността на водата, подмяташе завързаните лодки и караше въжетата им да стенат. Дори далече от брега, въздухът имаше солен вкус.

Или пък това се дължи на капките, които се стичат от косата ми, помисли си той и облиза устни.

Това отвличаше вниманието от бедрото му, което още го наболяваше.

Мълния блесна наблизко, заливайки всичко в бяло и оставяйки нажежени бразди. Веднага след нея се разнесе гръм, който сякаш разтърси света. Изпочупени клони от дърветата хрущяха под гумите на подскачащия пикап...

Кейт трепна при екота на гръмотевица, ала си каза, че беше в по-голяма безопасност в колата, отколкото върху металната платформа на работната лодка на сред бурното море. Макар и в двата случая видимостта да беше една и съща — фаровете на отсрещния камион осветиха сребристите струи на поройния дъжд, диплени от вятъра. Тъмнината прииждаше на талази. Нямахме как да прецени какво в действителност беше разстоянието до появяващите се от време на време воднисти светлини.

— Сигурен ли си, че става въпрос за обичайна тропическа буря?
— попита Кейт накрая.

— Да, или поне така изглеждаше последния път, когато проверих. Но някои от теченията са над горната граница от хиляда и осемнайсет километра. Постоянните ветрове са все още под нея.

— Струва ми се, че е повече от седемдесет километра в час — отбеляза тя мрачно, докато се мъчеше да задържи пикапа на наводненото шосе. — Наистина ли смяташ, че Фарнсуърт ще се опита да излети в такова време?

— Няма голям избор. Дори ако всички бяхме отишли на дъното със „Златна клонка“, не би могъл да е сигурен, че не сме извадили мръсните му ризи по радиото или по мобилен телефон, преди да потънем. Той е аматьор и благодаря на Господ за това. Един професионалист щеше да ни разстреля още във водата, щеше да изчака бурята да заличи следите, а после да хване първия полет с нова самоличност и куфар, пълен със скъпоценности.

— Добре де, аматьор е, ала очевидно може да се гмурка. Да разбирам ли, че освен това е и пилот?

Тя изви рязко волана, за да избегне удара с някакъв летящ към тях предмет.

— Съмнявам се. Ако съдим по онова, което каза дядо ти, Фарнсуърт се е учил да се гмурка по учебник в обикновен плувен басейн. А за да летиш в такова време, ти трябва дяволски добър пилот и надежден самолет.

— Но не е невъзможно?

— Разбира се — отвърна Холдън, мислейки за някои от рапортите, пристигнали от зони с военни действия. — Нуждата е като жестока любовница. Ако на Сейнт Винсент има самолет и писта, можем да допуснем, че този тип се е насочил именно натам.

— Съмнявам се, че някоя от онези цигански ленти ще са използвани — измърмори Кейт.

— Моля?

— Така наричаме пистите, изсечени в гората за частно и много често незаконно ползване. Не са асфалтирани. Единствената обществена писта, която е в ред, със сигурност е онази, на която кацнахме, но пък там полетите са отменени.

— С изключение на комерсиалните. Предполага се, че пилотите на малки самолети имат достатъчно разум да останат на земята — горчиво се усмихна той. — Фарнсуърт е отчаян. И хвърчило да му дадат, ще полети с него.

— Няма как да сме сигурни, че изобщо е успял да се добере до брега.

— И този спор вече го водихме, преди да се счепкаме дали мога да карам пикапа.

Кейт млькна и се съсредоточи върху шофирането. Знаеше, че Холдън по някакъв начин се чувстваше отговорен за стореното от Малкълм, като че ли това, че бяха от една и съща държава и работеха в едно и също учреждение, означаваше, че двамата бяха виновни за всичко, макар и извършено само от единия.

Сякаш доловил мислите ѝ, той каза:

— Съжалявам, Кейт. Трябваше по-рано да разбера каква е играта.

— Ти направи всичко възможно — възрази тя.

— Все още не.

Дъждът се изливаше върху пикапа, а чистачките не можеха да се справят със струите. Летящи палмови листа се блъскаха в предното стъкло и се лепяха по него като огромни прилепи. Едната от чистачките отказа, още преди следващият порив да бе отвял листата пред погледа ѝ. Добре, че беше тази откъм седалката до шофьора. Пронизителният вой на вятъра приличаше на рев на затворено в клетка диво животно. Нова мълния оцвети света в бяло, а последвалият гръм оглуши всичко наоколо. Водата по пътя стана толкова дълбока, че вече не можеше да се разчита на сцеплението на гумите с асфалта.

— Дръж се. Пътуването става забавно.

— И слава богу. Точно бях започнал да умирам от скука.

Само допреди минута Кейт беше готова да се закълне, че завинаги беше изгубила способността си да се усмихва, но сега избухна в смях. И веднага щом се разсмя, установи, че това ѝ помогна да се отърси от нарастващото напрежение, подобри рефлексите и изостри вниманието ѝ.

— Благодаря ти — каза тя.

Холдън докосна лицето ѝ с мокрите си пръсти.

— Удоволствието е изцяло мое. Едно от първите неща, на които те учи войната, е, че смехът ти помага да запазиш разсъдъка си.

Пикапът забуксува в плитка дупка, успя да изпълзи тромаво от нея и продължи пътя си. Бледите, мъждукащи в далечината светлини, бавно се превърнаха в летище. Когато спряха на празния паркинг, водната пелена заблестя като злато, на фона на уличните лампи. Палмови листа и клонки летяха над локвите и изчезваха в тъмнината.

После поривите на вятъра постепенно отслабнаха, сякаш бурята си вземаше почивка, за да си поеме дъх. През дъждовната завеса фаровете осветиха паркирана в другия край на терминала кола, където имаше отделна постройка за частни самолети и пътници. Изглеждаше черна, но марката и моделът бяха същите.

— Фарнсуърт е наел крециящо червен „Мустанг“ — каза тя.

— Сигурна ли си?

— Беше регистрирано в разходната книга. Е, нямам предвид цвета. За него спомена дядо, когато негодуваше срещу прищявката със скъпия скутер.

— В тъмнината червеното изглежда черно — отбеляза Холдън.

В мига, в който тя спря до другата кола, той изскочи навън и сложи ръка върху капака на двигателя. Беше достатъчно топъл, като на току-що спрял автомобил. В единия ъгъл на предното стъкло се виждаше винетка на фирма за автомобили под наем.

Кейт излезе и застана до него. Холдън тихо ругаеше на език, който тя определи като пуцу. После се обърна към нея:

— Наистина се надявах да съм сбъркал и проклетото копеле да се е удавило.

Тя сви устни.

— Понякога да се окажеш прав е ужасно...

— А сега би ли изчакала в колата?

— Само ако и ти го направиш.

Старият спор. Отново.

Холдън пак превключи на пуцу и се отправи към тракащата под напорите на вятъра алуминиева постройка, която обслужваше чартърните полети. Тя беше единствената осветена сграда наоколо.

Когато го последва, Кейт не попита за превода на пиперливите думи. Беше сигурна, че няма да ѝ харесат. Но поне той вече накуцваше едва забележимо. Очевидно вдигащото адреналина плаване до пристанището и разтърсващото пътуване с пикапа в бурята бяха

осигурили достатъчно време бедрото му да се възстанови след гмуркането.

И от борбата с онзи тип. Не забравяй това, допълни мислено.

Споменът за юмруците и изстрелите я накара да потръпне. Надяваше се никога повече да не се повторят.

И разбра, че нямаше да остави Холдън да се изправи сам лице в лице с този отчаян ненормалник, който беше решен на всичко...

Между сградата и главния терминал, очертан с прожектори като pista, разпилените боклуци се въртяха и премятаха като немирни играещи деца. Дъждът се сипеше толкова гъсто и тежко, че тя едва устояваше под струите. Водата се стичаше в отвора на костюма ѝ за гмуркане и се смесваше с потта, обливаща тялото ѝ.

Поне дрехите ни са черни, помисли си тя. И двамата приличаха на сенки, промъкващи се в тъмнината.

Холдън спря до малката постройка, чиито светлини едва пробиваха плътния мрак. Въпреки това бяха достатъчни, за да успее да разчете табелата, закачена над вратата.

— Какво пише там? — прошепна тя.

— „Парадайз еър“. Компания, която се гордее, че прави екскурзии за всеки според джоба, разполага и със самолети за най-нетърпеливите. Ала най-вероятно машините са по-стари и от нас.

— Подобно нещо може ли да излети в такова време?

— Даже контейнер за боклук може да излети — отговори с нотка на сарказъм той. — А дали ще се задържи горе, е съвсем друг въпрос.

Тя погледна входната врата.

— Заклучена ли е?

— Не съм проверил. Някои от отдушниците откъм ветровитата страна са отворени.

— Колкото повече вентилация, толкова по-малко влага — отбеляза Кейт. — Допускаш ли, че Фарнсуърт работи с някого на сушата?

— Не ми изглежда като човек, който е склонен да сподели своето парче от баницата. Ще ида да се послушам, ако останеш да ме чакаш тук или пък в пикапа. Ако чуеш някаква суматоха, в името на бога, изнасяй хубавия си задник колкото се може по-бързо оттук.

Не ѝ даде възможност да отговори, преди да се гмурне в поройния дъжд и да изчезне.

Кейт го последва. Въпреки че не можеше да го види, пред нея мъждукаха светлините, към които беше поел. Когато го настигна, той приличаше на наръч тропическа зеленина, обрулена от вятъра. На няколкостотин метра отгатък постройката три самолета скърцаха, завързани на метални вериги. Хангарите бяха за богатшите и корпорациите. „Парадайз еър“ не отговаряше на изискванията.

Сниши се в храстите близо до него. Подслушването не представляваше никаква трудност. Нагънатият тънък покрив недвусмислено разкриваше, че някой вътре трябваше да крещи, за да надвика отривистото почукване на дъжда върху металната повърхност.

Холдън застана от едната страна на прозореца, за да наблюдава какво се случваше в сградата. Фарнсуърт спореше с някого. Очевидно беше имал достатъчно време да смени водолазния костюм, защото сега беше облечен в измачкани дрехи, прогизнали от вода, докато е тичал от колата до постройката.

— Имахме уговорка — озъби се той.

— Това беше, преди уредите да засекаат вятър със скорост сто и двайсет километра в час — отвърна ядосано женски глас, с по-добър акцент от този на Фарнсуърт, дори когато беше в най-добрата си форма.

— Беше само порив, а не постоянно отчетена величина. Виждаш ли? Сега е едва деветдесет.

— Когато се задържи трайно на осемдесет, ще ви откарам и до Южна Америка. Вие може и да нямате нищо против да рискувате живота си, но аз нямам такова намерение.

Сякаш да подсили думите си, тя се надигна на пръсти пред очите му. Беше почти колкото него на ръст, от смесена раса. Излъчваше решителност...

— Ще удвоя цената, за която се договорихме — отстъпи Фарнсуърт.

— Мъртвите нямат нужда от пари.

Той извади пистолета от джоба си.

— Ще умреш сега, или ще живееш, след като ме изведеш оттук. Изборът е твой.

Лицето на жената преbledня под естествения ѝ бронзов тен.

— Ти си откачен.

— Това не е твой проблем. И така, кое избираш? Да те застрелям, или да се довериш на уменията си и да оцелееш?

Тя напразно се зае да го разубеждава.

Холдън не изчака да чуе още нещо. Беше съвсем очевидно, че Фарнсуърт беше сменил пълнителя на пистолета си, когато се беше преоблякъл. Придърпвайки Кейт след себе си, той се отдалечи достатъчно, за да не могат да ги чуят. Не бяха стигнали много далече, когато вятърът връхлетя с подновена сила. Те се олюляха и се наведоха напред, за да запазят равновесие. Върху тях се посипаха клони, камъчета и листа.

— Трябва да ѝ помогнем — обади се тя, преди да беше успял да заговори. — Но ако нахълтаме там, просто ще ни застреля...

— Имаш ли чук или резачка за тел в онази ръждясала кутия в пикапа?

— Не съм проверявала, защото колата никога не се е повреждала. Защо?

— Хайде да погледнем — предложи той.

Сграбчи я за рамото, за да ѝ помогне да устои на новия порив на вятъра, а и да е сигурен, че няма да реши да помогне на пилота без него. Въздушната струя ги изтласка към паркирания наблизо пикап. Няколко ругатни и един удар с юмрук бяха достатъчни, за да се отвори ръждясалата кутия. Той прехвърли набързо клещите, фазомера, отвертките и гаечните ключове и бръкна до дъното ѝ. Там, между безразборно нахвърляни болтове и гайки, напипа малка ножица за тел и чук.

Без да обръща внимание на болката в бедрото си, която се беше възобновила след сноването в бурята, Холдън грабна инструментите с едната си ръка и стисна пръстите на Кейт с другата.

— Побързай — подтикна я настойчиво. — Трябва да се доберем до самолетите преди Фарнсуърт.

Наведоха се срещу вятъра и прецапаха през локвите и подгизналата от вода земя до пистата. Трите машини се люшкаха на металните си вериги, накланяйки се и подскачайки като риби, плуващи срещу мощно течение. Върху всяка от тях беше изписано логото на компанията.

Мълнии безразборно раздираха тъмнината, последвани от канонада от гръмотевици. В последвалата относителна тишина Холдън

и Кейт чуха изстрел и женски писък.

— Господи — възкликна тя. — Той я застреля.

— Съмнявам се.

— Нали чух!

— Фарнсуърт е луд, но не е глупак — увери я Холдън. — Има нужда от надежден пилот. Просто се е уморил от спора. Вземи чука и застани отзад. Щом го подмамя навън, вземи жената като прикритие.

Кейт разбра намеренията му и усети как кръвта ѝ изстива във вените.

— Внимавай. Някоя от онези жици може да ти отреже главата.

— Аз никога не тичам с ножица в ръка, скъпи. Ножовете са много по-вълнуващи. Дай ми знак, ако забележиш вратата да се отваря.

Изчака, докато тя се приведе срещу вятъра и се вкопчи в едно от металните ограждения, които отделяха пътниците от самолетите. После се отправи към първия самолет в редицата.

Завързващите механизми се оказаха обтегнати кабели, прихванати с метална халка към всяко от крилата от единия край и прикрепени в другия към кука, забита в бетона. Тънките кабели свистяха и виеха като въжетата на закотвените в пристанището лодки. Бяха прекалено много напрегнати, за да ги освободи по обичайния начин. Затова разтвори металната ножица, улови с нея кабела и извърна лице.

После я стисна със силата, породила се в него от адреналина и неволята...

25.

Тънката метална жица се прекъсна със свистене и като камшик изплющя над него. Мина през неопрена сякаш беше сянка. Докато кръвта се процеждаше през раната, малкото витло на самолета се раздвижи от вятъра и се завъртя като птица с провиснало към земята крило. От рязкото движение халката, към която беше прикрепена придържачната верига, се изтръгна.

Трясъкът на другите две машини, блъскащи се равномерно една в друга, заглуши грохота на бурята.

Холдън изтича към задната врата на сградата и зачака. Паренето в лявото му рамо беше само бледа сянка на болка в сравнение с пулсиращите спазми в бедрото му след необичайното натоварване.

Няма значение. Всичко ще се реши само след броени минути, помисли си той.

Ако Фарнсуърт беше сам, Холдън щеше да се опита да го пресрещне с ножа си, докато излиза от сградата. Но ако не беше, можеше да пострада друг човек.

Със скърцане и дрънчене единият от самолетите се обърна перпендикулярно на порива на вятъра. От триенето на метала в бетона наоколо се разхвърчаха искри. Нещо тежко мина покрай главата на Холдън толкова близо, че едва не го закачи. Парче алуминий, изкривено от предишен сблъсък, се издигна грациозно във въздуха и се стовари на земята, където продължи да се търкаля и да се огъва в ъглите.

Кейт махаше неистово с ръце.

Холдън се напрегна. Трябваше да остане незабележим сред тъмнината и движението на вятъра и дъжда. Не откъсваше очи от ивицата светлина, която се разшири при отварянето на вратата.

При вида на скупчените безразборно самолети, Фарнсуърт започна да сипе ругатни. Кожените му обувки се подадоха навън.

Холдън се хвърли към вратата и я затръшна отново. Раненото му бедро забави момента на удара. Фарнсуърт изкрещя от болката в

премазаното си между металната каса и вратата стъпало. Откъм фасадата на сградата скърцане на панти подсказа, че авиаторката беше избягала през главния вход.

Умна жена, мислено отбеляза Холдън.

Облян в пот, натисна още по-силно вратата, опитвайки се да приклеци Фарнсуърт. Ала озверелият мъж го избута назад с изненадваща сила, докато раненият крак леко поддаде.

Но достатъчно.

С рязко движение Фарнсуърт измъкна крака си от мокасината и удари противника си, изваждайки го от равновесие. Холдън едва успя да се наведе, за да се предпази от обратното движение на вратата.

Чу Кейт да го вика и ѝ изкрещя, претъркулвайки се на земята:

— Бягай!

Накуцвайки, Фарнсуърт изскочи от осветеното помещение само с една обувка, стиснал пистолета в дясната си ръка и металния куфар в другата. Огледа се за мишена, но очите му не бяха привикнали към тъмнината навън.

С мощен тласък Холдън успя да се повдигне от земята и се хвърли върху него. Чу се силно хрущене, когато юмрукът му се заби в ребрата на противника. Видя блясъка на пистолета в ръката му, когато мъжът залитна встрани и се стовари тежко върху лакътя си. Металният куфар издрънча върху бетона.

Холдън скочи за оръжието, но бедрото му болезнено го присви. Озова се проснат на земята, при което се удари толкова силно, че пред очите му изскочиха звезди. Внезапно усети крака си като обхванат от огън. Единственият начин да определи къде точно се намираше противникът му бяха неговите ругатни и зловни подхвърляния.

— Съвсем не е като на игрището за ръгби, а, момче? — изсумтя Фарнсуърт, който отново стискаше куфара си в ръка. — Ала аз и там никога не играя по правилата.

Холдън извади ножа си и се хвърли към злорадия тип, който се беше задъхал от виковете си. Заби стоманеното острие в лявата му китка, завъртя и продължи да натиска дълбоко, докато достигна костта. Другият мъж изкрещя от болка, изпусна куфара и стовари дръжката на пистолета върху дясното му рамо. Ударът беше кос, но достатъчно силен, за да вцепени ръката му за момент.

Ножът тупна върху бетона.

Холдън повдигна левия си лакът, целейки се в гърлото на противника си. Фарнсуърт инстинктивно наведе брада, но въпреки това беше повален. Холдън скочи върху него, опитвайки се да се добере до оръжието. Като две смъртоносни отломки, двамата се търкаляха, борейки се за надмощие.

Кейт незабелязано се въртеше около вкопчените един в друг мъже и чакаше подходящ момент да стовари малкия чук върху Фарнсуърт. Макар и слаб, беше по-жилав, отколкото беше очаквала.

Холдън видя пистолета отново да пада и изви с всичка сила ръката на противника си, докато двамата продължаваха да се търкалят и да се ритат, а дъждът не спираше да се излива върху тях като обърнато наопаки море. Мускулите на ръцете му се напрягаха до крайност и пред очите му се завъртяха тъмни кръгове. Когато най-сетне изчезнаха, той беше надделял. Фарнсуърт драскаше и риташе под него, но не можеше да преодолее тежестта му, която го притискаше към земята. Пръстите му отпуснаха гърлото на Холдън, той присви колене и ги заби силно в ребрата му.

Сурова, яркочервена болка избухна в него, когато диафрагмата му пое удара. Но дори когато светът пред очите му внезапно потъмня, той знаеше, че не можеше да позволи на Фарнсуърт да използва пистолета си. От такова разстояние нямаше как да не улучи. Пръстите му се обвиха около оръжието в ръката на Малкълм. Стисна ги с всичката сила, която му беше останала, докато коляното на противника му се стовари върху раненото бедро и нощта около него запулсира. Усети как дланта му се изплъзва от студения метал, светът се отмести някъде встрани и той се замоли само Кейт да беше избягала надалече.

— Превъзхождам те. По класа. Копеле — съскаше Фарнсуърт, като го удряше при всяка дума.

После отблъсна тялото от себе си и се изправи на колене, олюлявайки се. Опита се да стовари с две ръце пистолета върху лицето на Холдън, но лявата беше съвсем отмаляла и лепкава от кръвта, изтекла от раната, причинена от забития нож в китката му.

Кейт замахна с чука към тила на Фарнсуърт.

В последния момент той усети новата опасност и се претърколи настрана. Ударът все пак го застигна, но само в рамото.

Господи, наистина е бърз, мислено отбеляза тя.

Претъркулвайки се, той се озова извън обсега ѝ, отново се прицели, местейки дулото ту към нея, ту към Холдън.

— Хвърли каквото държиш! — нареди ѝ той.

Чукът падна върху цимента, но звукът, привлякъл вниманието му, идваше от пълния със скъпоценности алуминиев куфар, който се плъзгаше в неговата посока, тласкан от вятъра.

Късметът постоянно преследва този кучи син, с горчивина си помисли Кейт, докато наблюдаваше как куфарът приближаваше към него като куче към господаря си.

Мина плавно покрай Малкълм и спря достатъчно далече, за да не можеше да го достигне.

Той автоматично пропълзя към куфара, но се опря на ранената си ръка и извика от болка. Ала щом Кейт се втурна да бяга, насочи пистолета към нея.

Младата жена застина на място.

— По-умна си, отколкото изглеждаш — озъби се Фарнсуърт.

Без да откъсва очи от него, тя зачака нова възможност. Дъждът плющеше върху нея като струя от маркуч, но не му обръщаше внимание. Единственото, което имаше значение, беше да намери начин да го лиши от оръжието.

Малко встрани от Фарнсуърт куфарът отново набираше скорост по хлъзгавия бетон. Вятърът беше толкова силен, че дори за да стоиш изправен, се изискваха усилия. Но Кейт не го забелязваше, оставяйки инстинктивно тялото си да следва движението на въздушните пориви, сякаш беше на борда на кораб. Не виждаше нищо друго, освен пистолета, насочен към Холдън. Използвайки вятъра, пристъпи няколко крачки напред, преструвайки се, че не може да устои на напора му. Късметлия или не, Фарнсуърт беше насинен, окървавен и едва се държеше на краката си. Крепеше го само адреналинът.

Тя щеше да чака, да наблюдава и да бъде готова за момента, в който той ще изгуби концентрация.

Паднал на земята, Холдън забеляза Кейт да се приближава към Фарнсуърт, и му се искаше да завие от безсилие. Дори наранен, негодникът не ѝ беше равностоен противник.

— Вие двамата наистина трябваше да потънете с кораба — каза Малкълм, раздвоявайки вниманието си между тях и пързаящия се

куфар. — А сега ще се изискват малко повече обяснения, отколкото бях планирал.

Холдън се претърколи на една страна и изстена, за да отклони вниманието му от Кейт.

— Не се отдалечавай, Камерън — предупреди Фарнсуърт и отново насочи пистолета към него.

Тя пристъпи още по-близо.

Противникът отстъпи назад и едва не падна, но успя да се задържи, подпомогнат от вятъра. Очите му искряха и проблясваха при всяка мълния, раздрала небето. Погледът му сновеше между куфара, стърчащ сред няколко отломки и двамата му заложници. Но повече го привличаше богатството на века, което го чакаше само на ръка разстояние.

Куфарът подскочи, сякаш някой го беше ритнал, освободи се от схватката на обрулените клони и се завъртя върху мокрия бетон.

— Не! — изкрещя Фарнсуърт.

Металният сандък продължи да се пързала.

— Дръж! — насърчи го Кейт. — Все още не е късно. Можеш да го вземеш, преди да са дошли полицаите.

— И на кого ще повярват те, по дяволите? — попита той, като наблюдаваше с крайчеца на окото си куфара, който все повече се отдалечаваше. — На почтен агент на английското правителство като мен, или на мъж във водолазен костюм, заловен в момента, в който се е опитвал да присвои безценно съкровище? Освен това нека не забравяме, че точно неговата американска курва го е подтикнала към това, чрез дядо си и брат си.

— Няма да ти повярват — възрази Кейт.

— Аз ще бъда единственият жив, който ще има възможност да говори.

Кейт не откъсваше очи от дулото, което се поклащаше пред нея, докато ѝ се стори толкова широко, че погълна целия свят. Не съществуваеше нищо друго, освен това стърчащо парче метал и ужасяващият тъмен кръг в средата му.

— Е, дотук бяхте. Да живее победителят и всичко останало... — ухили се насреща ѝ Фарнсуърт.

С яростен вик Холдън се хвърли върху него като лавина и го извади от равновесие. Тя се спусна и сграбчи оръжието му, тежестта ѝ

наклони ръката на Фарнсуърт, той политна назад и рухна върху ръката си. Пукотът от счупването на костта отекна отчетливо над бетона.

Холдън запълзя на ръце и колене. Смътно усещаше силна болка, но не го беше грижа. Някой крещеше.

Фарнсуърт.

Повдигнати от земята отломки профучаваха покрай тях, някои ги удряха по телата. Вихърът беше понесъл всичко, което можеше да се вдигне, и го въртеше наоколо с небрежна мощ. Холдън не обръщаше внимание на пороя и свистенето на бурята, докато измъкваше пистолета от пръстите на Фарнсуърт, карайки го да крещи от безсилие. Със заучено движение извади пълнителя и го хвърли към пистата, където въздушната струя го завъртя като нова играчка и го отнесе в тъмнината.

Докосна нежно лицето на Кейт.

— Къде си ударена?

— Всичко ме боли, ала не е нищо сериозно. А бедрото ти?

— Продължава да напомня за себе си.

Тя приседна на земята, колкото да си поеме дъх, после се изправи.

— Ще донеса куфара. Ти не изпускай от очи тази змия.

Още като тръгна към него, куфарът изчезна в мрака, заметен от вятъра. Беше се усилил изведнъж още повече и налиташе с такъв ураганен вой, сякаш искаше да опустоши целия остров...

Захвърленият пистолет задрънча с метален звук върху бетона, преди да бъде отнесен в незнайна посока.

— Куфарът! — извика Кейт.

Металният сандък се отдалечаваше от нея, набирайки скорост. Протегна се към него, но вятърът я повали. Дори годините, прекарани сред бушуващия океан, не можеха да я подготвят за силата на днешната буря. Тя буквално изтласкваше въздуха от нея. Олюля се и запълзя към куфара, който продължаваше да се плъзга върху подгизналия бетон. Мълния освети всичко в бяло, докато гръмотевицата, тъмнината и вятърът погълнаха целия свят.

Почти заслепена, запълзя на ръце и колене след слабото, подигравателно трополене на металния сандък, който подскачаше пред нея като безформена топка.

В него е всичко, заради което Лари и дядо си даваха живота, заради което родителите ми загинаха, Фарнсуърт е убивал, а Блъди Грийн е оставил море от кръв след себе си...

Част от нея искаше да се разсмее, да зариде и да остави бурята да отнесе прокълнатото съкровище...

Но останалата, по-голямата, копнееше да види Фарнсуърт на електрическия стол.

Куфарът спря точно отстрани на пистата, уловен от тревата и храстите, прекалено ниски, за да бъдат изтръгнати от стихията. Падна върху него и остана да лежи така, едва поемайки си дъх. Вой на сирени раздра нощта. Стенейки, тя се изправи с усилие с металния сандък в ръка. Приведе се срещу вятъра и едновременно пълзейки и притичвайки, се върна при Холдън.

Когато почти падна в скута му, той обви ръце около нея. Никой от двамата не обръщаше внимание на стенещия недалеч от тях Фарнсуърт.

— Дядо ти ще се гордее с теб — отбеляза Холдън, щом видя куфара.

— Не го правя за семейството си. Просто исках да съм сигурна, че ще разполагаме с достатъчно доказателства, за да може тази отрепка да си получи заслуженото.

— Много си кръвожадна — засмя се той и зъбите му проблеснаха в тъмнината. — Харесвам това качество в жената.

Воят на сирените се чуваше по-близо с всяка секунда.

— Използвах телефона на Фарнсуърт да им се обадя... — обясни той.

Няколко полицейски коли с включени светлини спряха на метри от тях.

— Надявам се да са на наша страна — подхвърли тя.

— И в двата случая ни очаква дълга нощ — мрачно отвърна Холдън.

Кейт погледна към гърчещата се фигура на Фарнсуърт и поклати глава:

— А в началото изглеждаше толкова симпатичен.

— Винаги е така с мошениците...

Вятърът разтърсваше света, карайки Земята да се тресе, а дъждът имаше вкус на море. Вкопчени един в друг, Холдън и Кейт чакаха

полицайте да дойдат, за да започнат разпитите...

26.

Кейт се събуди с усещането за утринната възбуда на Холдън, притисната към бедрото ѝ. Големите му ръце нежно я галеха по гърдите. Усмихна се и се обърна с лице към него, захвапвайки закачливо брадичката му.

— Някой е доста ранобуден — каза и се притисна към него.

— Някой — отвърна ѝ кисело — прекара възбуден по-голямата част от нощта до теб.

Смеейки се тихо, тя зарови лице в извивката на мускулестото рамо. Изминалата седмица, прекарана само с Холдън в едното крило на голяма частна къща, беше нещо като откритие за нея. Въпреки любезните, едри мъже, които деляха резиденцията с тях, условията бяха отлични — великолепна храна, ежедневна смяна на спалното бельо и отзивчив персонал.

Фактът, че не можеха да бъдат оставени без охрана, беше изнервящ, но и разбираем.

Лари и старецът лежах в болницата, заобиколени от също толкова любезни цивилни офицери, като гаранция, че нито един Донъли нямаше внезапно да реши да напусне. Общуването със семейството ѝ беше ограничено и постоянно следено, докато властите във Великобритания и Сейнт Винсент подготвяха обвинението и контраобвинението.

Малкъм Фарнсуърт беше настанен в същата болница с постоянна охрана до леглото му.

Кейт съжаляваше, че той още не е зад решетките. В средновековна тъмница например, пълна с плъхове и писъци.

— Мислиш прекалено много — прошепна Холдън, като ухапа с устни ухото ѝ, а после ги плъзна към луничките по рамото. — Дишай спокойно, миличка. Като мен.

Тя се изви под ласката му и се усмихна, забравяйки всичко, освен него.

— Споменах ли ти какъв изключително добър нощен гмуркач си? Утринен също. А следобедите са...

Телефонът в стаята иззвъня.

Холдън отново заговори на пушу.

— Тайлър, без съмнение — каза тя с въздишка. — Бях започнала да се надявам, че след една седмица въпросите му са се изчерпали.

— Избързала си. Английската бюрокрация се е превърнала в нещо като изкуство, особено когато е замесен човек с потеклото на Чатъм.

Телефонът вибрираше нетърпеливо.

— Наистина ли? — отнесено попита Кейт, възхищавайки се на синьо-зелените и златисти отблясъци в очите му на светлината, изливаща се през широкия прозорец на спалнята. — Чувала съм, че англичаните са страстни любители на развъждането на породисти кучета, но нежната им загриженост за родословието на Чатъм е досадно.

Холдън се засмя.

— Непременно ще го кажа на Тайлър. Той не харесва Чатъм повече от теб и мен. Шефовете му обаче са друга работа.

Целуна я леко, а междувреме телефонът не спираше да звъни.

— Негодник — измърмори той. — Няма да се откаже.

— Предполагам, че Тайлър не е чел Руми.

— Мисълта за Харисън Тайлър и любовна поезия е направо плашеща. Все още полегнал на една страна, Холдън вдигна слушалката. — Какво е това, което не може да почака до някой по-приличен час?

Кейт подпря брадичка върху голото му бедро и се загледа през прозореца, докато той се опитваше да отложи незабавната среща, за която настояваше Тайлър.

Стаята на втория етаж разкриваше гледка към брега, където плетеница от отломки и прекършени клони бележеше връхната точка на бурята. Без това споменът за пороя и ураганните ветрове нямаше да бъде нищо повече от невероятен, ужасен кошмар. Сега морето беше спокойно, прозрачно в плитчините, преди да прелее във всички нюанси на синьото към дълбините. Леки облаци пълзяха лениво по безкрайното ведро небе. Слънцето властваше над всичко, като караше въздухът да трепти, а пясъкът да блести ослепително.

Холдън затвори телефона.

— Е, сега пък какво искат? — попита тя.

— Не ме информираха.

— А правили ли са го някога?

Той прокара пръсти по кадифената кожа на бузата ѝ.

— Само когато протоколът го изисква.

Кейт зарови лице в ръката му.

— В колко часа?

— Бяха така любезни да ни дадат време да се облечем.

— Каква е разликата между затвора и това място?

— Тук сме заедно в едно легло.

— Чудесен отговор. Тя стана и отиде до куфара си. — Не съм сигурна, че ще бъда особено любезна. Писна ми да давам варианти на едни и същи отговори при едни и същи въпроси.

— Аз също. Тайлър ми се стори също толкова отегчен. Все пак съществуват някои задължителни формалности, когато се разследва убийство и огромна кражба на собственост на Короната от далечен братовчед на кралицата. И така нататък...

— А, да. Трябва да почитаме кучешкото родословие. Извади от куфара бельо и леки дрехи. — Поне Лари вече е по-добре. Докторът каза, че бил качил пет килограма, спал през по-голямата част от дните и нощите и не проявявал никакви симптоми на кислородно отравяне.

— А дядо ти е по-пиперлив отвсякога. Вярвам, че сестрите ще изпитат истинско облекчение, когато го изпишат от болницата.

Кейт се засмя. Въпреки несигурното бъдеще, напоследък доста често се смееше.

— Действаш ми добре, Холдън.

— Взаимно е.

Обърна се и го видя точно зад себе си. Облечен, за нещастие.

— А сега напред — призова тя, — да убием английския дракон с американски жаргон.

Той се засмя и я прегърна.

— С теб е приятно да си в леглото и извън него, да се гмуркаш, да се разхождаш, да плуваш, да дишаш и просто да бъдеш наблизо. Виждаше тревогата в очите и в скованото ѝ тяло. — Каквото и да се случи, аз те обичам.

Кейт се вкопчи в него и прошепна до устните му своето обяснение в любов...

Почукване по вратата им напомни, че не разполагаха с времето си.

Тя погледна поизмачканите си дрехи в огледалото и повдигна рамене. Когато се бе приготвяла за пътуването, не бе имала представа, че ще прекара толкова време като глезена гостенка на английските власти.

Тайлър ги чакаше пред просторната трапезария с невероятна гледка към плажа. Среден на ръст, мускулест, със стойка на бивш военен и с енергията на излязъл на лов хищник, той ѝ кимна за поздрав. И за голяма нейна изненада, се усмихна на Холдън.

— Благодаря ви за точността, сър — каза Тайлър. — Държете се като джентълмен в ситуация, в каквата повечето от вашите колеги щяха по-скоро да роптаят и да се сърдят.

Холдън понадигна въпросително вежди.

— Това означава ли, че мога да ви наричам по име?

— Стига да не е Стинки, не възразявам.

Холдън се разсмя и двамата си стиснаха топло ръцете.

— Моля те, поздрави от мен леля ти и чичо ти.

Кейт се опитваше да не се взира в мъжете, но имаше странното чувство, че сънува. Двамата никога не бяха издавали, че се познават отдавна.

— Извинявай — каза Тайлър. — Обстоятелствата изискваха да се придържам към установените процедури. Просто от приличие.

— Разбирам и приемам извинението. Това означава ли, че тези обстоятелства са се променили? — попита Холдън.

— Доста. Както казваше един депутат, това е ужасен срам, но проблемът е решен. Нужно ни е само още едно-единствено нещо от вас.

Един от едрите мъже излезе от трапезарията.

— Готово е, сър.

— Заповядайте — покани ги Тайлър и кимна на Кейт.

Все още обзета от чувство за нереалност, тя влезе в стаята. Вместо храната, която очакваше, върху везаната покривка на масата видя изумително изобилие от злато и скъпоценни камъни. Приблужи се, докосна няколко от искрящите бижута, после бързо отдръпна ръка.

— Продължавай... — насърчи я Тайлър. — Възхищавай им се, колкото искаш. Както на няколко пъти казах на адвокатите на Чатъм и на не толкова официални защитници, ако вие бяхте откраднали това съкровище, нямаше да го предадете точно на нас. Щеше да е много лесно да го скриете някъде по време на бурята и да го извадите след това.

— То беше единственото ми доказателство, че Фарнсуърт е лъжлив кучи син и убиец — каза тя.

Мъжът се засмя.

— Разбирам защо Холдън е толкова хлътнал по теб. Американската ти прямота е възхитителна като красотата ти.

Кейт обърна глава към него, а косата ѝ се развя и блесна като пламък.

— Аз... Благодаря?

— Тя винаги ли го изрича като въпрос? — обърна се той към Холдън.

— Само когато се сблъска с неочакван флирт.

— Аз съм женен, а не сляп — намигна ѝ Тайлър. — Знам, че обстоятелствата, при които за първи път си видяла съкровището, съвсем не са били идеалните, но сега имаш възможност да потвърдиш дали тези бижута са същите, които са били извадени на борда на „Златна клонка“.

Тя примигна и разбра, че светските любезности бяха дотук.

— Имаше скъпоценни камъни на дъното на куфара, но все пак не бих могла да се закълна, че са точно онези. Златните верижки са точно толкова анонимни, колкото и пачка долари. Но това... — гласът ѝ заглъхна, щом докосна огърлицата, разгърнатата върху бялата покривка. — Това е незабравимо. Не само заради камъните, които блестят във всички цветове на дъгата, а и заради изключителната изработка.

— Ти спомена, че майка ти има рисунка на подобно бижу.

— Да, на почти същото. Беше очарована от комбинацията на модерния за времето си начин, по който бяха използвани камъните, и намека за миналото в работата на бижутера.

— Пазиш ли още рисунката? — попита Тайлър.

— Трябва да попитате дядо или брат ми.

Той кимна и я изчака да продължи.

— Златната маска е същата, каквато я помня — поясни тя. — Искаше ми се да я смачкам в самодоволната физиономия на Фарнсуърт.

Мъжът прикри напирания смях с кашлица.

— Разбирам импулса ти. Той е част от работата.

— Короната с изумрудените сълзи си е същата, само че е малко по-огъната, отколкото когато я видях за първи път... Защото тогава той изпадна в паника, затръшна капака на куфара и избяга.

— Фарнсуърт е подлец, долен лешояд, както казва дядо Донъли. — Заяви Холдън, спомняйки си въртящата се палуба и пороя, изливащ се върху бавно потъващия кораб. — Каквото и да му се случи, заслужава най-лошото.

— Амин — измърмори под носа си Кейт. — Това е единственото, което мога да разпозная. Великолепния кръст, инкрустиран със смарагди, строгата геометрия на тази голяма рубинена брошка, ножа с украсена със сапфири и диаманти дръжка. Поклати отрицателно глава. — Тях не си ги спомням.

Тайлър се усмихна.

— Отлично. Те са донесени от различни колекции.

— Нали ти казах, че има набито око — обади се Холдън.

— Можеш ли да разпознаеш останалите бижута? — попита Тайлър.

Кейт отправи последен, продължителен поглед към съкровището, което беше подмавило родителите ѝ към смъртта им и едва не бе убило останалите членове на семейството.

И Холдън, който се оказа за нея по-скъп, отколкото смяташе за възможно.

— Не със сигурност — каза тихо накрая.

Не спомена нищо за инкрустираната със смарагди жаба, която лежеше на дъното на океана. Ако това щеше да спаси живота им, би хвърлила цялото съкровище обратно в алчното море.

— Благодаря ти — усмихна ѝ се Тайлър. — Короната оценява високо сътрудничеството ти.

— Фарнсуърт призна ли вече за убийството на Минго? — попита Холдън.

— Не. Много жалко. Адвокатите му настояват, че е невинен по обвинението в убийство. Колкото до останалото, Чатъм го принуди.

— Шокиращо — сухо отбеляза Холдън. — Какво толкова каза Чатъм?

— Защитниците му упорито повтарят, че просто е събирал доказателства за злоупотребите на Фарнсуърт. Тайлър се усмихна бавно. — Впрочем ти се оказа прав, като спомена, че се съмняваш това да е „първото му родео“. Открихме и поговорихме с нещастните получатели от последните договори на Чатъм. Той систематично е плякосвал проектите, поставени под негово ръководство.

— Казвах ви аз, че е проклет, гнил бюрократ — заяви дядо Донъли, нахлувайки в стаята. — Лешоядите изяждат почтените хора.

Кейт изостави съкровището и без да го погледне повече, изтича да прегърне стареца, а после и Лари, който вървеше след него.

— Съжалявам, Кити Кет — подхвана брат ѝ и я притегли към себе си. — Изобщо не трябваше да те забърквам в това. Нямах представа, че Фарнсуърт е откачил. Хванах го, когато се връщаше от нощно гмуркане с Минго. Заплаши ме, че ако съобщя на властите, ще обвини мен и дядо в кражба и ще раздуха историята. Каза, че има стабилни връзки, а ти знаеш с каква репутация се ползва нашият старец. Той повдигна рамене. — После разбра, че Камерън пристига, и ме посъветва да му представя изрядна документация, иначе играта щяла да приключи.

— Всичко е наред — увери го тя и отново го прегърна. — Но ако подпишеш още някой договор, преди да се посъветваш с мен, ще се оправяш сам.

— Хммм... — изсумтя неопределено той.

— Вие не сте първата жертва на Чатъм — обади се Тайлър. — Това не е единственият случай, когато той е крал от разработван проект. Впрочем доста елегантен начин за незаконно облагодетелстване. Независимо дали става въпрос за разкопки на сушата, или за спасяване на съкровище в океана, Фарнсуърт е уреждал изчезването на безценни артефакти. В крайна сметка, операцията е била отчитана като провал. В случай че изпълнителите са били повече от един, активите са били конфискувани под претекст за нарушение на договора. Чатъм беше незаменим в уменията си да намира различни компании, намиращи се на ръба на оцеляването, да ги принуждава да подписват безнадеждни договори, а после да съсипва репутацията им, като проваля проектите.

— Адвокатите все още ли спорят? — попита Холдън.

— Да — отвърна Тейлър и се обърна към Кейт. — Както някой е обяснил по-рано на семейството ти, предишният договор е анулиран със съгласието на всички страни. И е подписан нов.

Тя се намръщи и погледна към Лари.

— Този път ще те убия.

Тайлър се разсмя.

— Условиата бяха договорени от адвокатите на Холдън, които са дяволски компетентни. Съкровището ще бъде оценено по пазарни цени, които ще бъдат определени до най-малките подробности. След като се приспаднат разходите, които също са предварително съгласувани и одобрени, на „Лунна роза“ ЕООД ще бъде изплатена половината пазарна цена на скъпоценностите, както и сумата за възстановяването на „Златна клонка“. Спасяването на останките от „Лунна роза“ ще продължи с финансирането на Короната под ръководството на брат ти и под наблюдението на Холдън.

— Мили боже — разшири очи от изумление Кейт и изтърси една фраза, която помнеше от детството си. — Да не се опитвате да ме дърпате за крака?

Дядото се засмя, стискайки лулата между зъбите си.

— Още едно кюлче самороден жаргон, което да прибавя към колекцията си — с усмивка отвърна Тайлър. — Не, не те дърпам нито за крака, нито за някоя друга част от тялото. Просто адвокатите на приятеля ти са ужасни.

Тя се загледа в мъжа, който ги беше разпитвал в продължение на цяла седмица, без нито един пробив в бронята си до тази сутрин.

— Колко време Чатъм е въртял на пръста си правителството и всички останали?

— Най-малко дванайсет години — отвърна той. — Но те уверявам, че продължаваме да ровим.

— Никой не знае как да краде по-добре от проклет, гнил бюрократ — изруга дядо й.

— Лешояди — подкрепи го Лари.

Старият човек се приближи да погледне съкровището. Внукът му го последва и застана до него. Кръвната им връзка си личеше в позата и невидимата близост, която излъчваха.

— Как му се е разминавало толкова пъти? — ядосано отрони Кейт и се взря в Тайлър. — Със сигурност дори в подобна бюрокрация има някакъв надзор.

Мъжът се поколеба.

— Връзки — каза накрая. — Провалите на някои от проектите на Чатъм бяха обяснени с некомпетентност. Покриваха го, но той знаеше, че няма да се издигне повече от позицията, която беше заел, дори с влиянието на семейството си.

Лари и старецът тихо разменяха предположения за стойността на една или друга скъпоценност.

— А какво беше различно този път? — продължи да настоява Кейт. — Защо послушаха нас, а не Чатъм?

Холдън изглеждаше притеснен.

— Заради връзките на Холдън, естествено — бавно кимна към него Тайлър. — Родът му се слави с дългогодишни военни традиции и значително състояние, натрупано от търговия още от зараждането на Британската империя. Когато Чатъм е избрал Холдън като некомпетентен ръководител на свързана с гмуркане операция заради контузията му, не е знаел, че е един от клана Камерън.

— Достатъчно — намеси се Холдън.

Тайлър го изгледа отстрани и се подсмихна.

— Човек не може да избира семейството, в което да се роди.

— Но е досадно, когато говори за него — рече Холдън.

— Не и този път — изправи се срещу него Кейт. — Кога, ако изобщо си имал намерение, щеше да ми разкажеш за очевидно знатния си род?

— След като сложа халка на пръста ти и нито минута по-рано. Семейството ми е голямо и може да бъде смущаващо. През последните няколко години постоянно ги занимава въпросът с женитбата ми. Но не и мен. Тогава срещнах жена, която имаше достатъчно кураж да преодолее кошмарите си и беше достатъчно красива, за да ме омае.

— Да не би този образец на женственост да има червеникава коса? — меко попита тя.

— Като залеза — отговори той и прошепна в ухото ѝ: — И лунички, чийто вкус все още не съм опитал.

Дядото вдигна очи към Холдън и кимна:

— Ти получи истинското съкровище... Направи всичко възможно да не изтече между пръстите ти.

— Това зависи от нея — усмихна се Холдън, без да откъсва поглед от тюркоазните ѝ очи. — Тайлър, моля те, изведи всички, освен Кейт, и затвори вратата след себе си.

— Да, сър. Хайде, господа. Трябва да направим план за следващото гмуркане.

Старецът и Лари погледнаха Кейт.

— Вървете — подкани ги тя. — Вече съм голямо момиче.

Щом вратата се затвори, Холдън бръкна в джоба си и извади две златни халки.

— С благословията на английското правителство направих тези пръстени от част от златната верижка от „Лунна роза“ — каза той. — Ще вземеш ли единия и мен?

Кейт въздъхна шумно. Очите ѝ искряха от притаен смях и сълзи, гласът ѝ се беше стегнал от вълнение.

Той я чакаше да вземе халката, която блестеше меко върху дланта му.

— Има надпис от вътрешната страна — успя да каже младата жена. — Много елегантен и красив, но не мога да го разчета. Какво пише?

— Остави всичко на любовника.

— Да — прошепна Кейт до устните му. — Остави всичко на любовника.

Издание:

Автор: Елизабет Лоуел

Заглавие: Нощният гмуркач

Преводач: Пепа Стоилова

Издател: ИК „Хермес“

Година на издаване: 2015

ISBN: 9789542614418

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2153>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.